

Giới thiệu Trở Về Mạt Thế

Thể loại: Hiện đại, trọng sinh, mạt thế

Âu Dương Linh cô là tiểu thư duy nhất của Âu Dương gia cho nên được cưng chiều từ khi còn nhỏ.

Nhưng vì yêu điên cuồng mà mẹ cô bỏ nhà ra đi, người em gái cô yêu thương nhất cũng đã lừa dối, phản bội cô, người thân vì tìm kiếm cô mà cũng bị tang thi cắn chết.

Đau lòng uất hận tất cả đã mang cô trùng sinh lại 1 tháng trước mạt thế. Liệu mọi chuyện có thay đổi các bạn hãy cùng theo dõi nhé

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Trở về

Trong bày tang đang găm rít phần khỏi trước mùi vị thịt người sống tươi ngon. Một cô gái bị hủy dung cả người chặt vật đang cố chống lại tang thi nhưng dị năng của cô đã mất làm sao chịu đựng được. Từng con tang thi giờ tay cào xé lên người cô. Cô đau đớn tuyệt vọng từ từ nhắm mắt cảm nhận cơn đau cơ thể mình bị xé ra từng mảng bị những con tang thi đói khát cắn nuốt. Dù đau đớn khôn nhưng trong tâm trí cô vô cùng căm phẫn uất hận những kẻ kia đã đẩy cuộc sống của cô xuống địa ngục như thế này. Cô không cam tâm cô không cam tâm cô muốn những kẻ hại cô phải trả giá. Rồi lí trí của cô cuối cùng đã chấm dứt sinh mệnh của cô cũng đã kết thúc trong đau thương tuyệt vọng.

Trong căn phòng xa hoa một cô gái xinh đẹp tuyệt trần từ từ mở mắt. Đầu cô rất đau chuyện gì đang diễn ra. Không phải cô đang bị vay giữa bày zombie và đã bị ăn thịt rồi sao. Sao cô lại ở trong phòng của mình. Đây không phải phòng của cô trước mạt thế sao. Không lẽ tất cả chỉ là một giấc mơ. Không cảm giác đau đớn ấy không phải là một giấc mơ không lẽ cái này là trùng sinh sao. Được rồi nếu ông trời đã cho cô cơ hội cô quyết sẽ sống thật tốt bảo vệ những người cô yêu thương và cho những kẻ đó phải trả một cái giá thật lớn.

Sao khi lấy lại được tinh thần cô ngồi dậy đi đến bên tấm lịch ngày 12/11/2013. Vậy không phải là còn một tháng nữa mới tới mạt thế sao. Cô phải tận dụng hết một tháng này để tìm kiếm vật tư mới được còn phải tìm cơ hội về nhà nữa chứ. Nhưng vì yêu điên cuồng tên khốn đó cô đã bỏ nhà ra đi đến một nơi thật xa cắt đứt mọi liên lạc với người nhà. Nơi ở của cô cách biệt với nhà của cô vì nơi cô ở đang bị thành phố thủ đô cô lập. Lúc trước vì sao cô chọn nơi này ư vì nó giúp cô không bị tìm ra. Nhưng giờ cô rất hối hận không thể nhanh chóng về nhà gặp gia đình nếu cô muốn về nhà đi xe ít nhất cũng 3 tuần vì phải qua rất nhiều trạm kiểm soát nhưng cô đâu có nhiều thời gian như vậy. Cô giờ phải chuẩn bị rất nhiều thứ nên cô quyết định sau mạt thế phải tìm cách về nhà. Mọi người xin hãy chờ con trở về. Mọi thứ chỉ mới bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 2: Mọi thứ chỉ mới bắt đầu

À mà phải rồi hôm nay là ngày 12/11 vậy không phải là ngày đưa em gái bạch liên hoa và người yêu của cô đến thăm cô sao. Kiếp trước vì vui mừng hai người đó đến thăm cô mà cô mừng sắp khóc. Vì cô nghĩ rằng họ vẫn luôn yêu thương nhớ đến cô. Cho đến lúc cô chết cô mới biết được sự thật là họ đi du lịch cùng nhau tiện đường mới tới đây. Lúc đó người yêu yêu dấu của cô còn mượn cô một số tiền lớn anh ta nói kẹt vốn làm ăn. Cô cho anh ta mượn cô còn tặng cho em gái ngọc bội gia truyền của gia tộc Âu Dương và một chiếc hộp thần bí cô mua được từ trong phiên đấu giá. Mãi đến lúc cô gần chết cô em gái của cô mới kể cho cô biết ngọc bội của cô là một không gian còn chiếc hộp kia là một hệ thống thông minh đến từ một thế giới song song khác. Cô ta nói với cô để cô còn biết mà nhắm mắt. Nhờ có hai thứ đó cô ta trở nên hùng mạnh cùng bạn trai cô xưng bá một phương. Không biết kiếp trước là do cô quá ngây thơ lương thiện hay quá ngốc mà để những kẻ đó lợi dụng nữa. Kiếp này Âu Dương Linh cô không bao giờ ngu ngốc như vậy nữa.

Cô đang suy nghĩ thì tiếng chuông cửa bên ngoài reo lên. Cô mở cửa trước mặt cô không ai khác ngoài cô em gái yêu quý Mạc Nguyệt cùng bạn trai cô Hứa Chí Vỹ. Hai người tiểu nhân này đến đây lại muốn lấy đồ của cô đừng có mơ. Hai người chạy vào ôm cô “Chị em nhớ chị quá / Tiểu Linh anh nhớ em”

Cô vội mở miệng “Hai người đến đây làm gì.”

Hứa Chí Vỹ “Đương nhiên là anh nhớ em yêu của anh rồi nên mới đến thăm em nè. Em không nhớ anh sao hả Tiểu Linh”

Mạc Nguyệt “Em nhớ chị quá nên theo anh Vỹ đến đây thăm chị nè”

Nghe hai người nói chuyện mà cô nổi hết da gà rồi đây. Kiếp trước cô nghe vậy còn thấy vui chứ kiếp này đừng hòng đóng kịch trước mặt cô. “À thì ra là vậy. Chứ không phải hai người hẹn hò đi du lịch cùng nhau sao “

Mạc Nguyệt “Chị sao chị nói vậy em với anh Vỹ rất trong sáng mà. Tụi em không có gì hết “. Vừa nói xong đã thút thít khóc.

Hứa Chí Vỹ bồi thêm “Đúng đó Tiểu Linh em đừng nghe người ta nói nhảm nói cuội cố ý chia rẽ tình cảm của chúng ta.Có phải người nhà em nói không “

Âu Dương Linh “Phải không chuyện gì mấy người lén lút sau lưng tôi làm tôi đã biết hết rồi. Đừng có mà giấu diếm nữa. Lúc trước là do tôi ngu ngốc mới tin các người. Các người rút ra ngoài cho tôi. Từ giờ tôi và các người không liên quan gì hết. Tôi chính thức đá anh Hứa Chí Vỹ. Mau rút ra ngoài “

Nói xong cô đẩy họ ra cửa đóng sầm cửa lại.Họ vẫn ngoài đó Mạc Nguyệt thì khóc lóc năn nỉ cô. Hứa Chí Vỹ cứ đập cửa giải thích. Nhưng cô không nghe cũng không thèm nhìn họ cô cần ngủ để có tinh thần thu mua vật dụng nữa. Cô thiêu thiêu chìm vào giấc ngủ. Hai người ngoài cửa cứ liên tục khóc đập cửa giải thích nhưng không nghe cô trả lời 1h sao cũng bỏ đi. Cô thì đang đi gặp Chu Công thật ngon lành.

Sau khi đuổi được hai kẻ phiền phức và có một giấc mơ đẹp Âu Dương Linh thức dậy tràn đầy tinh thần. Cô phải chuẩn bị ngay từ bây giờ cô ấy miếng ngọc bội gia truyền của mình ra nhỏ lên đó ba giọt máu của mình. Một ánh sáng chói là bao quanh cả căn phòng cô cảm nhận được mình đang đi vào một không gian rộng lớn. Trong không gian còn có một mặt trời nó di trì mọi sự sống trong không gian và một con suối nhỏ gọi là linh tuyến nước linh tuyến có thể thanh lọc cơ thể và cô nhớ không lầm thì có thể diệt trừ virus của Zombie. Kế bên dòng suối có một ngôi nhà nhỏ, xa xa là những ngọn núi và những mỏ khoáng thạch được lớp sương mù che lấp. Ngoài ra trong không gian còn có một dòng sông rộng lớn, không gian rất rộng lớn nó chứa một khối nguồn của sự sống nhưng nó không hề chứa một sinh vật sống nào cả. Âu Dương Linh quan sát một vòng cô cảm thấy rất hài lòng với không gian của mình.

Cô ra khỏi không gian và đi tìm chiếc hộp bí ẩn kia cô tìm mãi mới thấy một nút nhỏ trên chiếc hộp và ấn vào nó. Thì bên tai cô nghe tiếng của một hệ thống “ Xin chào chủ nhân. Ta là hệ thống đến từ tương lai của một thế giới song. Do rơi vào khe hở của một vết nứt không gian mà ta đã đến đây và bị mang đầu giả. May thay chủ nhân phát hiện và cho hệ thống ta thấy lại ánh sáng. Ta xin Hết lòng phục vụ chủ nhân.”

Âu Dương Linh “ Hệ thống hãy ta biết công dụng chức năng của người “

Hệ thống “Ta có thể quản lý tất cả các công việc lớn nhỏ của chủ nhân. Ta còn có thể cho chủ nhân nhận nhiệm vụ và trao đổi vật phẩm với cửa hàng của thế giới song song. “

Nói xong hệ thống mở ra cho cô xem hàng loạt những nhiệm vụ lớn nhỏ khác nhau. Oa quả thật có rất nhiều nhiệm vụ nha cô phải làm từ từ thôi. Sau đó hệ thống mở cửa hàng ra cho cô xem có rất nhiều vật phẩm như các loại vũ khí,các loại thuốc có công dụng thần kỳ và rất nhiều vật phẩm kỳ lạ khác mà cô không biết. Cô quyết tâm cố gắng nhiều hơn nữa để có những vật phẩm này. Nhìn chúng thật là thú vị và hấp dẫn quá đi mà.

Sau khi tham quan xong hệ thống. Cô đưa hệ thống vào không gian của mình. Hệ thống vui vẻ và bắt đầu chuẩn bị quản lý và điều hành không gian. Còn cô bây giờ thì phải chuẩn bị tư vấn cho mình thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Mặt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Tình cảm gia đình

Khi đã xem xét đầy đủ mọi thứ Âu Dương Linh gọi điện cho anh hai của mình. Cô đau lòng và rất nhớ họ giọng cô run run “ Anh à em là Linh Nhi đây. Em nhớ anh và mọi người nhiều lắm.”

Âu Dương Hạo “Linh Nhi à! Anh và mọi người đều nhớ và lo cho em nhiều lắm đó. Sao em lại dại dột như vậy bỏ nhà đi vì một tên khốn chứ. Mọi người rất lo cho em em có biết không? Mau về nhà đi anh hay và mọi người luôn chờ em trở về “

Âu Dương Linh “ Em biết lỗi của em rồi mà. Em có chuyện quan trọng cần nói với mọi người. Tối nay 7h 30 anh bảo mọi người tập trung ở phòng hội nghị nha. Chúng ta cùng nhau chat trực tuyến cho dễ nói chuyện nha anh. Giờ em có một số việc cần dùng tiền gấp anh chuyển khoản cho em được không?”

Âu Dương Hạo “Được rồi anh sẽ chuyển khoản cho em. Tối nay mình nói chuyện nhé.”

Âu Dương Linh “ Dạ em biết rồi ạ Bye bye anh hai yêu quý của em. “

Âu Dương Hạo “ Bye bye em “ anh bước xuống nhà mừng rỡ ra mặt. Mọi người trong nhà đều thấy lạ anh vui vẻ đến ngồi bên ông ngoại. “ Mọi người nha hôm nay Linh Nhi gọi điện về cho con đó. Em ấy bảo có việc rất quan trọng cần nói với mọi người. Tối nay 7h 30 nha mọi người mình chat trực tuyến với em ấy nói chuyện cho rõ ràng.”

Âu Dương Vũ “Thật không anh hai em ấy gọi điện về à. Thật là chuyện vui nhất trong ngày hôm nay suốt thời gian qua em cứ lo cho em ấy mãi.” (anh song sinh của Âu Dương Linh)

Âu Dương Triệt mặt hớn hờ “Chúng ta có cần mở tiệc ăn mừng không mọi người. Chắc là em ấy sắp về nhà phải không? Chuyện vui như vậy nên đáng ăn mừng chứ.” (anh ba của Âu Dương Linh)

Âu Dương Huy “Được rồi ông rất vui vì con bé chắc đã nghỉ thông rồi. Thôi mọi người đi làm việc của mình đi tối về còn chat với nó nữa. Đứa nào làm việc không đàng hoàng ông không cho gặp mặt nó ráng chịu à nha.”

Âu Dương Nguyên “Con bé nghỉ thông là tốt rồi. Con thật sự nhớ con bé muốn chết rồi.”

Âu Dương Triệt “Cậu út cậu làm như có một mình cậu nhớ em ấy không bằng. Con cũng nhớ em ấy quá trời quá đất luôn nè. Thôi mình tuân lệnh ông ngoại đi làm đi. Không tới ông không cho nói chuyện với em ấy thì khổ. “

Mọi người giải tán trong không khí vui vẻ đầm ấm, còn bên kia mọi người không biết Âu Dương Linh đang miệt mài đặt hàng trên mạng. Cô muốn dự trữ thật nhiều tư vật cho mình cô ở mặt thể chỉ vồn vẹn 2 năm ngắn ngủi nhưng đã trải đủ mùi vị đau thương, khắc nghiệt, sự tàn khốc ở mặt thể. Cô đã trở về từ cái địa ngục ấy. Bây giờ cô muốn trở nên mạnh mẽ để bảo vệ mình và người thân. Cô đặt rất nhiều được trên mạng như: Các loại thực phẩm đóng hộp, thức ăn nhanh, đồ dùng sinh hoạt hằng ngày, quần áo.... Vì thành phố A cô đang sống rất phát triển mọi thứ đều tiện nghi với lại mọi người đa số là thương nhân nên việc đặt mua nhiều hàng tích trữ là chuyện bình thường nên không ai để ý đến. Hàng cô đã đặt được chuyển đến kho hàng mà cô đã thuê trước đó khi nào có thời gian cô sẽ qua đó thu thập.

Đặt hàng cả buổi cũng mệt mỏi Âu Dương Linh tắm rửa sạch sẽ rồi ăn tối. Cô ngoan ngoãn ngồi trước màn hình máy tính chờ mọi người trong nỗi nhớ mong da diết và dầy vò. Cuộc sống 2 năm nơi mặt thể cô đơn một mình làm cho cô càng hiểu thêm và trân trọng biết bao tình cảm gia đình. Nơi mặt thể nhiều lần cô muốn khóc nhưng lại nuốt nước mắt ngược vào trong vì cho dù cô có khóc thì ai sẽ hiểu và chia sẻ cho cô đây. Cuộc sống khó khăn nơi mặt thể làm cho con người trở nên vô tâm vô cảm lạnh nhạt với nhau hơn. Mình càng yếu đuối người khác càng giẫm đạp lên mình mà thôi.

Khi màn hình máy tính hiện lên mọi người bên kia vui vẻ ồn ào náo nhiệt vui vẻ khi được gặp cô. Vừa nhìn thấy tín hiệu bên kia cô mừng như điên những giọt nước mắt không ngừng lăn dài trên má. Có lẽ nỗi đau chất chứa lâu ngày tan vỡ cảm xúc vỡ òa trong tim. Cô không còn phải một mình chịu đựng nỗi đau giằng xé đó nữa bao giờ cô còn có gia đình có người thân bên cạnh. Nước mắt không ngừng tuôn rơi cảm giác có chua có ngọt. Cô không tự chủ khẽ chạm tay vào màn hình cô muốn chạm tay vào người nhà nhưng sao khó quá đó chỉ là một màn hình lạnh ngắt. Sự lạnh lẽo của màn hình máy tính làm trái tim cô càng đau hơn. Cô thấy mình lúc trước là đứa ngu ngốc nhất trên đời sao có thể vì những kẻ vô si đó mà từ bỏ gia đình thân yêu những người luôn yêu quý cô thật sự. Đau trái tim đau lắm chứ khi cô nhớ lại cả nhà chết thảm trên đường vì phải tìm một đứa bất hiếu như cô. Cô rất muốn nói cho họ biết tất cả mọi chuyện nhưng làm sao cô có thể nói ra đây. Trái tim bị bóp nghẹn nước mắt cứ thế vẫn không ngừng rơi.

Bên kia màn hình mọi người nhìn cô khóc đau lòng như vậy họ cũng rất đau. Đứa cháu đứa em họ yêu thương nhất mực bảo vệ đã phải chịu đựng những chuyện gì mà có thể khóc đến thương tâm như thế.

Âu Dương Huy là người nhanh chóng khôi phục tinh thần “Cháu yêu à mau nín ông thương. Là ai dám bắt nạt cháu ông nói cho ông biết ông đi xử đẹp nó liền. Dù có phải lết cái thân già này đi ông cũng không từ.”

Mọi người đồng thanh “Đứng vậy em/cháu mau nín đi. Nhìn em/cháu như vậy mọi người đau lòng chết mất. Mau nín mọi người thương. Ai dám ăn hiếp em/cháu ta sẽ liều mạng với chúng, băm chúng ngàn đao vạn kiếm”

Nghe được những lời này cô chẳng những không nín mà còn khóc lớn hơn. Đứng vậy cô có một gia đình tuyệt vời như thế vì cô họ có thể làm bất cứ điều gì. Nhưng vì sự ngu ngốc trước đây của cô đã phá nát hủy hoại cái gia đình ấy. Cô thật sự rất đáng chết mà ông trời đã cho cô một cơ hội cô vĩnh viễn không bao giờ để cho người thân của mình chịu bất kì một tổn thương nào nữa.

Thấy cô không những không nín khóc mà còn khóc nhiều hơn mọi người vô cùng lo lắng. Muốn chạy đến bên vỗ về an ủi cô nhưng cô quá xa vời với bọn họ. Bọn họ nhìn cô đau lòng trong lòng đau lòng gấp bội.

Âu Dương Vũ đau lòng dự đoán “Linh nhi ngoan đừng khóc nữa mọi người thương. Em đừng khóc nữa cho dù trời có sập anh cũng chống lên cho em. Em mau nói ai làm em ra thế này.”

Cô cố gắng kiềm chế nước mắt của mình giọng nghẹn ngào nói “Mọi người chỉ giỏi dỗ ngọt em thôi. Em cũng không còn là con nít ba tuổi nữa rồi. Không ai bắt nạt em hết mọi người yên tâm chỉ là Linh Nhi rất nhớ mọi người. Rất rất nhớ!” Nói xong nước mắt một lần nữa không ngừng tuôn rơi.

Nghe cô nói vậy mọi người mới được nhẹ lòng. Mọi người đồng thanh “Tất cả mọi người đều rất nhớ Linh nhi rất rất nhớ nhớ vô cùng.”

Thế là cả nhà tám người cùng nhau khóc. Tình cảm gia đình là thế nó đáng quý biết bao đáng trân trọng biết bao. Nhưng chỉ cần bạn đi sai một bước tất cả có thể không còn nữa. Vì vậy hãy biết quý trọng những gì mình đang có trước mắt gia đình luôn là nơi bao dung che chở chúng ta là nơi chúng ta sẽ về dù có đi đến chân trời góc bể.

Bây giờ cô cảm thấy mình thật may mắn thật may mắn không phải vì lại có cuộc sống sung túc như trước mà cô cảm thấy mình vô cùng may mắn khi đã tìm lại được gia đình của mình. Cho dù bất cô hi sinh hết tất cả những gì mình đang có cô cũng vui lòng. Thật may mắn khi mọi người lại ở đây chứ không phải những cái xác hay những hoi tưởng hằng đêm của cô trong tuyệt vọng. Thật may mắn khi cô lại có gia đình cô sung sướng vui mừng cảm giác mình là người may mắn nhất thế giới này. Những đau khổ trước kia hãy như mây gió cuốn đi cô phải làm lại cuộc đời bảo vệ cái hạnh phúc nhỏ bé này.

Tg truyện mới ta cầu bình chọn cầu bình luận a. Mọi người góp ý thêm cho ta nha iu mọi người nhiều.

Chương 4: Tiên đoán

Cảm xúc dâng trào nhưng cô không thể quên nhiệm vụ chính hôm nay của mình. Âu Dương Linh nghẹn ngào cô cố gắng kìm nén cảm xúc của bản thân. Nhưng vẫn không che giấu được nấc và rung rung trong lời nói “Hôm nay Linh Nhi có chuyện quan trọng cần nói với mọi người... Mọi người vẫn còn nhớ miếng ngọc bội gia truyền của gia đình mình không? Hôm qua Linh Nhi gặp một hiện tượng rất kì lạ. Linh Nhi

không cẩn thận trong lúc gọt trái cây cắt trúng tay chảy máu lúc đó máu vô tình rơi vào trong ngọc bội.

Thật không ngờ chuyện thần kỳ xảy ra ạ ngọc bội tự động phát sáng và rồi nó đưa con vào một thế giới vô cùng rộng lớn xinh đẹp.

Trong lúc con vẫn còn đang ngỡ ngàng bỗng nhiên có một giọng nói vang lên. Ông ấy nói ông ấy là tổ tiên của Âu Dương gia chúng ta. Ông ấy là một người Tu Tiên ông ấy có thể tiên đoán được tương lai nên biết sau 1000 năm nữa cũng là thời điểm của chúng ta hiện tại sắp xảy ra mạt thế. Nên ông ấy dùng linh lực của mình để tạo ra không gian giới chỉ trong ngọc bội để bảo vệ con cháu đời sau của Âu Dương gia. Ông ấy còn dạy cháu cách dùng không gian và các phương pháp tu luyện cơ thể để bảo vệ chính mình trong thời gian sắp tới đây. Nói xong ông ấy cũng biến mất.

Lúc đầu con cũng không tin những điều này cho lắm và cho rằng đó chỉ là một giấc mơ. Nhưng khi con phát hiện mình có thể là vào trong không gian đó và sử dụng những thứ của tổ tiên dạy thì con tin đó là sự thật. Nên con vội báo cho mọi người chuẩn bị đây mọi người. Thực sự điều này rất khó tin nhưng xin mọi người hãy tin con có được hay không ạ.”

Sợ mọi người không tin mình Âu Dương Linh liền đem cốc nước và mấy quyển sách thu vào trong không gian dưới sự kinh ngạc của mọi người. “Mọi người thấy có thần kỳ không ạ cốc nước và mấy quyển sách của con đã được thu vào không gian trong ngọc bội rồi. Không gian đó giống như một thế giới thu nhỏ giống như chúng ta vậy nhưng còn rất nhiều điều thần kỳ nữa khi nào về nhà con sẽ nói rõ hơn cho mọi người hiểu. Đây là công dụng thần kỳ của ngọc bội đây ạ và còn rất nhiều điều thần kỳ khác nữa như là trong ngọc bội ngoài không gian còn có rất nhiều bí kiếp tu luyện và rất nhiều bảo bối nữa. Con sẽ cố gắng luyện tập thật tốt vì vậy mọi người không cần lo cho con đâu con rất ổn mà.”

Mọi người đều kinh ngạc Âu Dương Triệt lên tiếng trêu đùa Âu Dương Linh “Linh nhi à không phải em mới vừa học ảo thuật nên trêu đùa mọi người chứ. Chuyện này cũng quá khó tin rồi đó.”

Thật ra cậu cũng chỉ trêu đùa chút thôi chứ chỉ cần Linh nhi bảo bối của cậu nói cho dù là cái gì cậu cũng tin và mọi người trong nhà đều giống vậy. (tg hâm mộ quá ta cũng muốn có một gia đình như vậy ai giống ta không). Khi mọi người đều lấy lại tinh thần về mặt vô cùng nghiêm túc về suy nghĩ một lát. Âu Dương Linh ngồi trước màn hình vẽ mặt khăn trương lo lắng không biết mọi người có tin những gì mình nói không hay là nói mình bị điên rồi không.

Nhìn bộ dạng của cô cả nhà Âu Dương đều cố nhịn cười thật ra bọn họ cũng chỉ trêu đùa con bé một chút thôi chứ con bé nói gì muốn gì họ cũng ủng hộ hết mình. Trừ sự việc của tên cận bã Hứa Chí Vỹ đó họ biết đó là một kế hoạch của bọn người kia nhưng họ vụn vụn không ngờ đến Linh Nhi của bọn họ lại vì chuyện này mà bỏ đi như vậy. Lúc đầu khi con bé rời đi cả Âu Dương gia như phát điên bỏ tất cả công việc tiền bạc nhân lực đi tìm. Nhưng lại có một thế lực phía sau cản trở họ con bé này không biết làm sao lại đến thành phố đang bị cô lập kia nên tin tức không được liên thông.

Lúc họ tìm được bé cưng của họ họ lại phát hiện con bé thì ngay lập tức muốn bắt về nhà. Nhưng họ lại phát hiện bé con của họ đã bắt đầu học cách sống tự lập nên họ nhìn đau trong lòng trở về nhà để con bé học một chút về cuộc sống cũng tốt. Mặc dù cả nhà ai cũng nâng niu cưng chiều bé cưng của bọn họ nhưng lại biến bé cưng thành một bông hoa trong nhà kính ngây thơ trong sáng. Nhưng lại dễ dàng bị lừa gạt tổn thương họ đau lòng cho bé cưng nhưng không có nghĩa mọi người đều như vậy cuộc sống này tàn khốc biết bao có rất nhiều cạm bẫy mà bé cưng của họ không biết. (tg bởi vậy kiếp trước chị mới bị hại đến thế thảm như vậy đúng là con hư tại mẹ mà à không ở đây là tại gia đình mới đúng. Yêu thương bao bọc dư quá không chừng lại phản tác dụng. Nhưng ai chẳng mơ ước có gia đình yêu thương như vậy chứ nói gì chứ ta hâm mộ chết mất đây). Lỡ một mai không còn gia đình bên cạnh con bé sẽ ra sao họ không dám nghĩ đến. Họ cố kìm nén tình cảm của mình để bé con nhận biết cuộc sống chân chính. Đồng thời cũng cử người âm thầm bảo vệ và giúp đỡ con bé. Họ chờ đợi một ngày con bé trưởng thành rồi sẽ hiểu cho mọi người trong gia đình và quay về nhà hơn là sự ép buộc.

Họ đợi mãi mới chờ được đến ngày hôm nay mọi người đều vui mừng không thể tả được. Bây giờ cho dù bé cưng của họ nói gì họ cũng đều sẽ nghe thôi nhưng để trừng phạt con bé một chút mọi người mới trêu đùa vậy thôi lấy lại không khí gia đình ấm áp đã mất bao lâu.

Về mặt của Âu Dương Linh đã căng thẳng đến cực điểm mọi người cũng không nhìn được nữa bật cười. Âu Dương Huy cố nhịn cười lấy lại vẻ mặt nghiêm túc nói: “Linh nhi à mọi người đều tin những gì cháu nói mà. Cả nhà chỉ là đang trêu đùa cháu chút thôi mà. Lão tổ tiên còn nói gì nữa cháu nói tiếp đi cả nhà nghe đi”

Âu Dương Linh nghe như vậy thì cười ra nước mắt đã bao lâu không có cảm giác này cảm giác được cưng chiều yêu thương tin tưởng tuyệt đối. Không khí ấm áp hạnh phúc của gia đình cô bây giờ không còn gì quan trọng hơn thế cô muốn cả gia đình mình có thể hạnh phúc dù có ở trong mạt thế đi nữa. Có lẽ cô hơi ít kỷ một chút vì gia đình ít kỷ một chút thì có sao chứ cô sẽ cố gắng giúp những người thật sự cần giúp đỡ

“Tổ tiên nói với con mạt thế bùng nổ con người bị nhiễm một loại vi rút zombie họ sẽ biến thành tang thi mất hết lý trí tìm người sống ăn thịt. Mạt thế còn

làm nước bị ô nhiễm nghiêm trọng đất đai cần cỗi khó mà trồng lương thực được. Còn có động vật bị nhiễm phóng xạ mà bị biến dị trở nên hung tàn khát máu. Mọi người trong mặt thể không thể canh tác sản xuất mọi thứ đều khan hiếm đặc biệt là lương thực. Vì lương thực con người có thể tàn sát lẫn nhau. Vì vậy bây giờ con cần cả nhà thu thập thật nhiều lương thực thực phẩm dự trữ. Mọi người hãy tìm và mua các miếng ngọc cổ hay tượng phật làm bằng ngọc rất có thể có được không gian giới chỉ giống của tổ tiên nhà. việc này rất quan trọng vì có không gian là một lợi thế rất lớn trong mặt thể mọi người phải tìm gấp nha.

Trong mặt thể một số người sẽ xuất hiện dị năng gọi là dị năng giả có thể giết được tang thi. Dị năng giả có năng lực khác nhau chia theo ngũ hành còn có dị năng giả và tốc độ. Và còn dị năng hiếm là chữa thương và không gian đặc biệt được coi trọng và hiếm. Dị năng giả rất có trọng lượng trong mặt thể hơn người thường họ rất được coi trọng. Mọi người hãy cố gắng hấp thụ năng lượng xung quanh từ đêm trước mặt thể nha là ngày 12/12/2013 nha như vậy sẽ dễ kích hoạt dị năng hơn. Trong não của tang thi cấp bậc lớn một chút sẽ hình thành tinh hạch hấp thụ tinh thạch sẽ tăng dị năng. Dị năng cấp bậc càng cao càng mạnh sẽ càng được trọng dụng và dễ sống hơn.

Mặt thể mới bùng nổ tang thi còn yếu chúng ta có thể dùng các loại vũ khí đối phó nhưng tang thi cũng tăng cấp cấp càng cao càng khó đối phó. Cả nhà hãy bán tất cả tài sản tập trung vào mua lương thực như con đã nói trước và các loại thuốc men súng các loại bom đại bác càng tốt. Còn có cả các loại máy phát điện xăng dầu và xe việt giả xa hummer nâng cấp muối sẽ gửi bản vẽ qua cho anh hai nha. Anh hai có thể gửi súng và xe đến cho em không em cần với lại với thể lực các đại gia tộc nhà ta có hành động lớn vậy họ nhất định sẽ biết. Anh gửi cho em họ sẽ đòi sự chú ý qua thành phố A dù gì thành phố A cũng đang chuẩn bị bạo loạn để tách ra mà như vậy không ai nghi ngờ.

Mọi người phải làm âm thầm đừng để mọi người phát hiện và nghi ngờ nha. Không phải con ít kỷ nếu để nhiều người biết họ sẽ tin sao hay sẽ tố cáo cả nhà mình vào bệnh viện và thể giới sẽ loạn thế nào nếu có người tin. Vì vậy mọi người còn phải chọn lựa một số người đáng tin bồi dưỡng thành một dòng binh đoàn nha chỉ những người đặc biệt tin tưởng và trung thành nhất nha.

Nếu phát hiện ai mất đi lý trí tìm người cần xé tuyệt đối phải giết ngay vì họ không còn là người nữa nếu không giết họ sẽ rất nguy hiểm. Mọi người từ giờ phải nâng cao tinh thần chuẩn bị luyện tập chuẩn bị cho mặt thể ập xuống nha.”

Âu Dương Linh nói một hơi có hơi khát nước nên uống một hơi hết cốc nước. Cả nhà lo lắng nhìn cô Âu Dương Vũ không kiềm chế được lo lắng yêu thương lên tiếng: “đã nguy hiểm đáng sợ như vậy em phải về nhà gấp cho anh. À không anh sẽ đến tận thành phố A đón em. Bé cưng phải ở bên cạnh cả nhà mới được.” mọi người đồng lòng nhìn bé cưng của họ bé cưng nhất định phải về nhà với họ. Nguy hiểm như vậy làm sao để bé con một mình được chứ.

Âu Dương Linh vô cùng cảm động nhưng kiên quyết nói: “mọi người hãy nghe con bây giờ tình thế cấp bách mọi người biết tới thành phố A thì dễ mà đi thì rất khó. Bây giờ tình thế cấp bách không còn nhiều thời gian. Mọi người hãy làm theo những gì con nói trước đi mọi người không cần lo lắng con đã biết trước những việc này thì sẽ có cách giải quyết. Hơn nữa con còn có bí quyết tu luyện và tổ tiên ở bên cạnh bảo vệ. Mọi người tuyệt đối không được đi tìm con rồi gặp nguy hiểm được nếu cả nhà không nghe lời con nói đi tìm con con nhất quyết dù có chết cũng không về nhà đâu.”

Không khí ngưng trọng trong đôi lúc Âu Dương gia rơi vào trầm lặng. Âu Dương Nguyên rầu rĩ nói: “Cháu yêu bảo bối của cậu cháu đừng bướng bỉnh như vậy có được không. Cháu ngoan ngoan ở đó ngày mai ta sẽ đến đó ngay cho dù có nguy hiểm cỡ nào ta cũng không sợ mọi người trong nhà cũng vậy. Nên cháu ngoan ngoan chờ về nhà có được không. Cho dù lên núi đao xuống chảo dầu mọi người cũng không ngại gì đâu. Đừng không cả nhà”

Cả nhà đồng thanh “Phải. Con phải ngoan ngoan về nhà ngày mai ta sẽ tới đó ngoan không được ngang bướng nữa.”

Âu Dương Linh kiên định “Con nói rồi mọi người hãy lo chu toàn mọi việc có được không. Hãy tin con một lần có được không con đã trưởng thành rồi mà. Con sẽ chăm sóc tốt bản thân mình còn có tổ tiên phù hộ mà. Sẽ rất nhanh con trở về ở nhà đợi con có được không. Mọi người chỉ cần một người tự ý đến đây con sẽ không về nhà cho dù có tìm được con cũng sẽ bỏ đi đó.”

Thấy sự kiên quyết của cô Âu Dương gia đều buồn rầu lo lắng Âu Dương Huy: “Được rồi nếu con bé đã kiên quyết như vậy mọi người cứ như vậy làm đi. Linh nhi con nghe ông nói phải hết sức cẩn thận nghe không ở thành phố A bây giờ nội bộ hỗn loạn lại có mặt thể cháu phải chú ý an toàn trên hết nghe chưa. Mọi thứ đều không quan trọng bằng cháu biết không hả. Nhanh về nhà nghe rõ chưa ông ngoại thương cháu lắm cháu mà bị sao cái mạng già này chắc không giữ được quá.”

Âu Dương Hạo nãy giờ im lặng lên tiếng “Cháu đã nghĩ kỹ những gì em ấy nói nó rất chu toàn và tỉ mỉ. Em ấy đã nghĩ được như vậy chứng tỏ em ấy đã trưởng thành nhiều rồi. Cháu tin tưởng năng lực của bé cưng mà người của Âu Dương gia ta sao có thể yếu kém được ông ngoại giữ gìn sức khỏe chờ em ấy về thôi. Linh nhi anh sẽ làm theo những gì em nói anh sẽ chuyển những thứ m nói tới đó sớm nhất em yên tâm tập luyện thật tốt kỹ năng bảo vệ bản thân đi.”

Âu Dương Triệt lại trêu đùa: “Linh Nhi em bây giờ lợi hại rồi nha biết nhiều thứ như vậy lại còn nghĩ ra nhiều thứ như vậy. Đợi em về anh trai chờ em bảo vệ đây.”

Âu Dương Linh ngưng ngừng: “Tại em biết trước mọi việc qua lời của tổ tiên muội toàn được giúp đỡ thôi nào dám dám nói lợi hại chứ.” nếu mọi người biết được sự thật những việc này đều là dùng những lần trải da trót vấy thậm chí cả tính mạng của bản thân của người thân để đổi lại không biết có tư vị gì nữa. Lòng lại dâng lên chua xót cô lại cố kiềm nén trong lòng vừa vui một gánh nặng sắp được giải quyết một hồi đau xót kiếp trước. Cô nhanh chóng chào tạm biệt mọi người đi ngủ cô cảm thấy hôm nay cả người nặng trĩu mệt mỏi vô cùng “Cả nhà con buồn ngủ quá đã trễ rồi con đi ngủ nha. Cả nhà ngủ ngon con yêu mọi người nhiều. Ngày mai con lại chat với cả nhà, cả nhà yên tâm ngày nào cũng vậy mà. Mai gặp.”

Âu Dương gia đồng thanh “Bé yêu ngủ ngon nha cả nhà yêu em. Mai gặp. “

Tất náy tính mí mắt cô nặng trĩu lăn ra giường nhanh chóng chìm vào giấc ngủ say.

Tg lâu rồi không ra chương cho mọi người ưu đãi nè chương này dài không nè. Hi hi tg thấy mình thật là dễ thương quá trời.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chuẩn bị

Khi ánh nắng chói chan ấm áp chiếu rọi khắp căn phòng xinh đẹp tiếng chim hót líu lo chào ngày mới. Một cô gái xinh đẹp nằm trên giường gương mặt mờ hời nhể nhại đầy vẻ mệt mỏi đau khổ tột cùng. Trên gối và giường thấm đẫm mồ hôi và nước mắt thỉnh thoảng lại nghe những tiếng nói mớ “không không....không được đừng mà....không không hu hu hu”

Âu Dương Linh từ từ mở đôi mắt ướt đẫm của mình cô từ từ ngồi dậy cảm nhận không khí buổi sáng làm cô từ từ bình tĩnh trở lại. Đêm qua cô lại mơ thấy những con ác mộng của kiếp trước cô biết ông trời đã cho cô cơ hội sửa chữa những lỗi lầm kiếp trước của mình. Cô sẽ luôn nhớ đến chúng như một động lực của cuộc sống hiện tại cô sẽ không bao giờ quên được những kẻ cầm thú đã đẩy mình vào những nỗi đau những bi kịch đó. Các người hãy chờ đó đợi tôi đến nhé.

Cô tranh thủ vệ sinh cá nhân và ăn sáng sau đó bắt tay vào công việc thu thập vật tư cho không gian của mình. Hôm nay cô phải ra ngoài một chuyến khoác trên người chiếc đầm màu hồng nhạt buộc tóc đuôi ngựa mang một đôi giày bata trắng. Nhìn cô bây giờ thật linh động đáng yêu đúng độ tuổi 18 đẹp như hoa của mình nhưng trong con người lại là một sự lạnh lẽo âm trầm khác hẳn.

Cô tự tin xuống phố đầu tiên cô ghé ngang qua các nhà kho cô đã thuê trước đó qua mạng hôm nay cô qua để thanh toán tiền và lấy chìa khóa. Người cho thuê kho tỏ ra rất vui vẻ khi kiếm được một khoảng lớn từ cô khi đưa chìa khóa ông ta còn cười không ngớt khi được cô bo thêm tiền. Ông ta xem như hời to rồi vì nơi này tương đối vắng vẻ nên rất ít người qua lại mọi người đều ngại dễ hàng ở đây không an toàn nên đã rất lâu rồi không có ai thuê. Hôm qua có người đặt thuê kho hàng của ông qua mạng ông còn không tin đâu không ngờ hôm nay người ta ra tay hào phóng như vậy lại còn bo cho ông nhiều tiền để nhờ ông mở cửa khi cô gọi điện đến. Nghe cô bé nói là thuê kho hàng để hàng hóa chuẩn bị mở siêu thị giúp bố mẹ mình. Vừa nhìn đã biết cô bé này là một tiểu cô nương không hiểu sự đời rồi nên mới thuê nơi này mà. Sự thật là nơi này rất phù hợp với yêu cầu của cô vừa rộng rãi thoáng mát lại còn vắng vẻ ít người qua lại không dễ bị người khác phát hiện và chú ý nữa chứ.

Sau khi lấy được chìa khóa kho cô nhanh chóng gọi cho người giao hàng hôm qua cô đặt qua mạng giao hàng gấp cho cô. Ở đây tương đối gần với khu nông nghiệp ở thành phố A nghe nói mấy hôm nay ở đó còn có hội chợ nông nghiệp nữa chứ đúng là ông trời lần này tốt với cô quá mà. Hội chợ rất đông và vui mọi người đến đây còn được ăn thử rất nhiều rau quả vừa ngon vừa sạch. Cô cũng được ận một bữa ngon lành nó càng là động lực cho cô phát triển khu vườn trong không gian của mình. Các bác bán hàng thì rất nhiệt tình và vui vẻ. Vừa nghe cô nói cô là sinh viên nông nghiệp muốn mua thật nhiều hạt giống các loại cây về thực hiện nghiên cứu khoa học thì họ rất nhiệt tình hướng dẫn và chào mời cô.

Cô mua rất nhiều hạt giống để trồng trong không gian có cây ăn quả, cây lương thực, đặc biệt cô mua rất nhiều hạt giống lúa ngon còn có lúa mì ngô, sắn.... Cô còn mua không ít hoa cỏ để không gian thêm phần tươi mát nữa chứ. Bây giờ là hội chợ nên có rất nhiều loại cây trồng mới lạ do được biến đổi gen. Còn có các loại hạt giống cây và nhiều con giống khắp nơi trên thế giới nhập khẩu về nữa chứ tất cả cô đều mua hết. Đúng là hôm nay cô quá may mắn rồi.

Để chăm sóc vườn cây của mình thật tốt đương nhiên cô không thể quên mua các loại phân bón thuốc trừ sâu không tổn hại sức khỏe con người. Còn có các loại thuốc đặc trị cho cây trồng nữa chứ. Sau khi cần quét hầu hết hàng bên cây trồng cô lại tiếp tục cần quét bên khu vật nuôi.

Nào là bò thịt, bò sữa, gà, lợn, cừu, dê, ngỗng, vịt cô đều mua loại tốt nhất với số lượng lớn. Để tránh không bị nghi ngờ vẫn là lý do nghiên cứu khoa học vĩ đại thôi. Và còn có rất nhiều thức ăn cho chúng bác bán hàng còn tặng cô quyển sách hướng dẫn chăm sóc chúng nữa chứ. Vì dù sao không ai nghĩ một cô bé như cô có thể làm gì với một số lượng lớn hạt giống con giống như vậy chứ trừ nghiên cứu khoa học ra chứ.

Với một số lượng lớn như vậy cô không thể nào mang đi hết được mà cô lại không thể đưa chúng vào không gian trước mặt mọi người được. Vì vậy cô đã thuê người tập hợp tất cả hạt giống và cây giống cô mua lại. Theo sự hướng dẫn của cô tất cả đã được chuyển đến nhà kho cô còn bo cho họ một số tiền lớn họ vô cùng vui mừng và cảm ơn cô không ngớt. Sau khi mọi người đã đi hết không còn ai cô thu tất cả mọi thứ vào không gian. Cô tiếp tục hỏi thúc người giao hàng trên mạng đến một lúc sau những chiếc xe tải chở hàng lần lượt đến và vào kho an toàn. Nhân viên giao hàng tỏ ra kinh ngạc khi là một cô bé, cô bé này nhìn thật là quá non nớt rồi không biết cô bé mua nhiều hàng hóa như vậy làm gì nhỉ. Nếu Âu Dương Linh biết mọi người đều nghĩ cô là trẻ con chưa lớn nổi thì thế nào nhỉ.

Cô vui vẻ nói chuyện với người giao hàng gia đình cô môn kinh doanh siêu thị và cô chỉ là giúp đỡ ba mẹ mình thôi. Thì người bán hàng cười cười đã hiểu đã nói rồi mà một cô bé nhỏ nhắn xinh xắn thế này có thể làm gì chứ. Sau khi nhận tiền thì vui vẻ ra về còn nói cô nhớ ủng hộ trang bán hàng sĩ của họ nhiều một chút. Cô lại tiếp tục thu tất cả mọi thứ vào không gian và nhanh chóng về nhà sau cả ngày mệt mỏi.

Tg dạo này tg đã siêng năng tích cực viết truyện mọi người thì cứ lờ tg thôi. Tg thật là thương tâm quá đi mà.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Sự huyền diệu của không gian và hệ thống

Vừa trở về nhà cô đã tiến ngay vào trong không gian những tường không gian sẽ bừa bộn gà bay chó nhẩy khắp nơi đồ đạc vất lung tung. Nhưng không tất cả đều ngăn nắp gọn gàng. Những bãi đất hoang sơ trước đây đã được cây cối gieo trồng, các con vật đều đã có chuồng của nó và đang ăn thức ăn của mình một cách ngon lành. Không gian còn xuất hiện một tòa nhà rộng được sắp xếp ngăn nắp sạch sẽ các kệ hàng. Mặt hàng nào sắp xếp theo mặt hàng đó ngăn nắp dễ lấy vô cùng. Xa xa nữa còn có rất nhiều tòa nhà lớn xuất hiện mà cô không biết chuyện gì xảy ra.

Điều kỳ lạ nữa là không biết như thế nào không gian lại như to ra ấy nhỉ? Hay chỉ là cô tưởng tượng hoa mắt mà thôi. Âu Dương Linh lâm vào trạng thái hoang mang trong vài giây.

Bỗng nhiên xuất hiện một đứa trẻ tầm 4,5 tuổi khuôn mặt bụ bẫm đáng yêu mặc một cái yếm màu đỏ: “A ha cuối cùng cũng đợi được chủ nhân xinh đẹp của ta xuất hiện rồi. Người đề ta ngủ lâu quá đi chứ cả ngàn năm rồi ấy nhỉ làm ta không được tận hưởng cuộc sống tươi đẹp gì hết à.” (để thương không nề mọi người ơi. Ta muốn nựng má quá à)

Âu Dương Linh nghi hoặc: “Người là ai. Tại sao lại gọi ta là chủ nhân chứ? Sao người lại vào đây được? Mà sao người lại trách ta làm người ngủ lâu vậy hả bé con? Chị nhớ là chị không quen bé nha.”

Ngọc hồn quạ bay đầy đầu: “Chủ nhân à người là hậu nhân của Âu Dương Thiếu Cung thượng tiên là tân chủ nhân của ta. Năm xưa khi thượng tiên vừa mới đắc đạo đã tạo ra ta nhằm giúp cho hậu nhân của mình sống tốt hơn. Ta là Ngọc hồn cũng là linh hồn của không gian giới chỉ này ta, ta chỉ được đánh thức nhờ máu của gia tộc Âu Dương gia mà thôi. Ta năm nay ít nhiều cũng được 1000 năm tuổi rồi làm gì mà bé con nữa chứ “Lần này tới lượt Âu Dương Linh quạ bay đầy đầu “1000 tuổi sao? có lộn không vậy bé như thế mà? Mà nếu không phải máu của gia tộc Âu Dương thì sao?”

Ngọc hồn “đúng vậy ta đã 1000 tuổi rồi đó chủ nhân do ta được tạo ra đến giờ cũng đã ngủ suốt 1000 năm rồi. Không ăn không uống chỉ ngủ người có thấy qua ai lớn chưa chứ hu hu hu. Thật là uất ức mà. Hu hu hu.

Ngọc hồn chỉ được đánh thức nhờ máu của gia tộc Âu Dương mà thôi. Nên nếu ngọc bội rơi vào tay người khác thì chỉ kích hoạt được không gian không có sự sống mà thôi. “

Âu Dương Linh đã hiểu ra vì sao Mạc Nguyệt có được ngọc bội của cô. Nhưng cũng không phải là nữ vương nơi mặt thể thì ra không gian của cô ta đơn giản chỉ để chứa đồ không có sự sống: “Ngọc hồn này hình như không gian đã lớn ra có phải không? Còn có những căn nhà lớn kia là gì vậy? Là do người sắp xếp an bài tất cả trong không gian sao?”

Ngọc hồn vui vẻ đáp: “Chủ nhân đúng vậy không gian đã lớn ra do ta đã được ăn no và lớn hơn một chút này. Chủ nhân thấy không? Ta hút linh khí và sinh khí từ thiên nhiên mà chủ nhân đưa từ bên ngoài vào đó. Chủ nhân à ta là người cổ đại đó với lại ta ngủ cả 1000 năm rồi làm gì biết những cái này chứ. Nói ra thì ta thấy mình thật tổn thương. Những thứ này là do cái tên nhiều chuyện chuyện cười cợt ta đó chứ. Hu hu hu”

Âu Dương Linh hình như đã nhớ ra việc quan trọng nào đó mình còn có hệ thống mà. Đúng lúc này hệ thống phụ nữ xuất hiện: “hu hu hu chưa gì mà chủ nhân đã quên ta rồi. Bản hệ thống là người đã vất vả làm việc sắp xếp mọi thứ vì chủ nhân mà chủ nhân nỡ nào phũ phàng không nhớ ta như vậy chứ. Ta thấy nơi này lạc hậu quá nên mới cải tiến lại nơi ta ở thôi. Quả thật chỗ của tên gốc này quá lạc hậu rồi ta nhìn không nổi nữa.”

Âu Dương Linh vẻ mặt vô cùng thành khẩn “xin lỗi mà ta không cố ý đâu. Tại ta bất ngờ quá thôi mà sao người làm được nhiều chuyện như vậy chứ?”

Hệ thống đắc ý “Ta là ai chứ hệ thống đến từ tương lai đó. Ta đem theo máy móc công nghệ của tương lai đó ta đã lắp đặt hệ thống tự động ở đây hết rồi. Nó sẽ tự động trồng trọt thu hoạch và thậm chí đi đông lạnh bảo quản. Đồ đạc sẽ tự động được phân loại và sắp xếp gọn gàng mọi thứ. Thấy ta có lợi hại không chứ.”

Ngọc hồn vội cướp lời: “Chỗ của ta mọi thứ không phải sự sống được đưa vào đều bảo toàn trạng thái của chúng không bị hư hại gì hết đâu nha. Thời gian ở đây một ngày ngoài thế giới thật mới có 1 giờ thôi nhé. Ta còn lợi hại hơn người đó chứ người bây giờ đang ở trong địa bàn của ta đó hứ.”

Âu Dương Linh vội hòa giải “Hai người ai cũng đều lợi hại hết à. Ta rất vui khi có được hai người giúp đỡ. Hai người phải hợp tác giúp đỡ nhau nha.” Cô nói ra cảm thấy có chỗ kỳ lạ họ đâu phải người đâu chứ thôi kệ đi.

Cả hai đồng loạt “được nề mặt cô chủ xinh đẹp hợp tác vui về nha_ hợp tác vui về. “

Hệ thống khoe mẽ chỉ vào một biệt thự to lớn nằm tách biệt với khu trồng trọt chế biến và các tòa nhà để đồ. Biệt thự to sang trọng vào trong khiến cô bất ngờ hơn nữa về vẻ đẹp của nó. Biệt thự thiết kế theo phong cách châu Âu sang trọng cổ điển có bốn tầng. Tầng một là phòng khách và nhà bếp còn có một sân thể thao nhỏ trong nhà. Tầng thứ hai và tầng ba mỗi tầng đều có 5 phòng ngủ, 1 phòng sách, 1 phòng âm nhạc, 1 phòng tập thể dục. Tầng 4 thì tạm thời chưa biết dùng làm gì. Mặc dù biệt thự được thiết kế rất đầy đủ công dụng nhưng lại hoàn toàn chưa có một vật dụng nào.

Âu Dương Linh than phiền: “hệ thống à sao nhà ta trống trơn vậy người không phải tài giỏi lắm sao? “

Hệ thống yếu xiu “ta chỉ biết tạo ra chúng bằng phương pháp in 8D của tương lai thôi. Nhưng mà bữa học in những vật dụng cần thiết đó ta ngủ gật nên bó tay. Chủ nhân xinh đẹp người giàu mà phải không? Thế thì cố gắng mua đi nha.”

Âu Dương Linh bĩu môi oán trách mà thôi hình như mình cũng được voi đòi tiên quá rồi thì phải. “Hệ thống lấy một bộ đồ cho ta có được không? Đặt gần linh tuyến đó nhớ làm một phòng tắm cho ta nha. Nhanh đi đi trong thời gian chờ đợi ta xem xét một lúc.”

Trong lúc chờ đợi hệ thống làm việc cô vào từng căn phòng xem xét mình cần bố trí những gì. Mỗi phòng đều rất lớn nha đặc biệt là phòng ngủ to cô sẽ biến nơi này thật ấm áp. Cô sẽ từ mình bày trí từng căn phòng nơi đây theo ý thích của từng thành viên trong nhà. Cô muốn mọi người phải thật hạnh phúc khi ở đây. Cô xem xét và tính toán mọi thứ cần thiết viết ra giấy và bản thiết kế từng nơi trong nhà để hệ thống có thể bố trí hợp lý. Một lúc sau khi một việc đã xong cũng là lúc hệ thống báo cáo mọi thứ đã chuẩn bị xong và giờ cô phải đi tắm thư giãn.

Tg mọi người phải bình chọn và bình luận nhiều vào tg mới có động lực viết tiếp chứ nè

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Tẩy tủy và thức tỉnh dị năng

Đầu tiên cô rót cho mình 1 cốc nước của linh tuyến và uống. Cô cởi bỏ trang phục từ từ bước xuống linh tuyến. Nước linh tuyến trong veo mát lạnh ngâm thật thích. Cô bắt đầu nằm thư giãn nhưng chưa đầy một lát sau một luồng nóng lạnh chạy khắp cơ thể cô xung đột lẫn nhau. Những cơn đau buốt luân phiên nhau cấu xé cơ thể cô. Khó chịu đau buốt nóng lạnh luân phiên nhau tràn cô rịn một tấm mồ hôi.

Cả cơ thể bắt đầu căng cứng như dây cung kéo căng hết cỡ đau nhức cắn xé toàn bộ cơ thể. Cuối cùng cả lực phủ ngũ tạng của cô cũng đau buốt tăng hết hiệu suất hoạt động. Đại não cũng bắt đầu đau và ngưng trệ cả cơ thể cô rơi vào hôn mê. Âu Dương Linh không biết mình ngất đi trong bao lâu chỉ biết rằng khi cô tỉnh dậy cả cơ thể cô bốc lên một mùi hôi kinh khủng nước trong khu vực cô tắm cũng đen lịm đến đáng sợ.

Mồ hôi nhễ nhại cả cơ thể lại tanh hôi vô cùng cô bơi ra khoảng nước sạch bên kia linh tuyến tắm rửa lại toàn bộ cơ thể. Sau khi được thanh lọc tạp chất bởi linh tuyến xong cô thấy cả người mình như được đổi mới. Cả cơ thể nhẹ nhàng, thoải mái lạ thường làn da trở nên trắng hồng mềm mịn còn hơn da em bé. Đặc biệt ba vòng trên cơ thể cô giờ đây chuẩn không cần chỉnh như siêu mẫu quốc tế luôn mái tóc dài đen mượt vô cùng. Khi cô từ từ ra khỏi linh tuyến tạo ra một cảnh đẹp mỹ lệ.

Khi cô rời khỏi linh tuyến thì không khỏi lo lắng nước linh tuyến dơ và hôi như vậy rồi làm sao có thể uống được nữa chứ. Là do cô sơ xuất quá mà quên mất việc này, cô phải nhờ hệ thống xem có cách nào lọc nước lại không. Nhưng làm cô không ngờ đó là khi cô chuẩn bị rời khỏi đó thì nước linh tuyến bắt đầu trong veo trở lại. Thì ra linh tuyến còn có thể tự động lọc tất cả các chất bẩn ra khỏi linh tuyến.

Âu Dương Linh không khỏi mừng thầm trong lòng cô lấy hai chai nước ra khỏi không gian. Sau một hồi vật lộn với đau đớn để tẩy tủy cô tiếp tục uống một cốc nước linh tuyến và bắt đầu đi ngủ.

Sau một giấc mộng dài Âu Dương Linh cuối cùng cũng thức dậy cô cảm thấy một mùi khó ngửi xông vào mũi. Nhìn lại cô phát hiện mình có hiện trạng giống như khi ở linh tuyến cả người tiết ra một chất vừa dính vừa đen hôi kinh khủng. Thì ra tối qua cô lại tẩy tủy một lần nữa bay giờ cơ thể cô nhẹ như bay nhanh nhẹn vô cùng. Đôi mắt của cô thì chuyển sang màu tím mê hoặc, cánh tay trắng nõn xuất hiện một con rồng màu đỏ như son trong rất đẹp mắt.

Khi cô vừa chạm vào cốc nước nó lập tức đóng băng, mắt cô mở to ngỡ ngàng mình đã thức tỉnh dị năng ư là băng hệ. Nhưng kiếp trước cô nhớ rõ mình là lõi hệ nên rất mạnh mẽ mà không lẽ kiếp này do cô sống lại mà đổi hệ sao. Cô vận dụng trí nhớ kiếp trước thì triển lõi hệ dị năng không ngờ một tia sét được tạo ra. Miếng của Âu Dương Linh bây giờ có thể nhét được quả trứng gà luôn ấy chứ cô thể nhưng có được hai dị năng cực mạnh là băng hệ và lõi hệ. Đã vậy cô còn phát hiện tinh thần lực của mình rất mạnh vậy là cô còn có hệ tinh thần nữa chứ. Ôi trời ơi quá trâu bò rồi phải không vậy, cô không nghĩ mình là quái thai như vậy đâu.

Với những lợi thế mà ông trời ban cho cô xem như là ông còn có mắt đỏ bù đắp những hành hạ kiếp trước ông dành cho cô đi. Cô quyết tâm sẽ cố gắng hết mình luyện tập để bảo vệ gia đình của mình, bắt lũ căn bã kiếp trước phải trả giá thật đắt và giúp đỡ những người khó khăn đáng thương trong mặt thế. Nhưng cô tuyệt đối không để ai lợi dụng tính kế mình lần nữa.

Cô muốn vào không gian để xem thử mới phát hiện ra không tìm thấy ngọc bội đâu nữa rồi. Âu Dương Linh hoảng hốt tìm kiếm khắp nơi nhưng vẫn không thấy cô nhớ rõ hôm qua mình đặt ngọc bội kế bên rồi mới đi ngủ mà. Sao bây giờ lại không thấy chứ? ông trời có cần đùa giỡn với tôi vậy không hả?

Trong lúc đó nõ ngọc hồn tiểu long nào đó đang nằm trên tay cô nhin cười muốn xỉu. Còn mõ hệ thống vô lương tâm thì tự nghĩ không biết mình có nhận làm chủ nhân không vậy đầu đầy hắc tuyến. Còn Linh nhi tội nghiệp của chúng ta về mặt như chó con bị mất cục xương của mình. Mõ ngọc hồn không nhin cười được nữa "Chủ nhân à người đừng làm về mặt đó được không mất hình tượng quá. Ha ha ha ta đang trên tay người này bé rồng đáng yêu điều cấp trên tay người này. Người không để ý miếng ngọc có hình rồng hay sao rồi miếng ngọc biến mất trên tay người lại xuất hiện cái bốt màu đỏ hình rồng chứ. Chủ nhân à tôi nói người những chuyện bình thường hình như hơi ngốc à."

Hệ thống "Không phải ngốc mà quá ngốc ý. Ta có phải nên xem xét lại xem mình có nhận nhầm chủ nhân không vậy."

Âu Dương Linh vội phản bác: "không phải ta ngốc mà những chuyện này người bình thường có thể nghĩ được sao chứ. Các người không những không nhắc nhở ta mà còn kiếm cớ chọc ghẹo ta là sao. Mà sao người lại trên tay ta vậy ngọc hồn?"

Ngọc hồn " do người đã thức tỉnh dị năng hệ tinh thần nên có thể dùng tinh thần lực ra vào không gian. Và cũng có thể mang mọi thứ vào không gian bằng tinh thần của mình nên ngọc bội liên kết với không gian đã khảm vào da thịt của người. Từ nay ta sẽ là một phần của người có biết không hả phải tốt với ta nhiều nhiều vào."

Âu Dương Linh đã biết được huyền cơ trong đó liền dùng tinh thần lực của mình để vào không gian. Bây giờ tràn ngập một màu xanh của cây cối và các con vật cũng lớn rất nhanh khiến cô không khỏi thán phục sự vi diệu của không gian đi mà. Hệ thống vội ra cướp công " Chủ nhân thấy ta chăm sóc có giỏi không nè cây lương thực đã thu hoạch rồi. Những thứ còn lại cũng rất nhanh có thể thu hoạch thôi bản hệ thống chăm sóc quá giỏi luôn rồi."

Ngọc hồn ty nạnh " không có nước linh tuyến và linh khí trong không gian của ta người làm sao có thể chăm sóc bọn chúng lớn nhanh vậy chứ. Cái đồ chỉ biết tranh công thôi."

Âu Dương Linh không khỏi thở dài hai người này tính ra số tuổi cũng không còn nhỏ mà sao cứ giống con nít tranh giành từng cái vậy chứ. Nhưng mà có họ cô cũng bớt cô đơn thêm một phần vui vẻ trẻ con hơn.

Cô tìm kiếm xa xa được một bãi đất rộng bằng phẳng gần một ngọn núi cao thật. Cô quyết định chọn nơi này làm khu luyện tập của mình. Cô gọi hệ thống " đây là bản thiết kế sân luyện tập cơ thể và dị năng người hãy làm theo nó. Ta muốn nhanh nhất có thể."

Hệ thống " chủ nhân yên tâm chậm nhất là chiều nay sẽ xong thôi ạ "

Mọi việc đã xong cô phải chuẩn bị ra ngoài một chuyến thu thập thêm vật liệu nữa đây.

Tg mọi người mà không bình chọn nhiều nhiều không bình luận tg giận dữ là không viết nữa đâu đó. Đạo này tg viết rất nhiều cho mọi người tg thương mọi người lắm mọi người cũng phải thương tg chứ.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Gặp gỡ bạch liên hoa

Hôm nay Âu Dương Linh mặc một chiếc đầm trắng làm toát ra một khí chất thuần khiết như sương mai nhưng cũng không kém phần quyến rũ lạ thường. Khi cô dạo bước trên những con phố mọi người đều chăm chú nhìn theo. Nơi đầu tiên cô lướt chọn chính là tiệm nội thất và đồ gia dụng lớn nhất thành phố A. Ở đây cái gì cũng có mà giá cả phải chăng vận chuyển lại rất nhanh.

Âu Dương Linh nhìn ông chủ cửa hàng với cặp mắt to tròn long lanh: “Bác ơi cháu mới ra ngoài phụ giúp gia đình kinh doanh. Gia đình cháu định mở một tiệm đồ gia dụng nhỏ. Bác có thể bán những thứ này với giá sỉ cho cháu không ạ.” ánh mắt mong chờ.

Bác bán hàng từ tốn “ được chứ sau này cháu phải ghé ủng hộ ta nhiều lên nghe không. Hợp tác vui vẻ nha ai lại nỡ lòng từ chối một cô bé đáng yêu như vậy chứ.”

Âu Dương Linh lễ phép “ dạ con cảm ơn bác. Tất nhiên con sẽ ủng hộ nhiều rồi “ (tg chị mình nói dối không chớp mắt luôn siêu thật)

Cô mua ti vi màn hình cong full HD còn có thực tế ảo nữa, máy giặt tự động tiết kiệm nước phải biết rằng ở mạt thế nước sạch rất quý đó. Cô còn mua thêm máy tính và điện thoại thế hệ mới có thể chạy bằng năng lượng mặt trời mọi loại đều.Đương nhiên không thể thiếu lò nướng, bếp từ, máy rửa bát, máy đánh trứng,bình nước nóng lạnh, máy say sinh tố, nồi áp suất...

Quan trọng nhất là máy điều hòa và lò sưởi vì trong mạt thế nhiệt độ lên xuống rất thất thường. Có lúc nóng muốn lột da có khi lạnh đến thấu xương cũng không chừng cái khắc nghiệt đó làm sao cô quên được.

À mà cô còn phải mua máy phát điện bằng xăng dầu và máy phát điện bằng năng lượng mặt trời nữa chứ.

Đó chỉ là những dụng cụ gia đình bình mà thôi bây giờ cô còn phải mua đồ dùng theo sở thích của từng thành viên trong nhà. Đầu tiên là phải mua giường và nệm tiếp đó là tủ và bàn ghế đặt trong từng phòng phải phù hợp tính cách của mỗi người. Phòng sách cô mua những kệ sách và bàn đọc sách được thiết kế theo phong cách cổ điển sang trọng và tinh tế. Phòng khách thì cô đặt một cái sofa thật lớn màu vàng kim.Phòng bếp cô sẽ đặt một bếp sẽ đặt một bộ bàn ăn gia đình. Cô muốn mọi thứ phải thật ấm cúng và thân mật.

Thanh toán xong tất cả và đưa địa chỉ nhà kho cho bác bán hàng, bác ấy hứa sẽ giao hàng lập tức trong hôm nay. Tiếp đến là cửa hàng bán nhạc cụ cô đặt đàn dương cầm, violon, ghi ta, cello, sáo.... Cuối cùng là cô ghé vào cửa hàng thể dục thể thao mua: máy chạy bộ, tạ các loại, vợt cầu lông, gậy đánh gôn, thảm tập yoga và rất nhiều thiết bị chuyên dụng khác.

Loay hoay mua hàng một hồi tới nỗi cái bụng của cô cũng đánh trống rồi cô vội ghé vào một nhà hàng ăn tối. Nhưng mà không hiểu oan gia ngõ hẹp kiểu gì cô lại gặp cô bạn học bạch liên hoa của mình Dương Tử Yên. Khiếp trước cô ta là bạn thân nhất ở thành phố A này của cô. Lúc nào cũng tỏ ra mình thiện lương yếu đuối cần người bảo vệ cô ta luôn tỏ ra quan tâm chăm sóc cô ở nơi này. Nhưng thật chất chỉ là muốn lợi dụng cô mà thôi vì nhà cô ta

không được khá giả cho lắm.

Cô lúc đó lại bị cô ta tẩy não cái gì cô ta muốn cũng mua cho cô ta khi mặt thế ập đến cô ta không thức tỉnh dị năng và có gương mặt xinh đẹp nên luôn bị đàn ông trêu chọc. Lúc đó cô nghĩ hiệp bảo vệ cô ta hết mình có kiếm được cái gì ăn ngon cũng nhường nhịn cho cô ta một phần. Thế nhưng như câu biết người biết mặt không biết lòng cô ta lại dùng ghê mặt xinh đẹp và tính cách tiểu bạch thủ dụ dỗ được tên cận bã nam thủ lĩnh đoàn đội của cô Khương Hạo. Họ lợi dụng tất cả mọi thành viên trong đoàn thu thập vật tư còn mình thì hưởng lợi mà không phải đụng một ngón tay.

Lúc nào cô ta cũng chị em em em với cô nhưng trong bụng một bồ dao găm. Cô chỉ nhận ra bộ mặt thật của cô ta khi cả đoàn gặp phải con tang thi triều cô ta và tên đội trưởng cận bã âm thầm lấy vật liệu và bỏ trốn nhưng không thành. Thấy tình thế càng ngày càng nguy cấp hẳn ta chặn những không bảo vệ mọi người trong đoàn mà vì bảo vệ mình hẳn ta đẩy các thành viên yếu của đội vào đoàn tang thi.

Còn bên phải cô luôn bảo vệ Dương Tử Yên không ngờ khi thấy móng vuốt của một con tang thi đến gần cô ta lại kéo cô qua làm lá chắn cô mình. Khi cô kịp tránh thoát thì không ngừng tỏ ra vô tội và xin lỗi. Cô thật ngu ngốc khi nghe lời xinh lỗi ấy lại bảo vệ cô ta lần nữa. Để rồi khi mọi người đến được một chiếc xe chuyên dụng. Cô ta leo như bay lên xe cùng với tình nhân đội trưởng cận bã của mình khi cô định lên xe thì cô ta xô cô vào bầy tang thi. Còn nói những lời cay độc như thế này “Ấu Dương Linh cô đi chết đi. Sao cô lại ngu ngốc như vậy tôi vốn rất chán ghét cô mỗi lần xưng chị em tôi đều buồn nôn lắm. Nhưng vì lúc trước cô giàu có chăm sóc cô tôi được rất nhiều lợi ích tốt hơn đi hầu hạ mấy tên già kia nhiều thế mà cô tưởng thật à. Thật ra tôi có thức tỉnh dị năng đây là dị năng không gian vì thế Khương Hạo mới coi trọng tôi. Tôi không muốn nói ra vì tôi và Khương Hạo đã tính kế hoạch ra đi lâu rồi cả đoàn này toàn một lũ ngu ngốc. Cho dù không có tang thi triều hôm nay tôi cũng sẽ tìm cách đưa cô vào chỗ chết. Cô xem ông trời có phải giúp tôi lắm không? Chết đi đồ ngu ngốc.” nói xong chiếc xe từ từ biến mất.

Cô vừa chiến đấu với tan thi trong đầu không ngừng vang lên câu nói của cô ta “CÔ ĐI CHẾT ĐI ĐỒ NGU NGỐC” không phải cô ngu ngốc chỉ là cô quá thiếu tình cảm khi ở đây nên cô đã coi cô ta như chị gái của mình. Lúc đó cô cũng mới chỉ biết được sự hiểm độc của lòng người. Cô cũng ra sức bảo vệ những người còn lại của đoàn vì dù sao họ cũng là người vô tội. Cũng may lần đó cô và một số ít người may mắn sống sót.

Đến tận kiếp này câu nói “CÔ ĐI CHẾT ĐI ĐỒ NGU NGỐC” vẫn ghi mãi trong đầu cô. Đó là bài học khắc cốt ghi tâm cô sẽ nhớ mãi nó. Không ngờ lại chạm mặt cô ở đây đúng là oan gia ngõ hẹp mà.

Vừa thấy Ấu Dương Linh vào nhà hàng Dương Tử Yên đã mỉm cười tiếng lại kéo tay cô. “Linh nhi à hôm nay em cũng tới đây ăn hả? Lại đây ngồi với chị nè hôm nay đưa bạn chết dẫm của chị nó để chị leo cây rồi. Chị đang chán đây có em ở đây chị vui lắm.” Trong lòng Dương Tử Yên vui như mở hội. Hôm nay vốn dĩ có một lão đại gia mời cô ta không ngờ vì con sư tử hà đông nhà ông ta nổi điên không cho đi mà bỏ mặc cô. Nhưng cô đã lỡ gọi cả bàn đồ ăn thế này làm sao có tiền để trả chứ phải biết đồ ăn ở đây rất mắc đó. Cũng may là đột nhiên lại gặp con ngốc Ấu Dương Linh ngu ngốc này. Đúng là trời giúp cô mà.

Ấu Dương Linh cười kinh bỉ không phải bị người ta cho leo cây không trả tiền nổi nên mới lôi kéo cô muốn cô trả tiền sao? Đã vậy thì cô cứ tương kế tựu kế thôi.

Hệ thống đại nhân không biết từ đâu nhảy vào “kích hoạt nhiệm vụ đầu tiên cho bạch liên hoa giả tạo một bài học nho nhỏ. Vì là nhiệm vụ đầu tiên nên tương đối dễ phần thưởng được nhận là một con thú cưng đặc biệt của hệ thống. Quả hấp dẫn chủ nhân mau thực hiện nhiệm vụ đi thôi.”

Phúc lợi nhé hôm nay tg ra hai chương luôn. Tg đổ mọi người biết Linh nhi của chúng ta sẽ làm gì với Dương Tử Yên nè đoán đúng có quà nha. Còn quà gì thì tạm thời chưa biết a.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Mặt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Một trò chơi nho nhỏ

"Chị Tử Yên thật may gặp được chị em cũng rất buồn vì không có ai đi cùng đây. Em sợ chị bận nên không dám gọi chị ăn một mình thì buồn chết em rồi."

Dương Tử Yên vui vẻ nắm lấy tay cô thân thiết "Linh nhi à dạo này việc học của chị vất vả quá nên chị mới lơ là em một chút. Em đừng có giận chị nha. Hay là ngày mai chị em mình đi shopping nha."

Ấu Dương Linh ngoan ngoãn như con nai nhỏ vui vẻ "lâu lắm rồi em cũng không đi shopping nha. Em rất muốn đi mà dạo phố một mình thì chán quá trời nè như hôm nay vậy đó. Mà chị ơi em đó bụng quá mình gọi thức ăn được không."

Hệ thống đại nhân "người chơi khả năng diễn kịch ngày càng được tiến bộ nha cố gắng phát huy. Mà ta cũng đang tò mò kế hoạch của cô đây."

Dương Tử Yên chỉ tay lên một bàn đầy đồ ăn "Linh nhi em nhìn xem ở đây cả một bàn đồ ăn rồi còn gọi thức ăn gì nữa chứ."

Ấu Dương Linh vẻ mặt ghét bỏ bĩu môi "Chị ơi mấy món này không hợp khẩu vị của em chút nào hết à. Với lại thức ăn trên bàn đều đã nguội rồi sao em có thể nuốt nổi chứ. Chị OI mình gọi món khác nha nha."

Dương Tử Yên cười chiều chuộng "thôi được rồi công chúa của chị mau gọi đồ ăn đi không phải đói rồi sao? " Bàn tay thì nắm chặt thành nắm đấm cái con ngu ngốc này có cái gì mà không hợp khẩu vị không nuốt nổi chứ. Đứng là thử đại tiểu thư chánh chệ mà có biết một bữa con như vậy bình thường có phải đói bằng sự cười đùa và dễ sòm của mấy lão già đáng ghê tởm kia chứ.

Cô hận vô cùng tại sao con nhỏ ngu ngốc này lại có thể đẹp hơn cô gia thế lại tốt như vậy. Nhưng nó thật sự quá ngu ngốc khi bỏ nhà ra đi như vậy mà cũng tốt nhờ có như vậy cô mới vào vai thánh nữ. Chị gái thân thiết chăm sóc thương yêu em cô chỉ bỏ ra một chút lời yêu thương đường mật bỏ chút thời gian. Vậy mà đã khiến con nhỏ ngu ngốc này kêu chị em thân thiết cô nói gì nghe nấy. Nhìn xem trên người cô toàn đồ hiệu đắt tiền do nó mua tặng không đó.

Trong lúc này Âu Dương Linh đang chọn những món đắt tiền nhất nhưng đặc biệt là cô phải thích ăn nha. Còn chọn chai rượu vang mắc nhất của nhà hàng. Dương Tử Yên sau một hồi đắn đo đã lấy lại được tỉnh thần cô ta không khỏi cảm thán những gì Âu Dương Linh đã chọn. Nhìn xem con số trên thực đơn mà xem không thể tưởng tượng nổi mà đúng là đại tiểu thư ngu ngốc tiêu tiền như nước không biết giá trị của đồng tiền mà. Mà thôi kệ như vậy cũng tốt cô có thể ăn những món ăn từ trước đến giờ chưa từng nghĩ đến. Dù gì cũng là con nhỏ ngu ngốc này trả tiền cơ mà cô cứ tận hưởng cuộc sống thôi.

Trong lòng Âu Dương Linh âm thầm cười nhạo không phải lúc nào cũng nghĩ cô ngu ngốc chỉ biết tiêu tiền như nước sao. Hôm nay tôi sẽ cho cô biết cảm giác tiêu tiền như nước sung sướng như thế nào không phải sao? Chị à chị thấy em có tốt với chị không. Có phải lát nữa chị nên cảm ơn em vì giúp chị được làm người giàu một lần không? Nhưng không biết chị có làm người giàu nổi không nữa chứ chị nuôi yêu quý à. ha ha ha. Nụ cười sáng lạng trên mặt cô vô cùng xinh đẹp và chói mắt.

Mọi người trong nhà hàng đều bị mê hoặc bởi nụ cười ấy. Dương Tử Yên đai nghiêm trong lòng con nhỏ ngu ngốc này dám cướp hết ánh mắt của mọi người từ cô ư. Có một ngày cô sẽ khiến Âu Dương Linh đau khổ và biến mất một cách nhục nhã cô mới hài lòng được. Âu Dương Linh cô cứ tỏa sáng đi nhưng cuối cùng chỉ có tôi bạch liên hoa mới là người chiến thắng cuối cùng. Rồi có ngày cô chỉ là viên đá lót đường cho thánh nữ là tôi thôi Âu Dương Linh cô hãy chờ đó.

Món ăn đã được dọn lên cô từ tốn ưu nhã ăn trên người cô toát ra một khí chất cao quý ưu nhã không ai sánh bằng. Dương Tử Yên thì hòa nhã vừa ăn vừa làm người chị tốt không ngừng gấp thức ăn cho em gái. Nụ cười thiên thần giả tạo lúc nào cũng trên môi cô ta.

Âu Dương Linh càng nhìn càng thấy ghê tởm tại sao một người có thể trong ngoài khác nhau như vậy chứ. Có phải cô ta làm diễn viên thì sẽ đoạt giải oscar luôn không vậy. Cô ta chọn sai em gái rồi có lẽ người như em gái Mặc Nguyệt yêu quý kia của cô và cô ta ở chung sẽ là một cặp chị em hoàn hảo đó chứ. Có gì cô phải giới thiệu cho họ gặp nhau mới được chứ bản chất họ quá giống nhau mà chắc sẽ có nhiều kịch vui đó chứ. Thật mong đợi à nha.

Mỗi người một tâm tư riêng của mình nhưng lại tạo ra một khung cảnh hài hòa chị hiền em thảo làm cho mọi người phải ngược nhìn ngưỡng mộ. Khi đã ăn xong Âu Dương Linh tươi cười với Dương Tử Yên "Chị à em đi nhà vệ sinh một lát chị cứ từ từ ăn. Lát em quay lại liền."

Cô âm thầm gọi người phục vụ tới "Anh phục vụ à bàn kia chị muốn tính tiền anh mua lại tính tiền đi nha. Cả hai bàn hồi nãy tới giờ luôn đó hình như chị có việc gấp lắm cần đi. Cảm ơn trước nha." Xong cô vào nhà vệ sinh lấy từ hệ thống một đồ hóa trang thay vào trốn ở một góc khuất để xem kịch vui.

Anh phục vụ bàn nghe vậy thì vội chạy lại chỗ của Dương Tử Yên "Quý khách à nghe nói cô muốn tính tiền. Đây là hóa đơn mời quý khách thanh toán nha."

Dương Tử Yên nở một nụ cười ngọt ngào "Anh phục vụ à em đang đợi em gái mình. Anh đợi một chút nữa thôi nó sắp ra rồi. Anh đợi lát nữa tôi thanh toán nha sẽ không lâu nữa đâu."

Anh phục vụ cũng mỉm cười "ạ được thưa quý khách." Anh ta đứng chờ mãi hơn 45" đồng hồ trôi qua bắt đầu mất kiên nhẫn. Dương Tử Yên cũng thấp thỏm trong lòng không biết sao Âu Dương Linh đi vệ sinh lại lâu như vậy. Cô thấy người phục vụ đã bắt đầu mất kiên nhẫn rồi.

Anh phục vụ thúc giục "Quý khách à đã lâu như vậy rồi quý khách đã có thể thanh toán được chưa ạ. Không chừng em gái của quý khách có việc đột xuất nên đã về trước rồi. Quý khách cứ thanh toán trước đi ạ."

Lòng Dương Tử Yên như kiến bò trên chảo nóng không thể nào con nhỏ ngu ngốc đó làm sao có thể về trước được chứ. Nó còn chưa thanh toán tiền cơ mà không thể nào về như vậy được đại tiểu thư như nó không cảm thấy mất mặt sao. Rồi cô ta tự trấn an mình chắc chắn là nó bị đau bụng nên mới lâu vậy thôi không được mình phải làm chị tốt vào lo lắng cho nó mới phải chứ.

Cô ta vội nở một nụ cười xinh đẹp với anh phục vụ "anh phục vụ à làm sao em gái em có thể về trước được chứ em còn ở đây cơ mà. Em gái em chắc là đã bị đau bụng rồi nên mới ở trong nhà vệ sinh như vậy. Em rất lo lắng cho em ấy anh có thể cho em vào nhà vệ sinh xem xét em ấy không." Ánh mắt cô ta vô cùng lo lắng yêu thương.

Có một vị khách bàn bên cạnh thấy vậy bèn lên tiếng "Anh phục vụ này vị tiểu thư này chỉ là đang lo lắng cho em gái mình mà thôi. Anh nhìn xem trên người cô ấy toàn là đồ hiệu cả đấy với lại nhà hàng mình không phải gà chó gì cũng có thể vào được chứ. Ở đây toàn người có tiền cả đấy không khéo anh lại làm mất một khách đại gia đó."

Mọi người trong nhà hàng mỗi người một câu "ở đây toàn là người có máu mặt anh lo gì quýt tiền chứ.", "cô ấy xinh đẹp sang trọng như vậy mà."

Anh phục vụ ngưng ngừng "thật xin lỗi quá do tôi chỉ làm theo chức trách của mình thôi mọi người thông cảm. Quý khách cứ việc đi đi ạ."

Dương Tử Yên thở một hơi trên mặt là vẻ mặt lo lắng cho em gái vô cùng. Vừa vào nhà vệ sinh cô ta tìm khắp nơi cũng không thấy Âu Dương Linh đâu cả không lẽ trong lúc mình vào đây nó đã ra ngoài rồi vậy là chắc cô ta đã trả tiền rồi. Nhưng khi cô ta ra ngoài anh phục vụ vẫn đang đứng ngay bàn và

cầm hóa đơn đầu óc cô ta đầy hắc tuyến rồi cuộc chuyện quái gì đang xảy ra vậy chứ.

Anh phục vụ vừa thấy cô ta ra đã đưa hóa đơn đến trước mặt " quý khách đã có thể tính tiền chưa ạ."

Đầu óc Dương Tử Yên quay vòng không có Âu Dương Linh thì ai sẽ trả hai bàn thức ăn đây tiền dành dụm lâu nay của cô ta cũng không đủ đâu a. Đang lúc cô ta đang rối tằm thì Âu Dương Linh từ xa gọi điện thoại cho cô ta. Cô ta thấy số của Âu Dương Linh còn hơn thấy được vàng vui vẻ bắt máy " Linh nhi à em đang ở đâu mau ra đây. Em đi đâu vậy làm chị lo lắng muốn chết luôn đây này."

Âu Dương Linh giọng nói nũng nịu thành khẩn " Chị ơi em rất xin lỗi em làm chị lo lắng. Cô giáo của em gọi em có việc gấp nên em phải về trước mà quên nói với chị. Em đi nửa đường mới nhớ mình vẫn chưa trả tiền thức ăn nhưng em lại phát hiện em đã bỏ quên ví tiền ở nhà rồi. Nên chị ơi chị hãy trả tiền thức ăn đi ạ có gì em sẽ trả lại sau. Chị ơi em rất xin lỗi mà. Chị tha lỗi cho em nha thôi cô giáo gọi em có việc gấp lắm em cúp máy trước đây yêu chị nhiều." Yêu chị em yêu chết chị rồi chị à mau mau điện kịch tiếp cho em xem đi rất hay đó.

Cuộc điện thoại như 1 trái bom nổ oanh tạc trong đầu Dương Tử Yên con nhỏ ngu ngốc đó nói cái gì chứ. Có việc gấp về trước còn quên ví tiền bảo cô trả hộ bàn thức ăn này sao còn dám nói yêu cô. Cô thế cô mà gặp con nhỏ ngu ngốc đó chắc chắn cô sẽ xé xác nó ra chứ đừng nói là tha lỗi gì chứ.

Anh phục vụ vì đứng đợi lâu mà trở nên cáu gắt " quý khách mời người thanh toán đi ạ. không tôi sẽ mời quản lý đến."

Dương Tử Yên vội lấy lại lý trí lấy từ trong ví ra tất cả tiền mặt mà cô ta có cũng như tất cả thẻ tín dụng mà cô ta có. Trong lòng thầm nghĩ đó là tất cả tài sản của cô ta rồi chắc là sẽ đủ thôi mà lòng cô ta đau như dao cắt. Anh phục vụ thì thở phào nhẹ nhõm đã nói rồi mà cô gái xinh đẹp thuần khiết khí chất như vậy làm sao lại không có tiền trả chứ là do anh nghĩ nhiều thôi.

Một lát sau anh phục vụ trở lại với vẻ mặt không vui " xin lỗi quý khách chúng tôi đã cà tất cả thẻ của quý khách nhưng vẫn không đủ. Xin hỏi quý khách còn thẻ nào khác không ạ."

Dương Tử Yên hoảng hốt " anh không làm đó chứ rõ ràng rất nhiều tiền mà sao lại có thể không đủ chứ."

Anh phục vụ " xin lỗi quý khách không nhầm đâu ạ quý khách còn thiếu tiền chai rượu ngoại nhập mắc nhất của quán đây ạ. Chai rượu này trên thế giới chỉ sản xuất có 5 chai nên rất quý và đắt."

Dương Tử Yên há hốc mồm không ngờ con nhỏ ngu ngốc đó lại chọn chai rượu quý như vậy chứ đáng chết mà. Cô ta hận không thể giết chết Âu Dương Linh trăm ngàn lần nữa mà phan thay mà. Nhưng vẫn có nờ nự cười " anh thông cảm hôm nay em ra ngoài mà quên thẻ chính ở nhà nên không có nhiều tiền như vậy. Anh có thể để em viết giấy nợ em sẽ kêu người nhà mang tiền đến trả ngay mà."

Anh phục vụ nhủ thầm " xin lỗi quý khách nhà hàng không có dịch vụ thanh toán sau. Việc này tôi sẽ gọi quản lý tới. thật là kỳ lạ mà nhìn quý khách xinh đẹp khí chất như vậy lại muốn ăn chùa sao." giọng nói của anh ta hơi cao khiến mọi người trong nhà hàng đều nghe. Anh ta muốn xả giận vì phải đứng đợi thật lâu mà còn lại phiền phức mất thời gian. Còn làm anh ta bị khách hàng chỉ trích nữa chứ.

Tất cả mọi người trong nhà hàng đều bàn tán sôi nổi lâu như vậy họ mới có kịch vui mà. " Cô gái xinh đẹp vậy mà đi ăn chùa sao? chuyện gì cũng có thể xảy ra."

" Tôi vốn từ lâu nghe nói có một số người tỏ ra giàu có lịch sự đi lừa gạt khắp nơi không ngờ là thật a."

" Ăn mặc đẹp đẽ toàn hàng hiệu vậy mà không có tiền trả đúng là chỉ được cái vẻ ngoài. Sau này nhà hàng nhớ kiểm tra kỹ một chút chứ thứ chó mèo gì như ai bên kia cũng vào ăn được nữa chứ làm mất hứng ăn của chúng tôi mà."..... Vô số lời khinh khi xỉ nhục đối với Dương Tử Yên cô ta bấu móng tay vào lòng bàn tay tới mức chảy máu. Lũ nhà giàu đáng chết ngu ngốc sẽ có một ngày ta giẫm nát chúng bây xuống chân. Ta sẽ nhớ mối hận hôm nay.

Có người còn chụp hình lại cuối cùng quản lý đề ra phương hướng giải quyết cô ta phải cởi bỏ những hàng hiệu trên người chỉ còn lại bộ quần áo. Và tất cả giấy tờ tùy thân cũng như phải viết giấy nợ đây là lần đầu tiên nhà hàng của ông gặp chuyện như vậy thật là xui xẻo mà. Dương Tử Yên uất ức lệ tràn mi không ngừng đưa tay chặn lại những người chụp hình kia. Cô ta ôm mặt khóc nức nở ra khỏi nhà hàng.

Âu Dương Linh thỏa mãn với trò chơi nhỏ nhỏ của mình cười vui vẻ ra khỏi nhà hàng. Chị yêu à chuyện này chỉ mới là bắt đầu thôi chị hãy đợi mà xem còn rất nhiều thứ phía sau chờ đón chị đó.

Hệ thống đại nhân " Chúc mừng chủ nhân hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc. Đã mở thưởng là mọi con pet của hệ thống chủ nhân có thể nhận bất cứ lúc nào. Chủ nhân à kỹ năng diễn xuất và tính cách phúc hắc của cô ngày càng cao a."

Tg phúc lợi cho mọi người nè nha. Phần thưởng cho ai đón trúng ở tập trước nhưng mọi người cũng được hưởng lay nha. Mọi người thấy sao có hay không nè tg mong chờ.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Mặt Thề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Chuẩn bị và huấn luyện

Trò chơi chỉ mới bắt đầu với những người trong cuộc mà thôi hôm nay chỉ mới là người chị bạch liên hoa giả tạo của cô mà thôi. Cuộc vui phía sau vẫn còn nhiều lắm. Nhưng nhiệm vụ quan trọng của cô lúc này là phải trở nên thật mạnh mẽ. Chỉ có thật mạnh mẽ chúng ta mới làm chủ được cuộc sống của bản thân mình và bảo vệ người ta yêu quý.

Trước khi về nhà cô không quên ghé qua nhà kho thu thập mọi thứ. Cô vận dụng tinh thần lực của mình tiến vào không gain kiểm tra mọi thứ. Hệ thống đại nhân thật sự là làm việc rất xuất sắc nha đúng là osin cao cấp có khác ha. Nếu hệ thống đại nhân của chúng ta mà biết được suy nghĩ của cô thì chắc sẽ tức đến hộc máu luôn không chừng à mà hệ thống thì làm gì có máu ha ha ha.

Xung quanh biệt thự đã được bao phủ bởi một vườn hoa thật đẹp và vườn trái cây chín mọng ngon mắt. Bởi vì mọi thứ trong không gian đều sử dụng nước linh tuyến chăm sóc nên lớn rất nhanh và rất tốt cho cơ thể. Lúc đầu cô cũng rất sợ sử dụng nước linh tuyến hoan phí như vậy nước sẽ nhanh chóng hết thì làm sao đây nhưng càng sử dụng nước linh tuyến lại càng nhiều thêm.

Biệt thự đã được hệ thống sắp xếp rất chu toàn theo thiết kế và chỉ dẫn của cô. Hôm qua khi cô vào đây tham quan nơi này tuy vẫn là biệt thự sang trọng nhưng lại rất lạnh lẽo hôm nay vào thì nó đã có chút không gian ấm áp của gia đình. Chờ đến lúc cô về được tới nhà rồi nơi này sẽ là ngôi nhà ô cùng ấm áp hạnh phúc và tràn ngập tiếng cười. Cô thật sự rất mong chờ ngày hạnh phúc đó mà. Nhìn vào từng căn phòng cô lại hồi tưởng lại sự ấm áp của từng người trong nhà nụ cười hiền từ của ông ngoại, sự bảo vệ của các anh, sự nghiêm khắc của các cậu nhưng cô biết trong thâm tâm họ yêu thương cô vô cùng.

Trái tim lại có thêm một phần ấm áp như vậy là đủ rồi. Thời gian cứ thế trôi đi có thể bạn hỏi tiếc nhưng nó không bao giờ chờ đợi bạn vì vậy hãy cố gắng trân trọng từng phút giây hạnh phúc nhé. Âu Dương Linh tiếp tục đi đến khu vực luyện tập của mình. Ở đây cô đã nhờ hệ thống xây dựng giúp mình một khu tập huấn dành cho bộ đội đặc chuẩn và đặc công còn có một khu luyện tập dị năng đặc biệt. Vì sao cô biết những thứ này ư? Âu Dương vốn là một gia tộc có truyền thống quân đội các thành viên trong gia đình đều được huấn luyện rất nghiêm khắc. Kể cả cô cũng không ngoại lệ nhiều lúc cô không chịu nổi những đợt quân huấn cả người toàn là vết thương. Những tưởng gia đình cưng chiều cô như mạng thấy cô thế thâm như vậy sẽ thương xót không cho cô luyện tập nữa. Nhưng nó lại không như cô nghĩ cô phải chịu đựng tất cả các đợt quân huấn khắc nghiệt đó.

Sau khi trải qua việc đó cô đã giận dữ gia đình một phen vì nghĩ nếu họ yêu thương mình thật sự thì sẽ không để mình chịu nhiều cực khổ như vậy. Đó là một sai lầm nghiêm trọng của cô khi mà cô đã quên đi giá trị của những lần quân huấn đó nó làm cô mạnh mẽ hơn và có thể sống sót. Sai lầm nối tiếp sai lầm cô lại nghe lời xúi dục chia rẽ của Mạc Nguyệt và Hứa Chí Vỹ đến mức phải bỏ nhà ra đi vì nghĩ họ không còn cần cô nữa. Còn cả nhà lại cứ ngỡ cô bỏ trốn vì tình cơ thật là chuyện đời mà.

Ngày trước mỗi lần quân huấn cô đều tưởng tượng mình đang sống trong địa ngục làm gì cũng qua loa sơ sài. Tới nỗi các thầy cô đều đến nhà cô than phiền không thôi nếu không phải cô là cháu gái của đại tướng thì đã cuốn gói lâu rồi. Nhưng mỗi lần ông ngoại cô giải quyết xong những việc cô gây ra cô lại càng giận hơn. Tại sao không cho cô thoát khỏi cái địa ngục đó chứ? cứ thế mà tất cả thành tích của cô đều là loại thấp nhất. Lần này cô quyết định phải huấn luyện lại lần nữa phải thật mạnh mẽ nâng cao thành tích không thể tệ hại hơn của mình.

Quyết tâm thật cao Âu Dương Linh trở lại phòng của mình hoàn thành công việc thường ngày xong cô lấy điện thoại ra lướt web đã lâu rồi cô không lên mạng nha. Vừa mới vào hiện lên trên tiêu đề sở thích mới của các tiểu thư là ăn chùa đương nhiên nhân vật trong bài viết là Dương Tử Yên rồi. Như vậy thì một thời gian sau cô ta sẽ không làm phiền tới cô rồi, cô không tin như vậy mà cô ta còn mặt dày đi khắp nơi được.

Âu Dương Linh trải qua những ngày bình lặng sáng sớm tập luyện một bài tập nhỏ sau đó tiếp tục công cuộc thu thập vật tư huy hoàng của mình. Chiều đến cô lại bắt đầu những bài huấn luyện hạnh phúc lớn nhất mỗi ngày của cô chính là được trò chuyện cùng với gia đình của mình. Dù chỉ thông qua màn hình máy tính lạnh lẽo nhưng nó là động lực cho cô vượt qua tất cả. Vài hôm trước khó khăn lắm cô mới gửi được cho họ mấy chai nước trong linh tuyến.

Gia đình nhỏ của cô dù không gặp mặt vẫn có rất nhiều chuyện để nói. Có lúc sẽ kể những sự kiện trong nhà hôm đó cũng có thể đem một thành viên nào đó ra vạch mặt nói xấu cười đùa. Nhưng lúc nào cũng tràn ngập tiếng cười và hạnh phúc hôm qua cô còn được gặp cậu hai của cô và anh họ nữa chứ. Hai người họ vừa mới về nhà sau khi giải quyết một số việc trong hắc đạo thế nhưng họ mới về thì đã bắt đầu sở thích lúc xưa là trêu chọc cô. Lúc nào đứa trẻ đáng thương là cô cũng bị ức hiếp thôi. Tất cả đều là ấm áp cô còn hứa khi về nhà sẽ cho họ xem một món quà đặc biệt.

Nửa tháng đã trôi qua như vậy gia đình cô đã chuẩn bị tốt tất cả mọi thứ theo sự chỉ dẫn của cô. Những thứ cần thiết anh hai vừa gửi tới cho cô vào hôm qua và cô cũng đã thu thập mọi thứ thật cẩn thận và chu đáo hết rồi. Bây giờ nếu bước vào không gian của cô sẽ đầu tiên là sẽ bắt gặp một vựa trái cây chín mọng ngon mắt, trái cây cho dù có để bao lâu cũng không hư hỏng. Cánh đồng lúa chín vàng trĩu hạt, những cây ngô nặng trĩu vì trái. Còn có tiếng chim hót rất vui tai những con chim đó được biệt rất dễ thương nha do cô chọn lựa kỹ lưỡng lắm mới mua được.

Trong dòng sông rộng lớn đã có một thế giới nhỏ của mình. Một cuộc sống vui nhộn dưới lòng sông của các loài cá khác nhau. Dù vô cùng thú vị là dù là sông thế nhưng lại có thể nuôi những sinh vật dưới biển. Nơi đây là nơi sinh sống của tôm, cua, cá, mực, nghêu, sò, ốc, hến..... vô cùng vui nhộn. Trên những đồng cỏ nhỏ dê, bò, cừu đang ăn cỏ vui vẻ, những con vật khác dù ở trong chuồng mọi thứ đều thật thoải mái.

Không khí thanh bình vui vẻ vô cùng mỗi lần vào đây tâm hồn cô lại thư giãn thả lỏng. Hệ thống đại nhân và ngọc hồn luôn làm việc rất xuất sắc từ lâu cô cũng đã xem họ như người thân của mình. Những lúc cô luyện tập vất vả họ sẽ ở bên cạnh hỗ trợ động viên. Tuy nhiều lúc hệ thống sẽ nói những câu rất sốc và họ cũng hay cãi nhau. Nhưng mỗi lần như vậy cô lại vui vẻ lạ thường.

Bây giờ cô còn có một người bạn mới nữa đó là món quà của hệ thống dành tặng khi cô hoàn thành nhiệm vụ lần trước. Nó tên là Tiểu Tuyết vì nó có một bộ lông trắng nuột như tuyết mềm mại như bông mỗi lần ôm rất thích. Dù gọi là Tiểu Tuyết nhưng mọi người đừng hiểu lầm nha đó là một chú cáo nhỏ đấy. Mới đầu khi cô gọi nó là Tiểu Tuyết bé cáo nhà ta vẫn không quen và hình như còn giận dữ với cái tên đó nữa. Hình như bé biết cái tên của

mình rất ưa là bé gái. Nhiều lúc cô cũng bội phục trình độ đặt tên của mình mà một chú cáo nhỏ có dị năng là hóa cầu mà cô lại lấy tên là Tiểu Tuyết chứ. Tại vì lúc đó cô cũng không nghĩ ra được cái tên nào khác với lại không phải như vậy rất vui sao. Tiểu Tuyết mặc niệm vì mình có một chủ nhân quá mức phúc hắc đi mà.

Đi vào một tí nữa bạn sẽ nghe thấy một mùi thơm phức của các loại thức ăn khác nhau. Đây là thành quả cô đi thu thập nhiều ngày từ các nhà hàng lớn nhỏ đến những quán cóc vỉa hè. Các món Âu Á đều có đủ còn có vô số các món ăn vặt khác nhau để thỏa mãn niềm đam mê ẩm thực của cô. Phải biết rằng trong mặt thể không có những thứ này đâu chỉ có lương thực chế biến sẵn và các loại bánh mì khô như đá. Một cái bánh bao thịt đã là quá xa xỉ và để có nó có người còn đánh nhau đến xước đầu mẻ trán. Còn nếu có nguyên liệu nấu ăn thì phải lăn lộn bên ngoài sống chết chém giết tang thi mà nếu phải nấu ăn thì với cái trình độ n... của cô thì chỉ có ai yêu cô ghê gớm lắm mới khen cho được.

Cô mua nhiều đồ ăn đến mức hệ thống phải làm cho cô hai cái nhà hàng chứa thức ăn thật lớn. Chưa kể đến hai cửa hàng toàn đồ ăn vặt hệ thống đại nhân thì chăm chọc cô rằng cái này tới đời cháu cô chưa chắc gì ăn hết nữa mà. Thật may là đồ trong không gian không có sinh mệnh thì mọi thứ vẫn mãi như cũ không bị hư hỏng hay biến đổi theo thời gian. Cô chuẩn bị mọi thứ kỹ càng tới mức quần Áo của cô và mọi người trong gia đình đều đã gọn gàng ngăn nắp. Đó là công sức cô đã càn quét tất cả những cửa hàng thời trang mỹ phẩm... ở thành phố A.

Mọi thứ đã chu toàn tỉ mỉ bây giờ cô phải luyện tập tốt nữa mà thôi.

Tg mọi người xin đừng bơ tg đừng bơ tg nha hu hu. Đóng góp ý kiến tích cực vào nha để tg có thêm động lực để viết nữa chứ.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Mặt Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Khởi đầu

Trong rừng cây xanh thắm một cô gái xinh đẹp tuyệt trần trên tay là bảo vật giết người. Thân của bảo vật được làm bằng ngọc bích còn đầu là những lưỡi dao được làm bằng huyền thiếc ngàn năm chém sắt như chém bùn. Trên bảo vật còn có rất nhiều cơ quan ám khí có thể bảo hộ người dùng lúc nguy cấp. Cô đang chuyên chú huy động dị năng của mình để đóng băng một phiến đá thật to. Và rồi khi đã đóng băng toàn bộ tảng đá cô lại dùng một dị năng khác tạo thành những tia sét thật mạnh trên bảo vật và giáng xuống tảng đá. Tảng đá to lớn uy nghiêm trước đây bây giờ chỉ còn lại những mảng vụn rất nhỏ rồi từ từ tan biến. Vị trí của phiến đá bây giờ đã bị lõm thành một cái hố sâu cho thấy uy lực không nhỏ của dị năng.

Từng động tác thuần thục dứt khoát cho thấy sự luyện tập chăm chỉ và đó đã như là bản năng hòa nhập vào máu của cô. Động tác tuy có rất nhiều sát khí và sức tàn phá nặng nề nhưng không vì thế mà cản trở vẻ đẹp của người luyện. Bụi bay đầy trời gió thổi thật mạnh làm mái tóc dài đen óng mượt cũng tung bay. Thân ảnh xinh đẹp mà kiên cường của cô tạo nên một vẻ đẹp mỹ lệ vô cùng. Cô gái xinh đẹp ấy không ai khác chính là Âu Dương Linh, cô nở một nụ cười thật tươi với thành quả của mình.

Suốt thời gian vừa qua cô luyện tập không ngừng nghỉ dù chỉ là một giây một phút. Hôm nay cuối cùng cô cũng đã được như ước nguyện của mình. Cô có thể bắn súng cực chuẩn phát nào trúng phát nấy dù khoảng cách ra sao hay có trở ngại gì, cô cũng đã có thể sử dụng các loại bom và lựu đạn. Hay thậm chí bây giờ cô còn có thể bắn những khẩu đại bác nữa cơ, các loại vũ khí phòng thân thông thường lúc nào cũng có bên cạnh cô như một người bạn.

Âu Dương Linh cầm bảo vật trong tay nó tên là Thần Quang là một pháp bảo dự theo thiết kế của tổ sư Âu Dương Thiếu Cung kết hợp với các loại vũ khí hiện đại mà chế tạo nên. (tg cũng không biết giải thích làm sao. Mọi người chỉ cần biết là nó rất mạnh là được rồi. Nói một hồi rồi cả lên.) Nhìn thì có vẻ rất nặng nhưng nhờ được làm từ các nguyên liệu thượng hạng nhất cũng như kỹ thuật tinh vi của hệ thống mà nó trở nên vô cùng nhẹ và dễ sử dụng vô cùng. (giống trong hình nha mọi người.)

Sau một hồi luyện tập vất vả cuối cùng Âu Dương Linh cũng hài lòng với kết quả của mình. Cô ra khỏi không gian giam mình trong bồn nước nóng thư giãn sau bao vất vả nỗ lực hết mình cuối cùng hôm nay cô cũng đã an tâm tiến vào mặt thể. Tinh thần cuối cùng cũng buông bỏ phần nào cô nhắm mắt ngủ lúc nào không hay biết. Đến khi cô tỉnh dậy cũng đã 4h chiều cô vội vã mặc quần áo. Giờ này chắc mọi người trong nhà đã đợi cô rất lâu rồi nhỉ. Âu Dương Linh vừa mở màn hình máy tính đầu tiên cô thấy là những gương mặt lo lắng không thôi làm cô hết hồn không biết chuyện gì xảy ra.

Âu Dương Triệt vẻ oán phụ: “Linh Nhi à em có biết là mọi người đợi em cả tiếng đồng hồ rồi không hả. Em làm mọi người lo muốn chết đi nè.”

Âu Dương Linh mở to đôi mắt long lanh vô tội cầu tình: “Thành thật xin lỗi mọi người nhiều lúc này con, em ngủ quên trong bồn tắm.”

Âu Dương Tuấn tỏ vẻ trách hờn nhưng không giấu được sự yêu thương sủng nịnh: “Cái con bé này đã lớn như vậy rồi sao còn ngốc như vậy chứ. Không biết lúc trước có phải cô nhận nhầm con trong bệnh viện không hả? Sao chẳng giống anh đây chút nào? Đúng là làm cho người khác không thể yên tâm được mà.”

Âu Dương Linh vẻ mặt ủy khuất nhìn mọi người rồi nhìn sang ông anh họ thần thánh của cô: “Anh lúc nào cũng chỉ biết bắt nạt em thôi hu hu cả nhà xem anh ấy bắt nạt con kìa.”

Mọi người nhìn bé cưng của họ ủy khuất thành ra như vậy không đành lòng dỗ dành rồi cho Âu Dương Tuấn một cái liếc xéo. Còn bạn nhỏ Âu Dương Linh của chúng ta thì lè lưỡi làm một cái mặt quỷ với Âu Dương Tuấn: “Anh không biết nhìn hay sao rõ ràng em với anh tư giống nhau như vậy? Với lại

mọi người ai cũng thương em nha mà còn hỏi câu đó anh mới ngốc à.”

Âu Dương Tuấn bĩu bĩu môi “ Mọi người nào cũng thiên vị như vậy. Hừ anh không thèm tranh cãi với em nữa.” nói xong trong lòng anh cũng thấy buồn cười đừng nói bọn họ mà ngay cả anh cũng vậy giờ anh còn biết nói ai đây.

Âu Dương Vũ vẻ mặt như bị ai cưỡng gian: “ Linh nhi à em nói hôm nay là bắt đầu mặt thể có phải không? Nếu không có mặt thể gia đình chúng ta sẽ thảm lắm đó. Toàn bộ tiền đã mua vật tư cả rồi bây giờ anh tư của em là một người nghèo kiệt xác nha.”

Mọi người trong nhà cho anh một cái nhìn khinh bỉ ai chẳng biết Âu Dương Vũ là một tên yêu tiền như mạng chó. Đúng là mãi không thay đổi cái tính tham tiền này mà đã vậy còn dám nghi ngờ bé con của họ. Âu Dương Huy còn nhanh tay bóp cho Âu Dương Vũ một cái: “ Con đồ cái đồ quỷ tham tiền này con không thấy là thời gian qua chúng ta đã tìm được rất nhiều không gian sao? Mỗi người một cái tiền của con không phải là đầu tư hết vào đồ trong không gian của con hết rồi sao? Nó có chạy mất đâu hả? Bây giờ cả nhà chúng ta ai cũng có dị năng như lời con bé nói rồi con thấy bình thường sao hả? Sao ta lại có một đứa cháu ngốc như vậy chứ.”

Nói đến dị năng cô mới nhớ cả nhà cô toàn là quái vật thôi. Người bình thường kích hoạt một dị năng đã khó rồi vậy mà cả nhà cô toàn song hệ với tam hệ. Không biết có phải do cô trùng sinh nên mới thay đổi như vậy hay không nữa cô hồi hận kiếp trước đến khi chết cô cũng không biết họ như thế nào. Chỉ nghe được từ người khác họ chết thảm ra sao mà thôi.

Sau khi được tẩy tủy bằng nước linh tuyến cô gửi tất cả mọi người trong nhà đều kích hoạt dị năng. Ông ngoại của cô là mộc hệ và thổ hệ, cậu hai là hỏa và kim, cậu út là tinh thần hệ và hỏa hệ, anh hai là tam hệ dị năng hỏa, kim, phong, anh ba thì có song hệ lôi hỏa, anh tư có tam hệ băng, thủy và phong, anh họ thì có thủy hệ, băng hệ. Tất cả sau khi trải qua một khóa huấn luyện dị năng của cô thì tăng cấp một cách chóng mặt. Đúng là quá trâu bò quái vật như vậy mới là gia đình của cô chứ.

Âu Dương Minh trở lại vẻ mặt nghiêm túc: “ Linh nhi à cháu phải hết sức cẩn thận nghe chưa hả. Không được cậy mạnh mà lơ là cảnh giác cũng không được quá dễ tin người như trước kia có biết không? Mau chóng về nhà chúng ta cùng nhau ăn cơm đoàn tụ a mọi người đợi cháu. Dù sao thì nhất quyết không được ngốc ngốc như trước đây nữa. “

Âu Dương Linh đen mặt mình vừa mới cảm động xong câu trước câu sau cậu đã chọc ghẹo mình đúng là đi truyền mà. Tất cả là tại cậu hai làm cho anh họ hừ mới hay bắt nạt mình mà.

Âu Dương Hạo bổ sung thêm: “ Bé con em nhất quyết phải giữ liên lạc thường xuyên với gia đình nghe chưa. Cách 4h là phải báo cáo tình hình nghe rõ chưa hả? Vì em mà anh hai soái ca phải bầm lỗ tai để đeo chiếc bông bắt sóng âm tần số này. Khi nào em về nhất định phải bồi thường cho anh hai đó.”

Âu Dương Nguyên thêm khinh bỉ Âu Dương Hạo mới có xiu chuyện đã muốn giành phúc lợi rồi làm sao dễ như vậy: “ Cháu tránh qua một bên xem nào làm như có mình cháu đeo không bằng cháu nhìn xem mọi người ai cũng đeo chứ bộ. Đó là đặc điểm riêng của gia đình chúng ta. Tại cháu xấu nên đeo mới xấu thôi cháu nhìn xem cậu út đẹp trai soái ca ngồi ngồi của cháu đeo gì cũng đẹp nè thấy không hả.”

Âu Dương Hạo phản bác: “ Rõ ràng cháu đeo đẹp hơn mà. Linh nhi em nói có phải không? “

Cả hai cùng tranh cãi ai đeo bông tai đẹp hơn làm cô buồn cười vô cùng. Những chiếc bông tai này được thiết kế vô cùng tinh xảo kết hợp sóng vô tuyến và định vị GPS giúp mọi người trong nhà định vị vị trí của đối phương. Cũng như là liên lạc thông qua việc bắt tần số của từng người trong nhà, mỗi người lại có một tần số riêng cho mình. Nó là nguồn âm áp của cô để qua cái lạnh lẽo nơi mặt thể cô sẽ không cảm thấy mình một mình nữa chỉ cần cô muốn cô có thể nói chuyện với mọi người trong nhà. Dù cho các thiết bị liên lạc như điện thoại máy tính đều không sử dụng được. Gia đình cô tuy rất hay cãi nhau chọc ghẹo nhưng mọi người đều yêu thương bảo vệ lẫn nhau. Chỉ cần một người có việc tất cả mọi người trong gia đình đều cố gắng hết sức làm vì người đó. Sự ấm áp hạnh phúc vui đùa trước thêm phong ba cho dù hoàn cảnh có như thế nào đi nữa mọi người hãy luôn như vậy nhé.

Cuối cùng Âu Dương Huy không nhìn được nữa lên tiếng: “ Hai đứa đã bao nhiêu tuổi rồi cứ như con nít ấy. Máy đưa mau chóng đi sắp xếp những việc chưa hoàn thành đi. Linh nhi cháu phải hết sức cẩn thận biết chưa. Ông ngoại và cả nhà đợi cháu về ăn cơm đoàn viên biết chưa hả. Chỉ cần cháu nói một tiếng cho dù cháu có ở đâu mọi người cũng sẽ đến bên cháu biết chưa. Nhớ kỹ cháu không một mình cháu còn có cả nhà luôn chống lưng cho cháu. Ông ngoại thương cháu nhiều.”

Cả Âu Dương gia đồng thanh: “ Mọi người thương Linh nhi nhiều. Cả nhà đợi cháu, em về ăn cơm đoàn viên.”

Cái gì đến rồi cũng phải đến Âu Dương Linh cảm xúc cả phê ẩm nóng nhìn bầu trời đỏ rực như máu. Con mưa nặng hạt bắt đầu trút xuống như muốn xóa đi hết những thứ dơ bẩn trên thế giới này. Con mưa lạnh như băng khiến cho mọi người lạnh sống lưng mà không biết như thế nào. Mọi người trên phố ò ạt tìm chỗ trú mưa mọi thứ vẫn yên bình như trước. Họ không biết rằng một trận đại họa sắp giáng xuống đầu họ. Nhìn những gia đình hạnh phúc ấm áp trên phố che mưa chắn gió cho nhau nhưng khi mặt thể ập đến những gia đình đó sẽ đi về đâu. Cảm giác chua xót đầy trong lòng Âu Dương Linh cổ hất lấy từng hơi ẩm ướt. Và rồi không khí đột nhiên lạnh xuống cái lạnh làm người ta rét thấu xương. Mọi người đều vào nhà chui rút trong những chiếc chăn ấm áp và những chiếc lò sưởi máy điều hòa. Mà các nhà dự báo thời tiết thì giải thích hiện tượng trên chỉ là hiệu ứng nhà kính làm thời tiết biến đổi đột ngột mà thôi. Còn cô thì lại biết được rằng thứ đó nó đang tới mặt thể đã khởi đầu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Mặt Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Thiên kim nữ tặc

Khi mặt thể vừa mới bắt đầu ở một nơi khác một cô gái xinh đẹp bắt đầu tỉnh dậy. Cô ta là Ảnh Từ một cô gái bình thường vô tình bị một hệ thống lôi vào trong một cuốn truyện mặt thể. Cô ta nhập vào thân xác một cô gái tên là Mạc Tuyết từ nhỏ cha không thương mẹ không yêu luôn mưu đoạt tình yêu cho mình và bị ruồng bỏ.

Mạc Tuyết ơi Mạc Tuyết hôm nay tôi đã là cô rồi cô yên tâm tôi sẽ trả thù giúp cô những gì cô muốn có được tôi sẽ giành tất cả về cho cô. Vì tôi chắc chắn là nữ vương nơi mặt thể này rồi tôi vừa là nữ chủ có cả bàn tay vàng và hệ thống nữa mà ha ha ha. Cô rất hận Âu Dương Linh tiểu công chúa của Âu Dương gia sao? Được thôi tôi nhất định sẽ giúp cô làm cho cô ta sống không được chết không xong từ từ hành hạ a ha ha ha. Âu Dương gia, Âu Dương Linh các người hãy chuẩn bị nhận lấy đau khổ đi. Mặt thể à nữ vương ta đây đã đến rồi ha ha ha tất cả chỉ mới là bắt đầu.

Tại căn phòng âm áp Âu Dương Linh đang cuộn tròn người co súc trong chiếc chăn dày của mình thì đột nhiên một tiếng còi báo động vang lên. “Cảnh báo cảnh báo có một mối nguy hiểm vừa mới xuất hiện. Một hệ thống cổ lỗ xỉ nào đó mới xuất hiện và mang theo chủ nhân của mình tới. Mục tiêu là làm nữ vương mặt thể.”

Âu Dương Linh lơ mơ bò dậy “Chuyện đó thì có liên quan gì đến ta chứ ta đang ngủ non lành mà. Cô ta muốn làm gì thì kệ cô ta liên quan gì đến ta chứ?” nói xong cô lại cuộn tròn trong chăn và ngủ tiếp.

Hệ thống đại nhân thật sự bị cô chọc tức chết rồi: “Một trong những mục đích của cô ta còn là hủy hoại gia đình của cô. Hành hạ cô và họ sống không được chết cũng không xong. Cô thử hỏi xem việc này có liên quan tới cô không hả? Nếu đã không liên quan vậy ta đi trước đây xem như ta lo chuyện bao đồng rồi. Ngủ ngon.”

Âu Dương Linh vừa nghe câu cô ta muốn hủy hoại gia đình của cô thì lập tức lấy lại tinh thần tỉnh táo ngồi bật dậy: “Khoan đi đã dừng lại. Cô ta muốn hủy hoại gia đình của ta sao? Việc này là không thể được. Hệ thống à cô ta cũng có hệ thống có phải rất lợi hại không? Làm sao ta bảo vệ được gia đình của mình đây.”

Hệ thống đại nhân nhìn về mặt lo âu hoảng hốt của Âu Dương Linh hoàn toàn khác với vẻ mặt ngái ngủ lúc nãy. Sao có thể khác nhau một trời một vực như thế chứ. Gia đình luôn là điểm yếu lớn nhất của cô ấy mà vậy thì ta sẽ lợi dụng điểm này vậy. Hệ thống đại nhân ta thật là thông minh quá đi mà. “Đương nhiên là có cách ta mới đến tìm cô. Cái hệ thống đó còn non lắm so với ta nhè ta là đồ mới nhất đó. Hắn làm sao có thể so bì được chứ chỉ cần chủ nhân làm theo những nhiệm vụ của ta thì mọi việc sẽ ổn thôi mà. Nhớ nhắc nhở gia đình người tránh xa cô ta.”

Âu Dương Linh thờ phào một cái: “Có cách là tốt rồi. Mà cô ta là ai vậy ta có biết không? Hệ thống đại nhân à sao ngươi biết cô ta xuất hiện vậy?”

Hệ thống đại nhân bắt đầu tỏ vẻ: “Ta lợi hại như vậy một đứa con nít ranh vào địa phận của ta sao ta không cảm nhận được chứ. Cô ta là Mạc Tuyết chị gái cùng cha khác mẹ của chủ nhân đó.”

Âu Dương Linh thêm khinh bỉ hệ thống đại nhân cái gì cũng tốt chỉ là quá tự luyện rồi. “Vậy không còn việc gì nữa trở về thôi ta đi ngủ tiếp đây mai rồi tỉnh.” nói xong cô ôm cục bông Tiểu Tuyết của mình trùm mền ngủ tiếp.

Hệ thống đại nhân lại bắt đầu nổi giận với con sâu lười này rồi không phải một tháng này rất siêng năng hay sao chứ. Ngày đêm đầu lo chuẩn bị và luyện tập kia mà sao giờ phút này lại lười như vậy chứ. “Chủ nhân mau thức dậy đi có việc gấp rồi. Tiểu Tuyết ngươi cũng mau dậy cho ta không được học theo con sâu lười này.”

Cục bông Tiểu Tuyết cọ cọ người vào Âu Dương Linh đôi mắt úy khuất tỉnh dậy. Nhìn chú cáo nhỏ bé vô tội bị đáng thương như vậy Âu Dương Linh không đành lòng ôm chú vào trong lòng dỗ dành. “Hệ thống à ngươi không được ăn hiếp Tiểu Tuyết như vậy chứ ngươi nhìn xem nó đáng thương biết mấy? Chuyện gì mà quan trọng đến như vậy chứ? Ngươi có biết bây giờ ta và Tiểu Tuyết vừa rét lạnh vừa buồn ngủ không? Ngươi là máy móc làm sao hiểu được chứ?”

Hệ thống đại nhân giận đen cả mặt đúng là làm ơn mắc oán mà. Tại sao hệ thống đại nhân ta đây lại quá tân tiến để hiểu hết cảm xúc chứ. Nếu không đã không bị chủ nhân của mình chọc tức chết mà. “Chủ nhân à nếu cô không nghe lời của ta thì chắc chắn nữ chủ hệ thống kia sẽ được như ý nguyện. Đến lúc đó gia đình cô sẽ thành như thế nào ta không chắc đâu.”

Âu Dương Linh đã cuộn chân bậy dậy: “Hệ thống đại nhân à bớt giận ta biết sai rồi. Xin ngươi hãy giúp ta đi năng nỉ ngươi đó. Ngươi mau nói cần phải làm cái gì đi.”

Hệ thống đại nhân há một tiếng: “Bây giờ là thời điểm năng lượng nhiều nhất chủ nhân và Tiểu Tuyết mau hấp thụ để tăng cấp dị năng đi. Bây giờ mọi người đều buồn ngủ là do năng lượng quá nhiều áp bức họ ngủ sâu và virus zombie tác động nên mới vậy thôi. Chủ nhân à cô không bị ảnh hưởng mà tại sao cô lại đột nhiên trở nên lười biếng như vậy chứ.”

Âu Dương Linh vội phản bác: “Tại dạo này ta luyện tập quá nhiều tinh thần quá căng thẳng mệt mỏi. Bây giờ là trước mặt thể ta mới nghỉ ngơi lại sức thôi mà. Nếu ta biết có điều này thì ta đã làm lâu rồi.”

Nói xong cô ngồi xếp bằng tu luyện Tiểu Tuyết bé nhỏ cũng dựa vào cô bắt đầu tu luyện. Cô tranh thủ hấp thụ năng lượng và linh khí của trời đất bắt đầu chuyển hóa thành dị năng trong cơ thể. Thời gian thấm thoát trôi qua trên trán Âu Dương Linh lấm tấm mồ hôi cô hiện tại đang đột phá dị năng cấp 4. Trước khi đột phá một cấp bậc dị năng cô sẽ vô cùng yếu đuối và dễ bị tổn thương. Cuối cùng cô cũng thờ phào nhẹ nhõm từ từ mờ mắt ra. Cô đã thành công trở thành dị năng giả cấp 4 rồi phải biết rằng con người phải tu luyện rất cực khổ và hấp thụ tinh thạch rồi mới khó khăn lên cấp được. Dị năng giả cấp 4 phải 1 năm sau mặt thể mới xuất hiện a.

Tiểu Tuyết cũng từ từ mở đôi mắt to tròn long lanh dụi dụi vào người cô làm nũng. Sau đó bé cáo còn tạo ra một quả cầu lửa màu xanh lam thật to. Chú muốn khoe với cô dị năng của mình nhưng cô vội ngăn lại. Nếu thật sự quả cầu đó ném ra thì không biết căn phòng của cô bị tàn phá như thế nào nữa. Cô cũng chiều cho Tiểu Tuyết một nụ hôn khích lệ chú cáo nhỏ nào đó thì đặc chí quấy quấy cái đuôi.

Hệ thống đại nhân lại bất thành linh xuất hiện: “Chủ nhân à xem như nhiệm vụ thứ 2 tăng cấp dị năng đã hoàn thành. Phần thưởng là một bộ đồ bảo hộ giữ nhiệt.”

Vừa nhận được phần thưởng cô đã vội mặc vào rất vừa người dễ di chuyển và cử động. Đặc biệt là bây giờ thời tiết rất lạnh mà cô lại không cảm giác được chút nào. Đúng là đồ tốt nha đã vậy bộ đồ còn có rất nhiều vũ khí bí mật để phòng thân và còn để được rất nhiều vũ khí nữa. Dù để rất nhiều thứ nhưng không cồng kềnh cũng không nặng mà vô cùng thoải mái.

Khi Âu Dương Linh còn đang vui vẻ với phần thưởng mới Hệ thống đại nhân đã vội lên tiếng: “Chủ nhân xin hãy thực hiện nhiệm vụ thứ 3 là làm thiên kim nữ tặc. Xin mời chủ nhân hãy đi cướp về một nửa thành phố cho hệ thống thì có thể hoàn thành rồi. Người chơi hãy tranh thủ thời gian mọi người ngủ 1 ngày 1 đêm trước mặt thế để đi cướp đi nhé. Chúc người chơi thực hiện nhiệm vụ vui vẻ.”

Âu Dương Linh khóe miệng rung rung bây giờ là bắt cô đi cướp bóc luôn rồi đó mà còn gọi là cái gì thiên kim nữ tặc chứ. Thật là hết cách thật mà: “Phải cướp một nửa thành phố mới hoàn thành nhiệm vụ sao? Làm sao để biết ta cướp hết một nửa thành phố chứ rui thiếu thì sao?”

Hệ thống đại nhân khinh bỉ: “Chủ nhân à cô đang xem thường IQ của ta sao? đương nhiên những thứ này làm sao qua mắt được ta chứ 1 chút cũng không được thiếu biết chưa. Người mau tranh thủ thời gian hoàn thành nhiệm vụ đi.”

Thế là nửa đêm nửa hôm một thiên kim nữ tặc và một chú cáo nhỏ phải ra ngoài cướp bóc. Đầu tiên cô ghé qua siêu thị gần nhà nhờ có hóa cầu của Tiểu Tuyết mà cô thuận lợi mở khóa cửa tới thẳng các nhà kho mà cướp hết toàn bộ vào không gian. Dù cô biết hành vi trộm cướp không đúng lắm nhưng mà phải làm thôi. Với lại cô chỉ cướp những thứ trong kho dự trữ và những thứ mọi người không nghĩ tới nhất. Còn những thứ thiết yếu cần thiết cô vẫn chưa lấy cho mọi người.

Trên chiếc xe hummer cải tiến một người một cáo cứ thể viếng thăm hết tất cả các nhà kho của thành phố mà không ai biết. Thỉnh thoảng họ sẽ ăn uống nghỉ ngơi rồi lại bắt đầu công việc cướp bóc của mình từ quần áo, giày dép, lương thực thực phẩm, điện gia dụng, xăng dầu, các loại máy móc. Thậm chí cô còn dám xông vào nhà kho quân đội cướp các loại vũ khí đạn dược. Đồ dùng trẻ con hay bánh kẹo, sách vở các loại cũng không thoát khỏi ma trảo của cô.

Lê thân thể mệt mỏi về nhà cũng đã là 1 ngày 1 đêm sau nhiệm vụ cuối cùng cũng đã hoàn thành rồi. Cả cô và Tiểu Tuyết đều mệt mỏi tắm rửa rồi chìm vào giấc ngủ. Ngày mai mặt thế sẽ tàn phá mọi thứ rồi phải nghỉ ngơi để lấy lại tinh thần thôi. Mọi vật rơi vào trong yên tĩnh đến lạ thường một sự bình yên trước thêm giông tố.

Tg hôm nay ta nhọc quá viết một bản thảo rồi mà bị mất thế là phải viết lại từ đầu rồi. Mọi người hãy ủng hộ tinh thần tg nhiều nhiều lên không thì ta không có động lực viết tiếp đâu à nha.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Mặt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Hai vị vương cùng xuất hiện

Sáng sớm hôm sau Âu Dương Linh bị đánh thức bởi những tiếng la hét hoảng loạn kèm theo sự tuyệt vọng. Vẫn như mọi hôm cô bước xuống giường, vệ sinh cá nhân, pha cho mình một ly cà phê ấm nóng. Nhìn qua lớp cửa kính trong suốt cảnh tượng kinh khủng ấy một lần nữa hiện lên trước mặt cô. Khắp nơi toàn là tang thi đang không ngừng lao vào bắt lấy con mồi của mình. Họ lúc trước cũng là những người bình thường như bao người khác. Nhưng bây giờ họ đã không còn hơi thở không còn sự sống, cũng không còn lý trí. Cơ thể bắt đầu bị thối rữa, chân tay không lành lặn thậm chí nội tạng còn bị lòi ra ngoài. Họ chỉ biết làm theo bản năng của mình tìm kiếm con mồi cắn xé và ăn thịt. Mọi người la hét hoảng sợ chạy khắp nơi tìm nơi ẩn nấp hoặc sử dụng tất cả những gì có thể để chống lại chống.

Có những người nhìn người thân của mình biến thành như vậy vẫn cố ra sức giúp đỡ họ. Nhưng cái mà họ nhận được là cái chết đau đớn đang chờ đợi. Nhìn cảnh tượng người thân của mình tự tay đưa mình đến cái chết sự tuyệt vọng cuối cùng có người còn nở nụ cười hạnh phúc. Gia đình họ đã tan nát cả rồi không còn lại gì hết nếu sống vất vưởng trên đời một mình cô đơn lẻ loi, đau khổ trong thế giới đáng sợ này. Không bằng chết trong tay người thân của mình dù không còn ý thức nhưng biến thành đồng loại của họ cũng là một điều tốt không phải sao?

Bi thương tang nát cảnh tượng ba mẹ bảo vệ con cái của mình bằng cả tính mạng ôm ấp che chở trong vòng tay. Trốn tránh đàn tang thi hung ác kia đến lúc nguy hiểm họ sẵn sàng hy sinh tính mạng của mình làm mồi cho chúng. Chỉ hy vọng con cái của mình được có một cơ hội sống sót nhưng họ không biết rằng không có sự bảo vệ của họ những đứa trẻ kia làm sao có thể sống sót được. Có những người lại vô tình vứt bỏ người thân bạn bè để chạy trốn. Sẵn sàng đem họ ra làm bia đỡ đạn cho mình để chạy trốn.

Khắp nơi bây giờ như địa ngục trần gian bây giờ họ vẫn chưa thể nào biết được chuyện gì đang xảy ra với mình. Cũng như con đường phía trước phải đi như thế nào. Cô kiếp trước cũng như vậy sợ hãi, khủng hoảng, khóc lóc, la hét thậm chí là tuyệt vọng muốn buông xuôi tất cả. Nhưng khi nghĩ đến gia

đình cô có động lực cho mình sống tiếp tìm mọi cách thích ứng sinh tồn. Bảo vệ mình, giúp đỡ tất cả mọi người nhưng lúc đó cô nhận lại những gì sự lợi dụng, tính toán, phản bội trái tim trở nên kiên cường băng giá. Không phải bây giờ cô vô cảm không muốn cứu giúp mọi người mà là cho dù cô có giúp họ sẽ tin tưởng nghe lời cô sao? Cô không thể cứu tất cả bọn họ trong hoàn cảnh như vậy cô sẽ cứu ai bỏ ai đây? Rồi họ sẽ bắt đầu thắc mắc tại sao cô lại có sức mạnh lớn như vậy rồi nghi ngờ cô. Hay thậm chí là đem cô ra mổ xẻ nghiên cứu hay sẽ đổ mọi tội danh gây ra mặt thế cho cô cũng không chừng.

Âu Dương Linh khép màn cửa lại cô không muốn xem nữa nhìn họ cô lại càng đau lòng nhiều hơn mà thôi. Bên tai truyền đến tín hiệu là Âu Dương Vũ: "Linh nhi à nó thật sự tới rồi. Thật sự quá đáng sợ rồi mọi người ở đây đều rất loạn. Bên em có phải rất nguy hiểm không mọi người đang rất lo lắng cho em nè."

Âu Dương Linh: "Bên em cũng rất loạn nhưng chỗ ở của em tạm thời rất an toàn. Cả nhà không phải lo cho em đâu. Với lại những con tang thi đó cũng không làm khó được em đâu."

Âu Dương Vũ nghe vậy yên tâm đôi phần vội quở trách: "Em đừng có mà khinh địch như vậy rất nguy hiểm đó biết chưa. Nhưng lúc bây giờ về nhà nhanh đi mọi người đều rất lo lắng biết không hả."

Âu Dương Linh cảm giác ấm áp trong lòng: "Em biết rồi mà tuân lệnh anh trai của em. Mọi người trong nhà vẫn ổn chứ ạ."

Âu Dương Vũ: "Mọi người đều rất ổn đã chuẩn bị tâm lý và mọi thứ ổn thỏa hết rồi mà. Em không cần lo lắng mau chóng về nhà ăn cơm đoàn viên cùng mọi người biết không. Bảo vệ bản thân thật tốt không để mất dù là một cọng tóc biết chưa hả. Anh có một số việc đang làm dở bye bye em nha. Anh thương em nhiều lắm."

Âu Dương Linh: "Bye bye anh.". Sau cuộc gọi cô tranh thủ ăn sáng nạp năng lượng chuẩn bị cho cuộc chiến phía trước. Mà không biết rằng nguy hiểm đang đến một cuộc chiến sắp bắt đầu vì cô.

Bỗng tang thi khắp mọi nơi đang cảm nhận được gì đó mà sợ hãi. Dù không còn lý trí hay trí tuệ họ bắt giác sợ hãi một điều gì đó. Trong đó còn có sự kính sợ không giải thích được vương của bọn họ đến rồi.

Trong một căn biệt thự xa hoa lộng lẫy một vị vương xuất hiện. Tổng Trạch từ từ mở mắt hắn ta không phải là người mà là tang thi hay nói đúng hơn là vương của tang thi. Hắn có sức mạnh hơn hẳn những tang thi khác, hắn sinh ra là để làm vương, là để phục vụ cho nữ vương của mặt thế này. Hắn xuất hiện là để diệt trừ tất cả những kẻ thù của nàng, hắn và nàng có tâm tương thông. Chỉ cần là kẻ thù của nàng hắn đều giúp nàng tiêu diệt. Mục tiêu đầu tiên của hắn rất gần kẻ thù số một mà nữ vương của hắn muốn tiêu diệt không phải là Âu Dương Linh ở thành phố A này hay sao?

Rất gần rất nhanh hắn có thể hoàn thành nhiệm vụ trở về bên nàng nữ nhân duy nhất có thể xưng bá với hắn nơi mặt thế này. Bọn họ hoàn toàn không có kẻ nào địch lại mặt thế là của họ ha ha ha. Âu Dương Linh cô hãy chờ chết đi ha ha ha ta rất nhanh sẽ tiễn cô lên đường ha ha ha. Bây giờ không phải nên kiếm con mồi để luyện công tăng cấp hay sao? Hắn cuồng dã bắt người về ăn thịt uống máu chỉ vì muốn ngày càng lớn mạnh.

Cảm nhận được sự xuất hiện của Tổng Trạch, Mạc Nguyệt nở một nụ cười đắc ý. Ông trời quả thật quá ưu ái cô rồi, ngôi vị mặt thế nữ vương ngày càng gần với cô hơn. Rồi đây sẽ không còn ai hay thứ gì cản được bước tiến của cô nữa rồi. Mạc Nguyệt à cuối cùng tôi cũng sắp trả được thù cho cô rồi ha ha ha, Âu Dương Linh cô chuẩn bị chờ chết đi. À mà không phải nói là cả gia đình cô mới phải chứ ha ha ha.

Cũng tại một nơi khác một vị vương khác xuất hiện Hàn Dực từ từ mở mắt. Anh cảm nhận được một nguồn năng lượng cực mạnh trong người. Anh biết mình có một nhiệm vụ quan trọng là vương của tang thi trong mặt thế mặc dù nhìn bên ngoài khó ai mà nhận ra được anh là tang thi. Chỉ có anh mới cảm nhận trái tim không còn đập của mình. Một cổ đau xót nồng đậm trong mắt anh là vương của tang thi thì như thế nào chứ, làm bá chủ mặt thế thì như thế nào.

Anh không thể đường hoàng chính chính yêu người mà anh yêu, không thể cùng Linh nhi của anh có một cuộc sống bình thường sinh con đẻ cái vì anh là tang thi. Cơ thể lạnh như băng không còn sự sống trong đau khổ bất hạnh cũng có một điều may mắn ít ra khi anh là vua của tang thi nên anh có lý trí, có tình cảm cho dù trái tim không còn nhịp đập vẫn dành cho cô. Anh muốn mình trở nên mạnh mẽ để bảo vệ cho cô Linh nhi bảo bối của anh. Tình yêu thầm kín suốt 10 năm trời dù cô chưa bao giờ biết tới nó.

Vì cô anh bỏ hết tất cả bỏ lại gia tộc của mình đến thành phố A để bảo vệ cô. Vì cô anh có thể bất chấp mọi việc làm mọi thứ anh mong chờ sẽ có một ngày đứng bên cạnh cô chăm sóc, bảo vệ, yêu thương cô hết phần đời còn lại. Nhưng ông trời quả thật biết trên người con người bây giờ đến tư cách xuất hiện bên cạnh cô anh cũng không có nữa rồi. Vì anh là tang thi còn cô là người.

Dù như vậy thì có làm sao anh vẫn yêu cô như vậy với một cơ thể không lành lặn một trái tim đã không còn nhịp đập vẫn yêu cô như vậy. Anh sẽ ngày càng mạnh mẽ để bảo vệ cô đưa cô về với gia đình, về với người sẽ cho cô hạnh phúc ấm áp đến cuối đời. Đến lúc đó anh có thể đứng từ xa mỉm cười nhìn cô rồi. Linh nhi đợi anh không lâu nữa thôi anh sẽ đến bên em, không để cho em tổn thương dù chỉ là một cọng tóc.

Hai vương giả xuất hiện, hai mục tiêu đối nghịch một giết chết một bảo vệ. Ai sẽ là người chiến thắng cuối cùng. Một cuộc chiến đã bắt đầu mở ra hồi kết sẽ như thế nào? Tất cả vẫn là dấu chấm hỏi. Vương đầu với vương mặt thế lại càng trở nên nguy hiểm hơn bao giờ hết. Rốt cuộc ai mới chân chính là vương giả thật sự tất cả chỉ mới là bắt đầu mà thôi.

Tg ta sẽ bù vì hôm qua không ra chương được vào ngày mai nhé. Ngày mai sẽ ra hai chương mới cho mọi người. Thành thật xin lỗi nha do tiến độ không như ta muốn nên mới hơi lâu một chút. Ta đang phân vân không biết nên viết np hay 1vs1 nữa mọi người cho ta tí ý kiến đi.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Mặt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Giải cứu nam thần

Nạp đầy năng lượng Âu Dương Linh vào không gian xem xét mọi thứ mình cướp được tới qua. Ngọc Hồn bủn bủn môi mặt ủy khuất: “Chủ nhân người xem hệ thống hân bốc lột sức lao động của trẻ em nha. Hôm qua hân bắt ta cùng hân thu xếp hết bãi chiến trường mà người cướp được. Hu hu hại ta gần 2 ngày không ngủ được người cũng biết ta đang tuổi ăn tuổi lớn. Chủ nhân người nhìn xem ta nhỏ bé như vậy có phải rất tội nghiệp không?”

Âu Dương Linh nhìn khuôn mặt bụ bẫm đáng yêu của Ngọc Hồn vậy ra tay nhéo một cái: “Tiểu tử tông của ta ới ta biết người rất vất vả a. Bé con thật là ngoan sau này ta sẽ tắm bổ nhiều nhiều cho người để người mau ăn chóng lớn được chưa hả.”

Hệ thống đại nhân không thể nhìn nổi nữa khinh bỉ: “Cái gì mà trẻ con chứ rõ ràng đã là lão già 1000 tuổi rồi. Mà suốt ngày cura sừng làm nghề mãi vậy không thấy ngượng à.”

Nói tới đây Âu Dương Linh mới chợt nhớ đứa bé này đã 1000 tuổi rồi a. Luận tuổi tác cô không biết mình phải gọi bằng gì luôn a. Ngọc hồn vội phản bác: “Ta tuy đã 1000 tuổi nhưng mà người nhìn xem tâm hồn ta nhỏ bé. Thân hình thì không nói cũng biết rồi. Người tới ngày chỉ biết bắt nạt ta thôi. Hu hu chủ nhân người phải bảo vệ một tâm hồn ngây thơ vô tội này nha.”

Khoe môi Âu Dương Linh giật giật cô cũng bó tay với những việc này a. Hệ thống đại nhân ngày càng khinh bỉ: “Không thèm tranh cãi với người nữa. Chủ nhân à ta có nhiệm vụ mới cho người đây, ra ngoài tiêu diệt đúng 1000 con tang thi. Kỳ hạn đến hết ngày hôm nay nha.”

Ngọc hồn vẻ mặt mong đợi: “Chủ nhân à người mau giết nhiều tang thi một chút. Dù bây giờ mới bắt đầu chưa có nhiều tang thi có tinh thạch. Nhưng nguồn năng lượng của tinh thạch có thể giúp ta lớn lên nha. Vì vậy người nhớ vì bé cưng Ngọc hồn của người cố gắng nhiều chút.” Ánh mắt long lanh đáng yêu.

Âu Dương Linh chợt nhớ tới điều gì đó: “Hệ thống à hình như phần thưởng của thiên kim nữ tặc ta còn chưa nhận được nha.”

Hệ thống đại nhân: “Chủ nhân không cần phải nhắc ta nhớ cả mà. Nhiệm vụ lần trước hoàn thành rất xuất sắc cướp hơn một nửa thành phố và vượt chỉ tiêu. Nên sẽ có thưởng thêm nhé.”

Nói xong lấy ra một chiếc hộp kỳ lạ khi cô nhấn nút khởi động lên thì liền biến thành một cỗ máy nhỏ. Có một máy dò tìm nhỏ, đầu khoang, cây gập, bình phun nước và cuối cùng là một cái túi nhỏ tinh xảo. Cô gái đầu thắc mắc không biết cỗ máy này dùng để làm gì?

Hệ thống đại nhân nhìn chủ nhân của mình gãi đầu trong lòng cứ thầm hỏi. Chủ nhân à sao người lại ngốc như vậy chứ? Có phải ta đã chọn nhầm chủ nhân không? Câu hỏi được lặp đi lặp lại n lần trong đầu hệ thống.

Nhìn một lúc lâu Âu Dương Linh cuối cùng cũng a lên một tiếng: “Ta biết rồi đây là cỗ máy thu thập tinh thạch của tang thi đúng không nè. Tốt tốt là một bảo bối a. Không phải người nói còn có phần thưởng sao? Phần thưởng của ta đâu” Ánh mắt mong đợi.

Hệ thống thờ phào một hơi ỉ ra cũng không phải ngốc hết thuốc chữa là được rồi. Hệ thống ta sao lại khờ như vậy không biết nữa: “Phần thưởng được quy thành tiền tích lũy trong hệ thống nhé. Lần này chủ nhân được 2500 kim tệ. Với số tiền này chủ nhân có thể mua bất cứ cái gì ở hệ thống mà chủ nhân muốn. Hãy cố gắng kiếm thật nhiều tiền nha. Bây giờ chủ nhân đại nhân có thể đi làm nhiệm vụ rồi.”

Âu Dương Linh rời khỏi không gian cô nhẹ nhàng đánh thức Tiểu Tuyết cô cho bé ăn rồi bắt đầu làm nhiệm vụ. Như đã thành một thói quen cô đi đến đâu cũng có Tiểu Tuyết đi cùng. Nó luôn làm nũng cọ cọ cả người vào chân cô, nhưng khi có bất cứ nguy hiểm nào nó sẵn sàng dùng thân thể nhỏ bé của mình bảo vệ cô. Còn có hệ thống đại nhân và Ngọc hồn nữa chứ thật sự là một tổ hợp quái đản nhưng vô cùng vui vẻ.

Đến một khu vực đầy tang thi rình rập không còn một bóng người. Sự xuất hiện của Âu Dương Linh như một miếng mồi ngon. Đàn tang thi bắt đầu tiến đến con mồi của mình, từng con từng con bỏ nhào vào cô giờ những móng vuốt sắc bén của mình bắt đầu tấn công cô. Tiếng gầm rú như kích thích thêm cuộc đi săn tất cả bọn chúng đều muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Nhưng bọn chúng đã lầm ở đây bọn chúng không phải là kẻ đi săn mà là con mồi mới đúng. Âu Dương Linh nở một nụ cười ma mị đầy chết chóc. Cô dùng dị năng của mình đóng băng toàn bộ tang thi rồi lại dùng lời cầu đánh vào chúng. Những tảng băng nhỏ bay khắp nơi rồi từ từ biến thành nước giống như đàn tang thi vậy biến mất không còn dấu tích.

Âu Dương Linh nở một nụ cười tươi bây giờ chỉ mới là thử nghiệm phương pháp chiến đấu này mà thôi. Uy lực của nó tuy lớn nhưng lại tốn khá nhiều năng lượng. Nếu dùng nhiều có thể cô sẽ không thể sử dụng dị năng trong một thời gian do cạn kiệt năng lượng. Như vậy không tốt lắm bây giờ cô vẫn nên sử dụng phương pháp thủ công là chém giết như vậy mới là thượng sách a. Nghĩ được đối sách cho mình cô lại bắt tay vào cuộc đi săn của mình.

Xung quanh khu vực cô ở đã không còn bóng dáng một con tang thi nào. Cô đã nhanh tay xử lý chúng như vậy xem như bảo vệ được mọi người trong một thời gian vậy. Thật may mắn là bây giờ tang thi chỉ mới là cấp 1 nên rất dễ giải quyết đợi một thời gian nữa chúng sẽ tiến cấp rất nhanh a. Khi đó sẽ càng đáng sợ hơn nữa, bây giờ mọi người chủ yếu còn lẫn trốn trong nhà của mình. Nhưng một thời gian nữa thôi họ sẽ bắt đầu hành trình đi tìm vùng đất an toàn. Hoặc tới những căn cứ quân đội chính phủ lập hoặc tới nơi an toàn nhất là thủ đô nhà của cô.

Bây giờ cô chỉ có thể âm thầm vừa làm nhiệm vụ vừa trừ đi những mối nguy hiểm có thể bảo vệ được họ bước nào hay bước đó thôi. Cô hằng hái không quảng mọt nhọc đến những nơi có nhiều nhà dân hoặc quanh các căn hộ chung cư. Lợi dụng lúc không có ai mà tiêu diệt hết từng đàn tang thi một. Tiếng gầm rú vì kiếm được con mồi như cô hay đau đớn trước khi chết đều làm mọi người hoảng sợ không dám xem có chuyện gì.

Cứ như thể hình ảnh thiếu nữ xinh đẹp tai cầm Thần Quang xông pha vào từng đàn tang thi chém giết không ngừng. Bên cạnh là một chú cáo tuyết dùng những quả cầu lửa tiêu diệt từng con tang thi. Cảnh tượng tuy có phần ghê rợn nhưng cũng không kém phần xinh đẹp.

Cả ngày xông pha chém giết cô vốn đã mệt lã người nghĩ đến số lượng tang thi có lẽ đã hơn 1000 để hoàn thành nhiệm vụ. Cô thở ra một hơi dài mệt mỏi đang chuẩn bị về nhà nghỉ ngơi thì bỗng có tiếng cả hệ thống: “ Có nhiệm vụ mới người chơi mau chóng thực hiện là nhiệm vụ vô cùng đặc biệt. Có một nhóm thanh niên đang bị vây khốn trong bầy tang thi phía trước. Chủ nhân à người mau đi cứu họ vì là nhiệm vụ đặc biệt thưởng nhân đôi. Kỳ hạn 15’ mà thôi mau mau hoàn thành nhiệm vụ.”

Âu Dương Linh vừa nghe có thêm một nhiệm vụ nữa thì muốn phát khùng có biết là cô rất mệt rồi không há. Nhưng khi nghe đến là cứu người thì cô bình tĩnh gấp rút đi ngay. Dù sao mạng người cũng rất quý giá cứu được người nào thì hay người đó.

Theo sự chỉ dẫn của hệ thống cuối cùng cô cũng đã đến nơi. Cảnh tượng trước cửa một siêu thị vô cùng hoang tàn một nhóm thanh niên 5 người bị bao vây bởi một bầy tang thi cực đông. Chúng thi nhau gào thét tấn công họ, nhưng họ cũng không phải người bình thường. Họ dùng súng bắn vào chúng né tránh sự tấn công một cách điêu luyện cho thấy họ đã được huấn luyện rất kỹ. Nhưng súng thì cũng phải hết đạn mà bắn vào tang thi thì phải rất nhiều phát chúng mới chết. Sức người có hạn mà tang thi thì không biết mệt mỏi lại đông đến như vậy làm sao họ chống đỡ nổi.

Âu Dương Linh từ từ tiến đến bầy tang thi đang gầm rú kêu gào. Bọn chúng đã phát hiện ra cô một số bắt đầu tiến đến chỗ cô. Cũng như cô đã thu hút sự chú ý của bọn họ, Hạ Quan Trường thấy cô không ngừng tiến lên phía trước anh vội lên tiếng: “ Em gái nhỏ à anh biết em thấy bọn anh nguy hiểm nên muốn cứu giúp. Nhưng mà nơi này thật sự rất nguy hiểm em mau quay lại đi không cần tự mình tìm chết đâu.”

Lăng Vân Hoài chật vật nói một cách khó khăn: “ Cô bé à em mau quay lại đi. Bọn anh rất biết ơn em. Nhưng mà quay mau chóng quay lại đi. Ở đây thật sự quá nguy hiểm rồi.”

5 người chật vật dùng tất cả vũ khí chống lại bầy tang thi nhưng vẫn cố thuyết phục cô quay lại. Bọn họ không muốn 1 người vì bọn họ mà chết oan uổng như vậy. Cô mặc kệ hết những lời khuyên ngăn xông vào đám tang thi đang thi nhau gào thét cắn xé kia. Từng đao một chém xuống từng con tang thi ngã xuống như ngã rạ. Tiểu Tuyết cũng tham gia vào cuộc chiến dùng đuôi của mình tạo ra những quả hỏa cầu thiêu đốt tang thi.

Dưới sự kinh ngạc há hốc mồm của 5 người bọn họ 1 người 1 cáo cùng nhau chiến đấu. Bọn họ nhìn cô tưởng chừng như một cô bé yếu đuối mong manh cần người khác bảo vệ. Không ngờ lại có sức chiến đấu phi thường đến vậy. Những cô gái bình thường chỉ cần nhìn thấy tang thi đã sợ xanh mặt núp vào lòng bạn trai hoặc người thân của mình. Còn cô thì không, cô mạnh mẽ, dũng cảm, kiên cường chiến đấu giải vây cho bọn họ.

Cảnh tượng đó mới tuyệt đẹp làm sao? Làm cho bọn họ suốt đời này cũng không thể nào quên được. Khắc cốt ghi tâm đến suốt đời này. Cảnh cô chém giết giữa bầy tang thi từng con từng con một đầu rơi xuống đất, mái tóc dài đen mượt tung bay trong gió. Khuôn mặt xinh đẹp với một nụ cười tinh nghịch luôn đặt trên môi. Tay cầm vũ khí dính đầy máu đen tanh hôi nhầy nhụa nhưng càng làm tăng thêm vẻ đẹp của cô. Cô từng bước từng bước giẫm đạp xác của tang thi tiến về phía bọn họ. Hỏi bọn họ có sao không đưa tay ra giúp đỡ bọn họ. Giọng nói ngọt ngào làm say lòng người nét mặt, ánh mắt quan tâm triền miên của cô càng khắc sâu trong tâm trí họ. Cả người cô tỏa ra một thứ ánh sáng chói lòa giữ nơi hoang tàn đầy chết chóc.

Một khắc kia trái tim bọn họ như ngừng đập. Nhưng bây giờ không phải thời điểm lo là cảnh giác nghĩ đến chuyện đó, họ rất nhanh lấy lại tinh thần chiến đấu. Khi tang thi đã được diệt trừ hết họ mới thở ra một hơi dài. Tìm một chỗ sạch sẽ ngồi nghỉ ngơi Âu Dương Linh cũng đi cùng họ cô đã một ngày mệt mỏi chém giết rồi.

Tg chắc là ngày mai mới bù được cho mọi người rồi. Ta thấy chương này hơi lủng củng dài dòng quá. Nhưng mà ta cũng không biết làm sao a mọi người góp ý cái.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Kế hoạch truy thê bắt đầu

Mọi người cùng nhau nghỉ ngơi Lăng Vân Hoài lấy trong túi ra một chai nước sạch đưa cho Âu Dương Linh: " Em uống nước đi cho đỡ mệt. Cảm ơn em đã cứu bọn anh nha. Để anh giới thiệu một chút anh tên Lăng Vân Hoài là người của thủ đô. Còn đây là các bạn của anh Hạ Quan Trường, Lãnh Hàn, Vũ Văn Thành Ngọc, Triệu Tử Kỳ. Em làm quen một chút."

Âu Dương Linh nhận lấy chai nước từ tay Lăng Vân Hoài thì ra bọn họ cũng là người thủ đô. Tên nghe sao có vẻ quen quá vậy ta mà không nhớ là đã nghe ở đâu nữa. Ở mạt thế này tốt nhất không nên kết giao bừa bãi không sẽ tự chuốt họa vào thân. Dù gì nhiệm vụ cũng đã hoàn thành, nghỉ ngơi cũng đã đủ vậy thì không còn lý do gì ở lại đây nữa. Mau chóng chuồng về nhà nghỉ ngơi mới là thượng sách.

Thế là bạn nhỏ Âu Dương Linh nào đó quyết định lơ đẹp người ta trưng ra một bộ mặt băng son mỹ nhân đứng dậy chuẩn bị chuẩn về nhà. " Không cần khách khí chi là tiện tay giúp đỡ mà thôi. Không còn việc gì nữa xin phép đi trước."

Lúc này bọn họ càng thêm quyết tâm truy thê hơn nữa. Giây phút cô xuất hiện ra tay giúp đỡ bọn họ cứu bọn họ một mạng, nhưng đồng thời cũng cướp mất trái tim của họ. Từ trước tới nay có rất nhiều người phụ nữ yêu thích họ dùng mọi thủ đoạn để bò lên giường của họ. Nhưng họ chưa từng một lần động tâm. Thậm chí cho dù những người phụ nữ đó có cố đồ trước mặt họ cũng không hề có phản ứng gì. Người lớn trong gia tộc thì luôn lo lắng không biết họ có phải gay hay không, nhưng mọi người không biết trong thâm tâm họ có một người. Người không hề nhớ đến họ từ 10 năm trước vẫn luôn chiếm cứ một phần trái tim của họ. Những tưởng sẽ không bao giờ động tâm đến một cô gái nào khác. Nhưng hôm nay họ gặp được cô họ thích cách cô mạnh mẽ,

kiên cường giữ mặt thế đáng sợ. Cô giống như một thiên thần xuất hiện lúc con người ta tuyệt vọng nhất cứu vớt họ.

Có lẽ mọi người sẽ nghĩ đây chỉ là vui thích nhất thời nhưng họ biết không phải như vậy. Vì trái tim của họ đã hoàn toàn thuộc về cô rồi. Họ phải làm mọi cách để có thể đưa vợ về nhà mới được, bé con à hôm nay em đã cướp lấy trái tim của bọn anh mà muốn đi dễ dàng như thế làm sao được chứ. Đã vậy phải thực thi ngay kế hoạch truy thê thôi.

Lãnh Hàn vội ôm lấy cánh tay Âu Dương Linh: " Bé con à em đã cứu anh một mạng ân tình lớn như vậy làm sao có thể trả hết được chứ." nói xong mặt suy nghĩ rất lâu rồi ra quyết định: " Đương nhiên không thể nào chỉ nói một câu cảm ơn qua loa như vậy có phải không? Đã vậy thì anh chịu thiệt một chút lấy thân báo đáp vậy. Bà xã em thấy có được không nè."

Triệu Tử Kỳ cũng không kém phần hást tay của Lãnh Hàn ra làm mặt ghét bỏ: " Cái gì mà cậu chịu thiệt lấy thân báo đáp chứ. Cậu xem lại mình đi rõ ràng không đẹp trai bằng mình không giỏi bằng mình. Có lấy thân báo đáp bà xã cũng phải chọn mình mới đúng. Cậu mau tránh qua một bên xem nào. Bà xã à, bà xã sẽ chọn anh đúng không? Em nhìn xem ở đây anh soái nhất đó bà xã phải chọn anh nha." Về mặt đặc chí không ai bằng. Nếu có một cái gương ở trước mặt anh lúc này chắc anh cũng không có tự tin như vậy nói mình soái ca a.

Tất cả mọi người đen mặt lần đầu tiên trong đời bọn họ thấy được một người vừa tự luyến vừa vô sỉ như vậy. Tình cảm anh em mười mấy năm sắp đem đi vứt hết rồi. Lãnh Hàn không chịu thua như vậy: " Cậu đừng có mà tự luyến rõ ràng mình đẹp trai hơn cậu nhiều giỏi hơn cậu nhiều. Bà xã anh nói cho em biết hán ta là đồ hoa hoa công tử không đáng tin đâu. Bà xã chọn anh đi anh chỉ chung tình có mình em thôi." Anh làm một vẻ mặt cún con không ai bằng.

Lăng Vân Hoài nhìn vẻ mặt cún con chơ chủ thương yêu mà đầu đầy hắc tuyến. Bạn thân à cậu có cần phải vậy không hình tượng đâu hình tượng đâu? " Cậu đẹp cái bộ mặt cún con chơ xương đó giùm tôi cái. Phải chú ý hình tượng một chút có biết chưa. Bây giờ mà có điện thoại tôi sẽ chụp lại đem về cho mọi người xem để xem sao này cậu làm sao ra ngoài nhìn người a. Các cậu ở đây tranh giành cái gì? Rõ ràng là bà xã của mình các cậu tranh giành vô ít rồi."

Triệu Tử Kỳ vuốt vuốt tóc tức giận: " Cái người này nói đã đời cũng là tranh bà xã với ta. Đáng giận rõ ràng bà xã chọn cái các người không có phần a."

Hạ Quan Trường cũng bắt đầu tham gia vào cuộc chiến giành vợ: " Các cậu đừng có mà âm ỉ như mấy đứa con nít tranh giành kẹo thê kia chứ. Các cậu nhìn xem phải soái ca lạnh lùng ít nói như ta bà xã mới thích. Có phải không bà xã đại nhân? "

Vũ Văn Thành Ngọc trực tiếp ôm Âu Dương Linh vào lòng yêu thương: " Bé con không cần để ý đến đám người phiền phức này. Theo anh về thủ đô anh sẽ bảo vệ em, chăm sóc em, yêu thương em. Bé con à em đã lấy mất trái tim anh rồi chạy không thoát đâu."

Cuộc chiến giành vợ cứ thế mà diễn ra không ai chịu nhường ai.

" Bà xã là của tớ cậu tránh xa một chút."

" Rõ ràng ý tưởng lấy thân báo đáp là do mình nghĩ ra. Bà xã là của mình mới đúng."

" Là của mình"

" Của mình."

Âu Dương Linh đầu đầy quạ có ai nói cho cô biết chuyện gì đang xảy ra không vậy? Cô đã cứu phải những người như thế nào vậy trời? Hệ thống đại nhân và Ngọc hôn cười trộm đào hoa của chủ nhân tới rồi. Đã vậy còn thật nhiều nha, hệ thống ta đặc ý chủ nhân điều là công lao của ta đó. Còn Âu Dương Linh thì lại nghĩ Hệ thống chết tiệt có phải đây là quỷ kế của người không chứ? Nghĩ đi nghĩ lại kiếp trước vì quá mềm lòng và tin tưởng người khác nên cô mới rơi vào thảm cảnh, kiếp này tuyệt đối không như vậy. Các người có muốn làm gì cũng không liên quan tới tôi không phải sao?

Cô hét lên một tiếng: " Đủ rồi. Tôi không phải thứ các người muốn giành là giành được. Bà xã gì chứ, chúng ta vốn dĩ không liên quan gì đến nhau. Các người đi đường của các người tôi đi đường của tôi. Đường ai nấy đi không quan hệ gì với nhau biết không? "Nói xong cô trưng ra một bộ mặt lạnh lùng bỏ đi.

Hạ Quan Trường thấy Âu Dương Linh đi cậu vội liếc xéo mấy người còn lại: Các cậu thấy chưa đã chọc bà xã tức giận rồi đó. Chúng ta hay là mỗi người nhường một bước bà xã là của chung của tất cả mọi người. Không được tự ý tranh giành biết chưa hả."

Lăng Vân Hoài về mặt suy nghĩ rồi đồng ý: " Trước hết phải tìm cách để bà xã chấp nhận chúng ta mới được. Những chuyện khác tính sau đi."

Triệu Tử Kỳ: " Quyết định vậy đi mọi người phải dùng tất cả mọi cách để bà xã chấp nhận chúng ta có biết không? Cố gắng lên nào mau mau đuổi theo bà xã. Bà xã sắp đi mất tiêu rồi kia."

Vũ Văn Thành Ngọc nhìn vậy mà lại là người nhanh nhất theo kịp Âu Dương Linh. Anh làm một vẻ mặt tội nghiệp bị bỏ rơi: " Bà xã à sao em nói đi là đi vậy. Em còn chưa chịu trách nhiệm với anh đó nha. Em phải chịu trách nhiệm với anh đi chứ."

Lãnh Hàn tới nơi còn khoa trương hơn trực tiếp làm nũng với cô: " Bà xã à em đi như vậy làm tim anh tan nát cả rồi này. Sao lại bỏ rơi ông xã của em như vậy chứ. Anh đã lấy thân báo đáp từ giờ thân xác này là của em rồi nha. Em phải chịu trách nhiệm đi chứ."

Ba người còn lại cũng bộ mặt cô vợ nhỏ bị chồng bỏ rơi: " Còn có bọn anh nữa em nhất định phải chịu trách nhiệm "

Đầu Âu Dương Linh đầy hắc tuyến cô đâu có làm gì đâu sao ai cũng bắt cô chịu trách nhiệm hết vậy. Đã vậy còn giống như cô là hoa hoa công tử chơi trò tình một đêm không chịu trách nhiệm có được không? Có nhớ rõ là mình vừa cứu người mà, sao giống như cô vừa gây ra tội lỗi gì ghê gớm lắm á chứ. Không được dù sao đi nữa cô cũng không được mềm lòng.

Âu Dương Linh về mặt nghiêm túc: " Tôi nói rồi các người và tôi không liên quan gì đến nhau. Đừng gọi bà xã bừa bãi thế nữa. Cũng không biết là các người có bao nhiêu bà xã nữa. Đừng đi theo tôi nữa biết chưa."

Triệu Tử Kỳ vội biện minh: " Bà xã à anh thật lòng yêu em mà. Em đã lấy trái tim người ta mà không chịu trách nhiệm là sao? Em nhìn bọn anh soái ca ngồi ngồi vậy thôi chứ thế với em là tội anh chưa có mảnh tình đất vai. Nói chi là bà xã chứ, người ta còn là xử nam đó nha. Em nhất định không thiệt đâu mà."

Lãnh Hàn đối thủ số 1 của Triệu Tử Kỳ cũng lên tiếng " Người anh em lần đầu tiên tôi nghe cậu nói có lý đó. Anh vẫn là xử nam đó em yên tâm hàng chưa bóc tem lần nào. Anh chỉ nguyện vì em thôi bà xã."

Hạ Quan Trường đen mặt tới cũng vậy mà có được không 22 tuổi đầu vẫn là xử nam đó. Nhưng mà chuyện này có cần nói lộ liễu vậy không: " Bà xã à tội anh vô cùng chân thành đó không tin anh có thể móc tìm ra cho em xem luôn này."

Âu Dương Linh cũng đen mặt cô cũng đâu phải quan tâm đến mấy chuyện này chứ. Vấn đề là trái tim của cô đã đóng băng rồi. Bây giờ bảo cô tin tưởng một nhóm người mới quen biết dù cô có cứu họ thật. Nhưng cũng không cần phải lấy thân báo đáp chứ mục đích thật sự của bọn họ là gì đây. Không lẽ thấy cô mạnh nên muốn cô bảo vệ chứ. 5 người bọn họ mà nghe được suy nghĩ của cô chắc tức ói máu mà chết. Thật ra họ cũng rất có bản lĩnh mà, do mặt thế ập đến quá đội ngột. Có bản lĩnh như thế nào đi chăng nữa cũng sẽ gặp một vài rắc rối thôi có phải không. Nhưng cái thời khắc sự sống của họ như chỉ mảnh treo chuông cô đã xuất hiện. Cho bọn họ ánh sáng niềm tin vượt qua tất cả.

Âu Dương Linh vẫn bộ mặt băng sơn mỹ nhân: " Không cần nói nữa. Tất cả chuyện đó thì có liên quan gì đến tôi. Không được đi theo tôi nữa biết chưa."

Lăng Vân Hoài nghĩ hết cách rồi phải làm về đáng thương thôi. Về mặt anh đáng thương vô cùng: " Bà xã à tội anh bây giờ không còn chỗ để về nữa rồi. Em không cho tội anh đi theo tội anh ở ngoài đường đáng thương như thế này. Nếu gặp phải đàn tang thì như hồi này thì làm sao? Em thấy tội anh đáng thương biết mấy."

Vũ Văn Thành Ngọc biết Lăng Vân Hoài đang dùng khổ nhục kế cũng góp vui: " Tội anh thật sự không còn nơi nào để về nữa rồi. Khách sạn trước kia bọn anh ở bây giờ là sào huyệt của bọn tang thi đó. Khó khăn lắm tội anh mới thoát ra và đi tìm đồ ăn trong siêu thị với rất nhiều người. Nhưng khi gặp nhiều tang thi như vậy có người bỏ chạy có người bị ăn thịt. Chỉ còn bọn anh chống đỡ tới lúc em đến đó bà xã à. Em mà không thu lưu ông xã của em ở đầu đường xó chợ có thể mất mạng nữa đó nha."

Hạ Quan Trường cũng góp vui về mặt đáng thương không thể tưởng tượng: " Đúng rồi đó bà xã bọn anh vô cùng đáng thương em có phải nên đau lòng chút không. Mà thu lưu bọn anh."

Lãnh Hàn cũng hòa theo: " Bà xã à nỡ lòng nào em để ông xã đẹp trai của mình phải chết trong tay tang thi chứ."

Âu Dương Linh suy nghĩ xem ra cái này mới là lý do chính đây mà. Thôi kệ đi nhìn bọn họ cũng đáng thương lắm. Dù gì cũng là người cùng thủ đô cô có thể đưa bọn họ đến nơi an toàn để ở thôi. Hình như chung cư cô ở còn một số phòng trống thì phải. Sao cô có thể mềm lòng như vậy chứ. Đáng hận mà dù sao cũng chính tay cô cứu họ không thể nào để họ chết như vậy nữa.

Âu Dương Linh nghiêm giọng: " Tôi có thể đưa mọi người đến nơi ở khác. Nhưng tuyệt đối không được đi theo tôi làm phiền nữa biết chưa."

Lãnh Hàn cũng hòa theo: " Bà xã à nỡ lòng nào em để ông xã đẹp trai của mình phải chết trong tay tang thi chứ."

Mọi người ngoan ngoãn gật đầu trong lòng âm thầm cười trộm. Khổ nhục kế thành công rồi hi hi kế hoạch truy thê cứ thế mà phát huy thôi. Cho dù biết là rất khó nhưng họ nhất quyết không bao giờ bỏ cuộc đâu. Tiến lên nào anh em cùng nhau rước vợ về nhà thôi. Thế là bọn họ đi theo Âu Dương Linh về căn hộ của mình.

Một câu truyện truyền kỳ thê nỏ cứ thế mà diễn ra về sau. Một câu chuyện chỉ mới bắt đầu. Đường về thủ đô sẽ không còn cô đơn vắng vẻ nữa. Tất cả chỉ là một khởi đầu nữa mà thôi.

*Lời tg ta không biết mình đã làm gì với các con của mình nữa rồi. Ta không hiểu mình viết cái quỷ quái gì ở chương này nữa rồi. *

Tg ta thật sự rất xin lỗi do ta bị đau mắt nên không thể viết một thời gian mới thật hứa với mọi người nữa. Chương này có phải rất dài không? Bồi thường cho mọi người đó nha.

Chương 16: Khi phúc hắc nam thần ra tay

Khi vừa mới về đến chung cư Âu Dương Linh vội chỉ tay vào một căn hộ: "Nơi này rất an toàn các người yên tâm đi. Căn phòng kia không có ai ở các người tạm thời ở đó đi. Khi nào thu xếp được thì nên rời đi cũng được. Tôi chỉ có thể giúp các người đến đây thôi, chuyện còn lại các người tự mình giải quyết đi." Rồi cô âm thầm bảo hệ thống tìm mật mã để mở cửa cho họ.

Thấy cô như vậy Triệu Tử Kỳ ôm lấy cánh tay cô làm nũng bộ mặt cô vợ nhỏ bị bỏ rơi vô cùng đáng thương: "Bà xã à em không thể như vậy mà. Người ta đã là người của em rồi làm sao có thể xa em được chứ."

Âu Dương Linh lạnh mặt: "Đã nói là chúng ta không hề liên quan gì đến nhau nữa rồi mà. Tôi chỉ có thể giúp các anh được tới đây thôi. Từ nay đường ai nấy đi không quan hệ gì nữa gặp nhau cũng có thể không chào hỏi."

Lãnh Hàn làm sao có thể từ bỏ vợ dễ dàng như vậy bắt đầu mất hình tượng: "Bà xã à em như vậy là không được làm sao có thể bỏ ông xã đẹp trai siêu cấp soái ca như anh chứ. Người ta đã là người của em rồi em phải chịu trách nhiệm chứ. Em không chịu trách nhiệm anh sẽ nằm vạ ở đây cho em xem." Nói xong anh mất hết hình tượng ngồi chắn trước cửa nhà cô.

Triệu Tử Kỳ cũng góp vui: "Bà xã à em thu nhận bọn anh đi mà. Anh hứa sẽ ngoan bà xã nói gì cũng là chân lý hết. Em thấy anh thành khẩn như vậy mà. Em mà không chấp nhận nữa anh sẽ hét lên cho mọi người biết em bỏ rơi ông xã tội nghiệp này đó hu hu. Anh nghĩ bây giờ anh la lên không những có nhiều người lại xem mà lũ tang thi đói khát cũng sẽ kéo nhau hết tới đây đó. Như vậy không hay đâu phải không bà xã thu lưu tụi anh đi mà." Anh nắm lấy tay Âu Dương Linh lắc lắc làm nũng như một đứa trẻ.

Âu Dương Linh quạ bay đầy đầu thời buổi giờ cái gì cũng có hôm nay cô chỉ có lòng tốt cứu người và làm nhiệm vụ thôi mà. Sao lại có một đồng rắc rối xuất hiện thế này? Tự dưng đâu ra nhiều ông xã như vậy bắt mình chịu trách nhiệm chứ? Không dùng mỹ nam kế được thì dùng khổ nhục kế, làm nũng như con nít với cô thôi không nói bây giờ còn ăn vạ và uy hiếp nữa chứ. Ôi đầu của tôi sắp chịu hết nổi rồi cô sắp bùng phát đại hóa rồi bình tĩnh Âu Dương Linh bình tĩnh nào.

Vũ Văn Thành Ngọc thấy bạn mình không giữ hình tượng như vậy đầu đầy hắc tuyến. Nếu để mọi người biết được một bộ mặt này của họ không biết sẽ có bao nhiêu chấn động đây nữa. Nhưng suy cho cùng sự nghiệp theo đuổi bà xã vẫn là nhất anh này giờ đã cố giữ hình tượng lắm rồi soái ca lạnh lùng không dễ làm a: "Bà xã à em hãy thu nhận bọn anh đi bọn anh có thể bảo vệ em chăm sóc em. Bọn anh thật lòng lắm đó. Em hãy thấy được thành ý của bọn anh đi mà."

Âu Dương Linh vừa định mở miệng muốn đuổi người thì Hệ Thống Đại Nhân này giờ xem kịch vui cùng với Ngọc Hồn đã lên tiếng: "Chủ nhân à này giờ vui quá ta quên nói với chủ nhân chuyện quan trọng. Những người mà chủ nhân mới cứu sẽ là bạn đồng hành của cô trên suốt hành trình về thủ đô nhé. Đây cũng chính là một nhiệm vụ quan trọng nhé. Chúc người thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ ha ha."

Cô sắp bị hệ thống làm tức chết rồi rõ ràng đây là một âm mưu của hệ thống mà. Hệ thống ta phải bóp chết người a a a. Hệ Thống Đại Nhân đặc ý chủ nhân à cô không bóp chết được ta đâu ha ha. Âu Dương Linh phản bác: "Hệ thống người biết là ta bây giờ rất sợ tin tưởng người khác, sợ sự phản bội từ họ. Không phải ta ghét bỏ gì bọn họ nhưng ta càng sợ khi ta tin tưởng họ sẽ phản bội ta khiến ta đau lòng. Đưa ta vào tình thế nguy hiểm người có biết không bây giờ ta chỉ muốn an an ổn ổn về bên gia đình của mình. Bọn họ đang mong mỗi tìm từng ngày chờ ta về không được có bất kỳ sơ xuất gì cản trở được người hiểu không. Ta không chấp nhận nhiệm vụ lần này ta có thể từ chối nó không?"

Hệ Thống Đại Nhân: "Ta biết những chuyện đó. Nhưng người nhất định phải tin tưởng ta. Ta mãi mãi sẽ không bao giờ làm việc gì mà không biết trước kết quả những điều ta làm là muốn tốt cho người. Hãy tin tưởng ta tuyệt đối có được không? Một khi nhiệm vụ đã được giao ra thì nhất quyết phải thực hiện không thực hiện sẽ phải chịu trừng phạt đó. Hãy cho họ một cơ hội sau này không chừng người sẽ phải cảm ơn ta đó."

Âu Dương Linh suy nghĩ một hồi lâu cô có nên cho họ một cơ hội không thật ra cô vừa thấy họ thật sự có một cảm giác thân thiết không nói nên lời. Lòng cô có một thứ gì đó kêu gào hãy chấp nhận họ. Nhưng lý trí lại cứng rắn dẹp bỏ những ý nghĩ đó. Nỗi đau của sự phản bội, những người mình tin tưởng nhất từng người từng người một lợi dụng phản bội cô. Những người cô ra sức bảo vệ lại muốn đưa cô vào cái chết. Cô sợ bị kịch lại một lần nữa diễn ra với mình. Cô sẽ thử thực hiện nhiệm vụ này cho họ một cơ hội hi vọng họ sẽ không làm cô thất vọng.

Thấy Âu Dương Linh bất động một thời gian Lăng Vân Hoài lay lay cô tỉnh lại. Họ không biết cô làm sao lại suy tư bất động lâu như vậy vì họ không biết sự có mặt của hệ thống. Họ lo lắng có phải cô đang tìm cách nào để đuổi họ đi. Lòng bất an không yên như ngồi trên đồng lửa. Đây cũng là lần đầu tiên họ có tâm trạng đó ở thủ đô họ muốn gió được gió muốn mưa được mưa. Chỉ cần họ ra tay có thể một tay che trời chỉ có mọi người cầu cạnh họ cũng như theo đuổi muốn có được tình yêu từ họ. Chưa bao giờ họ có suy nghĩ sẽ có ngày này nhưng bây giờ bà xã của họ mới là nhất.

Âu Dương Linh bừng tỉnh: "Thôi được rồi nếu các anh đã muốn ở lại cũng được tôi sẽ thu nhận các anh. Nhưng với một điều kiện không được xem vào cuộc sống thường ngày của tôi dù chỉ là một chút. Nếu lúc nào các anh cảm nhận chúng ta không chung đường thì có thể rời đi bất cứ lúc nào không cần báo trước cũng được. Nhưng tuyệt đối đừng bao giờ để tôi phát hiện các anh giờ trở sau lưng mình nếu không hậu quả các anh tự mình nghĩ. Tôi ghét nhất là sự phản bội nhớ kỹ."

Lãnh Hàn vui mừng như cún con nhặt được một khúc xương thật to. Hí hửng tới bên cạnh Âu Dương Linh ôm cánh tay cô làm nũng. "Người ta biết rồi nha. Tuyệt đối sẽ nghe lời bà xã vô điều kiện. Người ta biết bà xã tốt với người ta nhất mà."

Hạ Quan Trường rợn cả da gà lên trời ạ cái tên chết tiệt này chơi chung ngắn ấy năm trời giờ cậu mới biết bộ mặt thật của hắn. À mà không bây giờ cậu đã biết được cái mặt đen tối nhất của những thằng bạn thân thiết như anh em. Vì vợ cái gì cũng có thể bỏ qua hết.

Mọi người cùng vào nhà, các anh thích thú tham quan khắp nơi. Vũ Văn Thành Ngọc cảm thán: "Bé con à nhà của em thật sự rất tuyệt nha mọi thứ bày trí hết sức tinh xảo, không gian thì tươi mát lại có mùi hương dễ chịu nữa. Quả nhiên anh chọn vợ không bao giờ sai mà. Đáng tiếc một nơi đẹp như thế này không thể ở lâu."

Triệu Tử Kỳ nghịch ngợm một khối cầu: "Bà xã à em ở đây chỉ có một mình sao. Người nhà em đâu? Trong nhà có bao nhiêu người? Gia cảnh thế nào? Họ làm nghề gì? Em không thấy buồn khi ở một mình sao?....." Chương trình một ngàn câu hỏi của bạn nhỏ Triệu Tử Kỳ bắt đầu.

Âu Dương Linh choáng váng: "Dừng dừng dừng. Mấy cái này hỏi sau đi mọi người không thấy mệt sao. Tôi thì mệt muốn chết rồi. Anh hỏi nhiều câu một lúc như vậy làm sao mà trả lời. Lát nữa sẽ có phần giới thiệu bản thân được chưa. Bây giờ làm ơn đi tắm rửa giùm cái các anh nhìn bộ dạng của mình xấu muốn chết."

Lãnh Hàn như sét đánh ngang tai lần đầu tiên có người chê họ xấu. Đã vậy người đó lại à bà xã đại nhân của họ nữa chứ thật là không thể nào chấp nhận được mà. Là do anh nghe lầm thôi nhất định là vậy: "Bà xã sao em nở lòng nào ghét bỏ ông xã của em như vậy chứ. Người ta đau lòng cực kỳ đau lòng a."

Âu Dương Linh về mặt chính nghĩa: "Sự thật là vậy mà. Mau đi tắm đi nhanh một chút."

Lăng Vân Hoài giả hoạt cười đầy tà ý: "Bà xã à em hỏi thúc bọn anh đi tắm như vậy có phải là muốn tắm uyên ương cùng mọi người không vậy. Tối đây ông xã cùng em tắm không cần phải ngại."

Âu Dương Linh vừa thẹn vừa giận mặt đỏ ửng sao họ có thể xuyên tạc lời nói của cô như vậy chứ: "Anh đi chết đi ai muốn tắm uyên ương chứ." Vừa nói xong đã chạy vào phòng đóng sầm cửa lại.

Bà xã đi rồi bọn họ cũng tự biết thân biết phận mình đi tắm. Vừa vào phòng tắm đã nghe tắm hét của Triệu Tử Kỳ: "Á Đây là ai vậy sao lại xấu như vậy. Nhất định nhìn lầm rồi người trong gương không phải ta. Không phải ta." Bây giờ thì họ đã hiểu tại sao bà xã lại kêu họ tắm gấp như vậy thật sự quá nhếch nhếch rồi. Còn đâu là nam thân vạn người mê nữa chứ nhưng nghĩ một hồi họ lại cười đắc chí. Họ xấu như vậy bà xã còn chấp nhận họ chứng tỏ bà xã của họ khác biệt không coi trọng nhan sắc a.

Âu Dương Linh về phòng cũng vào không gian tắm rửa sạch sẽ thì mới nhớ ra một chuyện. Bọn họ vốn đi tay không vào nhà cô làm sao có đồ để mặt chứ. Phải lấy đồ của các anh cho họ bận thôi. Cô đồ mặt gỗ cửa phòng tắm Lăng Vân Hoài tà mị ra mở cửa trên người chỉ quấn một chiếc khăn tắm. Không nhìn thì thôi đã nhìn thì chỉ khiến người ta xị máu mũi cơ bắp rần rần chắc thân hình lại chuẩn như vậy. Mái tóc ướt át do hơi nước càng làm anh quyến rũ hơn. Cô không nhìn được nữa vội lấy quần áo che mặt đưa vào cho anh.

Lăng Vân Hoài làm sao có thể buông tha cô dễ dàng như vậy: "Bà xã à lúc mọi người đang tắm em lại gõ cửa có phải hay không thật sự muốn vào tắm uyên ương nha. Anh không ngại lại đây nào. Bà xã tôi đây." Cánh tay anh chuẩn bị bắt lấy cô thì cô đã quăng đồng quần áo vào người anh rồi bỏ chạy.

"Điên quá đi mà tôi chỉ muốn đưa quần áo tới. Không lẽ các anh muốn khóa thân ra đường à. Vậy cũng được nha."

Trong lúc cô đang xem tivi tin tức chính phủ thông báo về mặt thể. Cũng như chính sách giải cứu cho người dân của quân đội. Cô cũng không có tâm trạng xem những thứ này chính phủ và quân đội đều nói sẽ tìm mọi cách bảo vệ mọi người. Nhưng thực tế kiếp trước mọi người đều phải tự sinh tự diệt mà thôi.

Đúng lúc này mọi người trong nhà tắm bước ra thật sự là khác hẳn với vẻ nhếch nhếch xấu xí khi cô mới vừa gặp họ.

Y phục đều rất vừa người vì các anh dáng rất chuẩn. Từng người bước ra từng phong thái khác nhau. Lăng Vân Hoài một bộ dạng hồ ly giả hoạt với đôi mắt ung như muốn nhìn thấu tất cả mọi việc. Hạ Quan Trường thì lại khác hẳn bộ dáng nghiêng ngệ tuấn lãnh phi phàm, tâm tư thâm trầm kín đáo. Lãnh Hàn bộ dáng tà mị vô biên khuôn mặt, nét cười mị hoặc chúng sinh hớp hồn các thiếu nữ. Triệu Tử Kỳ đúng là đối thủ một mắt một còn của Lãnh Hàn. Khuôn mặt yêu nghiệt điên đảo thiên hạ mắt phượng mày ngài còn đẹp hơn con gái nữa. Có phải cô nên nghĩ đến một chuyện tình đam mỹ giữa bọn họ a mà không được nha. Cô chỉ muốn làm nữ chính ngôn tình không muốn làm nữ phụ đam mỹ đâu. Nhưng thật sự là rất hợp nha máu sắc nữ và hũ nữ của cô bắt đầu bùng phát rồi he he. Bỏ chuyện đó qua một bên và cuối cùng là Vũ Văn Thành Ngọc vừa nhìn là đã biết một lãnh khốc soái ca rồi nha. Gương mặt góc cạnh như được điêu khắc một tác phẩm tuyệt mỹ của tạo hóa. Lại toát ra hơi thở của sự lạnh lùng.

Mỗi người đều mang một vẻ đẹp riêng đúng là thời nay thật nhiều soái ca thật nhiều nam thần nha. Như ở đây cô cứu được toàn một đám nam thần nhưng trên mặt lại là một chữ phúc hắc. Cô đã hiểu vì sao họ có thể là bạn thân như vậy. Cuộc chiến của cô với đám phúc hắc nam thần này chỉ mới bắt đầu mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Mặt Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Toàn một lũ quái vật

Mọi người bắt đầu ngồi xuống nói chuyện Lân Hàn và Triệu Tử Kỳ tranh nhau ngồi cạnh Âu Dương Linh như một đứa con nít. Lãng Vân Hoài giáo hoạt mở đầu cuộc trò chuyện: " Bà xã à bây giờ chúng ta có thể tìm hiểu nhau một chút trao đổi tình cảm nha."

Bạn Hoài hồ ly của chúng ta vừa dứt lời chuyên mục một ngàn câu hỏi tại sao của bạn nhỏ Triệu ba tuổi lại bắt đầu: " Bà xã à tại sao em lại ở đây có một mình sao. Người nhà em đâu? Tại sao họ lại không chăm sóc em chứ? Trong nhà có bao nhiêu người? Gia cảnh thế nào? Họ làm nghề gì? Em không thấy buồn khi ở một mình sao?....."

Âu Dương Linh đầu đầy hắc tuyến những câu hỏi này hình như lúc này đã hỏi rồi mà. Tại sao anh ta nói một tràng câu hỏi như vậy mà không biết mệt sao? Cô thì bắt đầu chóng mặt rồi đó để cái đầu được sớm giải thoát cô vội trả lời: " Nhắc lại một lần nữa tôi không phải bà xã của các anh. Sau này cứ gọi tôi Linh Nhi là được rồi. Còn tôi sẽ gọi các anh bằng tên vậy. Gia đình tôi hiện tại cũng đang ở thủ đô nên các anh có thể đồng hành cùng tôi. Nếu các anh thấy thời điểm thích hợp hay là thấy tôi phiền hà gây rắc rối thì có thể rời đi bất cứ lúc nào. Tôi không cần, tôi ghét nhất là người khác phải bội mình hãy nhớ kỹ điều đó."

Lãng Vân Hoài: " Bà xã nhà em cũng ở thủ đô à đúng là duyên phận mà lúc đầu anh còn lo lắng không biết gia đình em ở đâu. Để anh có thể ra mắt nhà vợ biết nhà em ở thủ đô anh thật sự rất vui. Mọi việc đều thật thuận lợi quá mà ha ha. Nhưng sao anh ở thủ đô từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng gặp em nhi. Không sao bây giờ gặp được người ta gọi là gì nhi ở đúng thời điểm gặp đúng người."

Lân Hàn lỡ miệng chen vào: " Trước kia chúng ta ra nước ngoài học tập sao khi về nước thì tham gia huấn luyện quân sự. Sau đó ngay lập tức tiếp quản sự nghiệp của gia tộc làm gì có thời gian gặp gỡ những người không liên quan chứ. Huống hồ lúc trước trong lòng chúng ta chỉ nghĩ đến một người làm gì có tiếp xúc với cô gái khác. "

Triệu Tử Kỳ vội che miệng không cho Lân Hàn nói tiếp: " Cái tên ngốc này sao lại nói chuyện không nên nói rồi hả. "

Lân Hàn về mặt oan ức " Mình có nói gì sai đâu chứ."

Triệu Tử Kỳ nhéo cậu ta một cái: " Cậu nói như vậy không sợ bà xã buồn sao chứ thật là. Bà xã à anh nói em nghe lúc trước đúng thật bọn anh có thích một cô gái thật. Bây giờ trong lòng bọn anh thật sự là không quên được cô ấy về sau trong tim của bọn anh chắc chắn sẽ dành một chỗ dành cho cô ấy đó là tình bạn, tình thân. Em yên tâm đi nghe nói bây giờ cô ấy đã có bạn trai rồi tại anh lúc trước thật sự rất buồn. Nhưng kể từ khi gặp em anh có một cảm giác không nói nên lời có thể đó gọi là tình yêu sét đánh cũng nên. Cảm giác thân thiết như là chúng ta đã quen nhau rất rất lâu rồi vậy đó có phải duyên phận không? Anh hứa anh sẽ dành hết tình cảm tốt đẹp nhất cho em, bên cạnh em chăm sóc em. Đừng nhìn anh bình thường trẻ con đùa giỡn như thế chứ thật ra anh rất chân thành đó."

Hạ Quan Trường: " Triệu Tử Kỳ tố cáo này cậu bảo Lân Hàn ngốc tố thấy cậu còn ngốc hơn cậu ấy đấy ai đánh mà cậu khai hết thế hả. Nhưng mà dù sao cậu nói như vậy cũng đúng chúng ta đã quyết tâm theo đuổi bà xã thì không được đầu điểm lừa dối cô ấy. Luôn cho cô ấy tình cảm chân thành nhất cái tên này cũng biết tranh thủ tình cảm gồm nhi. "

Âu Dương Linh ngồi ngốc lảng một chỗ bọn họ là đang khai tình sử với cô sao? Cô cũng đâu bảo họ khai chứ. Đã vậy trong quá khứ họ cùng thích một người, người này lại không thích họ. Cũng thật đáng thương nhưng mà nhìn họ như vậy có người sẽ không thích sao? Chắc có lẽ cô gái đó giống mình chẳng lạnh lùng vô tình không tin tưởng vào tình yêu nữa. Nhưng sao lạ quá lúc họ nói thích một người mình lại có một chút khó chịu nhỉ mình đâu có hẹp hòi nhỏ nhen vậy. Và lại mình cũng không thích bọn họ mà chỉ có một cảm giác thân thiết không nói thành lời mà thôi. Nếu không phải do nhiệm vụ mình cũng không chấp nhận bọn họ mà điều này thật không hợp lý chút nào.

Trở lại với chủ đề chính cô vội lên tiếng: " Tôi nhắc lại một lần nữa làm ơn nhớ kỹ. Tôi và các người chỉ là bạn đồng hành tạm thời thôi. Tôi và các người bèo nước gặp nhau không có bất cứ quan hệ nào hết làm ơn đừng gọi tôi là bà xã nữa. Còn nữa chuyện quá khứ của các người tôi cũng không muốn biết chút nào."

Lân Hàn: " Bà xã em đừng như vậy mà. Người ta thích gọi em là bà xã cơ. Có được không chúng ta thương lượng một chút bà xã à "

Cả người Âu Dương Linh bao trùm bởi một luồng hàn khí " Gọi tôi là Linh Nhi không thương lượng gì hết. Còn nếu cứ gọi tôi là bà xã thì xin mời ra khỏi nhà tôi không tiễn."

Hệ Thống Đại Nhân: " Chủ nhân à người đang chơi trò uy hiếp sao? không được đuổi bọn họ đi thật đâu đó không là hồng chuyện."

Âu Dương Linh: " Ta chỉ hù dọa họ thôi yên tâm. Người phải đề ta uy phong chút chứ."

Vũ Văn Thành Ngọc này giờ yên lặng trầm tư vội lên tiếng: " Bé con à em đừng giận không tốt đâu. Được rồi không gọi em bà xã cũng được nhưng anh sẽ gọi em là bé con nhé. Bé con của riêng anh thôi. Cấm các cậu học theo mình đó ngoan ngoan gọi bé con là Linh Nhi."

Lãng Vân Hoài: " Cái tên này cậu được lắm chỉ biết lợi dụng thời cơ thôi. Há ai thèm bắt chước cậu chứ gọi Linh Nhi thật là gần gũi làm sao hừ."

Hạ Quan Trường: " Được rồi bỏ qua vấn đề này đi sau này bọn anh sẽ ngoan ngoãn gọi em là Linh Nhi được chưa. Không cẩu giân nữa anh mới thương chứ. Bọn anh có một vấn đề muốn hỏi em đây." Anh giơ bàn tay lên tạo ra một quả cầu lửa: " Em xem anh sao lại có thể tạo ra lửa thế này. Còn nữa cả người anh còn có thể cường hóa thành cứng như sắt vậy. Từ sáng đến giờ bọn anh cứ thắc mắc không biết những thứ này là gì. Lúc sáng bọn anh rất kinh ngạc nhưng do phải lo tiêu diệt tang thi và chạy khắp nơi nên không để ý. Anh hỏi xem em có biết những thứ này là gì không vì anh thấy bé cáo nhỏ nhà em có thể tạo ra rất nhiều quả cầu ở đuôi và bắn ra tiêu diệt tang thi có vẻ rất hữu dụng."

Âu Dương Linh bắt đầu khóa học kiến thức về dị năng của mình: " Cái này mọi người gọi là dị năng. Dị năng là khả năng đặc biệt được tìm ẩn trong cơ thể mỗi người. Ở một môi trường và thời điểm thích hợp nó sẽ tự động kích hoạt nhưng chỉ ở một số ít người. Để kích hoạt dị năng thì phải qua một quá trình tẩy tủy và hấp thụ năng lượng mà quá trình đó đã xảy ra vào giấc ngủ 1 ngày 1 đêm hôm qua. Còn một cách khác là dùng tinh thạch của tang thi hấp thụ vào cơ thể để thức tỉnh. Hoặc một phần nhỏ là do tang thi cào trở thành vết thương nhưng không trở thành tang thi mà kích hoạt được dị năng. Nhưng hai trường hợp này khả năng đều rất nhỏ. Dị năng có rất nhiều hệ kim mộc thủy hỏa thổ thuộc ngũ hành, ngoài ra còn có phong hệ điều khiển gió, dị năng tốc độ khả năng di chuyển rất nhanh, ba hệ hiếm gặp và mạnh là băng, lôi và tinh thần. Dị năng cũng chia theo từng cấp bậc, cấp bậc càng cao dị năng càng mạnh. Trong mặt thể dị năng vô cùng quan trọng vì nó là vũ khí để chống lại tang thi. Và lại trong mặt thể không coi trọng địa vị giai cấp và tiền bạc mà là coi trọng dị năng ai mạnh hơn thì người đó có tiếng nói. Thế giới cả lớn nuốt cả bé những người không có dị năng thường bị coi thường."

Triệu Tử Kỳ tròn mắt thán phục: " Linh nhi sao em biết được những chuyện này? Em thật là giỏi quá đi mất anh chọn đi theo em thật là một ý định sáng suốt nhất trên đời mà."

Âu Dương Linh: " Em cũng không có giỏi như anh nói đâu chỉ là những lúc nhàm chán em có đọc qua một vài quyển sách. Trong đó có một quyển nói về mặt thể nên em mới biết đó chứ nhưng lúc trước em không tin sẽ có mặt thể nên không để ý lắm. Không ngờ hôm nay mặt thể giáng xuống thật em cũng rất bất ngờ. Không ngờ cuốn sách đọc vu vơ lại có ít đến vậy."

Lăng Vân Hoài: " Linh Nhi nhà chúng ta đương nhiên là phải giỏi rồi. Em chịu khó đọc sách như vậy là rất tốt không giống những cô gái bây giờ chỉ biết ăn mặc đẹp đẽ, ăn chơi. Em đã biết nhiều vậy thì xem họ bọn anh thuộc dị năng gì nhé. Tu luyện ra sao? "

Hệ Thống Đại Nhân khinh bỉ suốt ngày chủ nhân chỉ đọc truyện ngôn tình còn có cả đam mỹ nữa chứ. Chủ nhân nhà tôi là sắc trạch hữu nữ chính hiệu đó ông anh à. Làm gì có đọc cuốn sách uyên bác nào đâu.

Mọi người cùng nhau thi triển dị năng cho Âu Dương Linh xem qua một lượt ôi trời à. Không thể tin được mà bọn họ toàn một lũ quái vật!" Lăng Vân Hoài anh sở hữu phong hệ và tinh thần hệ biến dị kết hợp với nhau. Hạ Quan Trường là tam hệ dị năng thổ, kim, mộc, Lãnh Hàn cũng sở hữu tam hệ tinh thần, hỏa, tốc độ, Vũ Văn Thành Ngọc là song hệ thủy và băng, Triệu Tử Kỳ sở hữu dị năng biến dị kết hợp giữa lôi và hỏa tạo thành lôi hỏa cầu vô cùng mạnh mẽ."

Ông trời ơi do con sống lại nên ông mới đặc biệt cho những người xung quanh con trở nên mạnh mẽ đến đáng sợ như vậy không hả? Sao toàn là quái vật không vậy nè cả gia đình cô và bọn họ nữa. Thật là muốn thế giới này loạn mà.

Hệ Thống Đại Nhân thì dương dương tự đắc: " Chủ nhân thấy ta tốt với người không nè? Nhờ có ta mà người mới gặp được họ đó chứ. Với sự khổ tâm khuyên bảo của ta người mới cho bọn họ cơ hội đồng hành cùng người. Tất cả là công lao của ta nha."

Âu Dương Linh bủn rủn môi: " Không có họ ta và gia đình ta vẫn sống tốt đó thôi. Bây giờ mọi thứ chỉ mới bắt đầu mà thôi người đừng vội đắc ý. Lỡ sau này họ có tâm tư phản bội ta người đầu tiên ta tính sổ sẽ là người đó."

Khi Âu Dương Linh hồi phục lại ý thức đã bị Lãnh Hàn bám lấy: " Linh nhi à có phải anh rất lợi hại không. Em yên tâm sau này anh sẽ cố gắng hết sức luyện tập để mình ngày càng mạnh mẽ bảo vệ em. " nói xong cậu ta vẫn không quên ăn đậu hũ miễn phí của cô.

Triệu Tử Kỳ lại bắt đầu tự nịnh: " Đầu phải chỉ có mình cậu mạnh đâu chứ. Há có gì đáng khoe khang chứ Linh nhi đã có bọn tớ bảo vệ không phiền tới trẻ con chưa lớn như cậu." Rồi cậu ta quay sang cô kéo cô về phía mình: " Linh nhi à không cần quan tâm tới cậu ta."

Lãnh Hàn đầu bốc hỏa: " Cậu nói ai là trẻ con chưa lớn hả cậu cũng có hơn gì mình đâu mà nói hả. "

Triệu Tử Kỳ: " Ít ra tôi lớn hơn cậu hừ có phải không Linh nhi."

Đầu cô lại bắt đầu đau nữa rồi sao cô cứ bị cuốn vào cuộc chiến của những đứa trẻ thế này? Cô đã làm gì nên tội tình chứ lúc đầu đã có một cặp trẻ con mấy vạn tuổi Ngọc Hồn và Hệ Thống Đại Nhân. Bây giờ lại thêm một cặp Lãnh Hàn và Triệu Tử Kỳ nữa chứ. Rốt cuộc muốn cô sống làm sao để quay về thủ đô kia chứ.

Để chấm dứt cuộc chiến nhứt đầu này Âu Dương Linh vội lên tiếng: " Mọi người hôm nay cũng đã mệt cả rồi mau về phòng nghỉ ngơi đi. Nếu đói mọi người có thể tìm thức ăn trong tủ lạnh. Em mệt rồi về phòng nghỉ ngơi trước mọi người cứ từ từ nói chuyện." nói xong cô vội tới tủ lạnh lấy một hộp sữa và vài quả táo rồi ba chân bốn cẳng chạy vào phòng.

Lăng Vân Hoài về mặt oán phục: " Đều tại các cậu cả đấy dọa Linh nhi chạy thế kia. Sao này không có việc gì thì đừng có cãi và như con nít như vậy. Mình còn không chịu nổi các cậu huống chi là Linh nhi chứ."

Bé Triệu ba tuổi của chúng ta lại thanh minh: " Đều tại cậu ta gây chuyện trước. Cứ ăn đậu hũ của Linh nhi tớ nhìn không được chứ bộ. Không phải các cậu cũng giống tớ sao chỉ giỏi giả vờ lạnh lùng thôi. Có gì hay chứ tớ không thèm để ý nữa há."

Lãnh Hàn nào chịu thua kém: " Cái gì mà tại mình chứ rõ ràng là mình và Linh nhi đang trau dồi tình cảm. Cậu ở đâu vào phá rối gây loạn còn dám bảo mình trẻ con. Rõ ràng cậu mới là trẻ con mới đúng."

Triệu Tử Kỳ: " Cậu trẻ con. Đồ trẻ con không lớn."

Lãnh Hàn: " Cậu mới là đồ trẻ con không lớn. Trẻ con."

Vũ Văn Thành Ngọc không chịu được nữa vội lên tiếng: " Các cậu im hết cho mình. Ở thành phố các cậu có khi nào như vậy sao bây giờ còn lớn càng trẻ con như vậy chứ. Sau này về thành phố làm sao tiếp tục tiếp quản gia tộc chứ. Hãy mau lấy lại tinh thần như xưa đi. Bây giờ thì im lặng hết cho mình. Mình có một phát hiện rất quan trọng muốn nói cho các cậu."

Hạ Quan Trường: " Thành Ngọc nói đúng lắm hôm nay các cậu vừa mất hình tượng vừa trẻ con lại ồn ào mình còn bị các cậu làm phiền muốn chết huống chi là Linh nhi. Các cậu tự kiểm điểm lại mình đi không thì mình sẽ đá các cậu đi thật đấy không làm Linh nhi mệt mỏi. Thành Ngọc cậu nói xem cậu phát hiện quan trọng gì chứ." vừa nói xong anh cũng thất hân mình hôm nay tất cả bọn họ vì người con gái mình yêu điều mất mặt như vậy. Đâu chỉ có riêng hai người bọn họ chứ. Bây giờ anh thấy mình thật trọng sắc khinh bạn quá đi mà. Người anh em mình xin lỗi các cậu nhiều. 1" mặt niệm bắt đầu.

Có ai tò mò phát hiện quan trọng của anh Thành Ngọc là gì không? Chờ chương sau nhé he he.

Tg vì đạo tâm trạng ta không tốt nên không viết truyện được mọi người thông cảm cho ta. Chương này thật nhiều cho mọi người nè.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Phát hiện

Vũ Văn Thành Ngọc gương mặt đầy vẻ nghi vấn: “ Các cậu có cảm thấy bé con rất giống Tiểu Linh Linh hay không? Và lại gia đình của bé con cũng đang ở thủ đô. Trong khi đó tin mật báo của chúng ta cũng cho biết Tiểu Linh Linh hiện cũng đang ở thành phố A này. 2 tuần trước Âu Dương gia còn vận chuyển một số lượng lớn nhu yếu phẩm và các loại vũ khí đến thành phố A này nữa. Thật là một chuyện quái lạ mà dù rất kén đáo nhưng động tĩnh lớn như vậy làm sao che mắt được tất cả mọi người chứ. Chúng ta cũng vì vậy mới đến đây điều tra và mắc kẹt trong mạt thế này. Quan trọng nữa bé con gọi là Linh nhi lần đầu tiên chúng ta gặp bé con đã có cảm giác thân thuộc. Nhất kiến chung tình với em ấy nhưng cũng không thể phủ nhận cảm giác quen thuộc khi gặp lại người thân nhiều năm xa cách. Các cậu nói có đúng không?”

Lăng Vân Hoài cũng bắt đầu suy nghĩ: “ Thành Ngọc cậu nói rất đúng. Tất cả chuyện này không thể trùng hợp nhưng vậy được. Lúc trước chúng ta mãi lo tranh giành tình cảm của em ấy mà chưa suy xét rõ ràng. Chúng ta chưa bao giờ động lòng hay có bất kỳ cảm giác nào với cô gái khác ngoại trừ Tiểu Linh Linh. Nhưng khi vừa gặp Linh nhi trái tim mọi người đều dao động và yêu em ấy. Cảm giác thân quen, tín nhiệm đối với em ấy không giống như chúng ta chỉ mới quen biết một, hai ngày mà có được. Tớ nghĩ chúng ta nên điều tra kỹ chuyện này.”

Triệu Tử Kỳ vẻ mặt khó tin miệng mở to tới mức có thể nhét vừa một quả trứng gà rồi: “ Chuyện này cũng quá vi diệu rồi đó. Các cậu nói Linh nhi là Tiểu Linh Linh của chúng ta chuyện này sao có thể chứ. Các cậu không nghĩ Âu Dương gia sẽ để Tiểu Linh Linh chịu khổ như vậy sao? Cho dù họ không ở đây cũng sẽ có người theo bảo vệ em ấy chứ. Với lại cho dù không có người của Âu Dương gia thì tên ngốc Hàn Dực kia nhất định cũng sẽ ở bên em ấy chứ? “

Lăng Vân Hoài đầy vẻ suy tư: “ Tử Kỳ nói cũng rất có lý lúc đầu chúng ta cũng rất muốn ở bên cạnh bảo vệ Tiểu Linh Linh. Nhưng chỉ có một mình Hàn Dực cậu ấy chấp nhận từ bỏ hết mọi thứ trong gia tộc để đi theo bảo vệ em ấy. Nói thật mình rất khâm phục cậu ta đó. Có cậu ta theo bảo vệ con bé và Âu Dương gia bảo vệ chúng ta mới an tâm học tập, rèn luyện để kế thừa gia tộc. Càng quan trọng hơn nữa là ngày càng mạnh mẽ để bảo vệ em ấy. Không để cho bị kịch của 10 năm trước diễn ra một lần nữa không phải sao? “

Hạ Quan Trường đầy vẻ trầm tư: “ 10 năm rồi chúng ta cố gắng 10 năm rồi. Bây giờ chúng ta đã đủ mạnh mẽ để bảo vệ con bé nhưng con bé lại không ở bên cạnh chúng ta. Bây giờ mọi người nói như vậy tâm mình lại càng loạn. Lần đầu gặp Linh nhi cảnh tượng em ấy cứu chúng ta luôn khắc sâu trong trái tim này. Trái tim chúng ta đập loạn vì em ấy cảm giác thân quen kích động như gặp người thân xa cách đã rất lâu rất lâu rồi. Rồi thì cảm giác ghen khi một trong số chúng ta có ý tranh thủ tình cảm với Linh nhi. Nhưng bây giờ mình lại rất rối có thể như chúng ta đã nói với Linh nhi tình cảm của chúng ta giành cho Tiểu Linh Linh đã trở thành tình thân. Liệu có phải cái tình thân ấy khiến chúng ta yêu Linh nhi từ cái nhìn đầu tiên. Vì em ấy cho chúng ta cảm giác như được gặp Tiểu Linh Linh. Mọi người nói có phải không? “

Lãnh Hàn đã không còn bộ dáng trẻ con nữa mà bây giờ dường như rất trưởng thành và cương quyết: “ Các cậu đừng có tự làm mình rối lên như vậy có được không? Tiểu Linh Linh là Tiểu Linh Linh còn Linh nhi cô ấy vẫn là Linh nhi thôi. Chúng ta yêu Linh nhi của hiện tại và là người thân của Tiểu Linh Linh. Các cậu khôn cần tự mình suy đoán lung tung đúng vậy Linh nhi rất giống Tiểu Linh Linh chúng ta yêu cô ấy. Chứ không phải mong cô ấy làm thế thân của Tiểu Linh Linh các cậu hiểu không? Gia sư cô ấy không phải là Tiểu Linh Linh các cậu sẽ không yêu cô ấy nữa sao? “

Tất cả mọi người đồng thanh: “ Đương nhiên sẽ không rồi.”

Lãnh Hàn lại tiếp tục: “ Vậy thì mọi người còn phân vân gì nữa chứ. Chúng ta đã quyết định yêu em ấy từ lúc em ấy cứu chúng ta thì sẽ không bao giờ hối hận không bao giờ ngừng yêu em ấy được cho dù có chuyện gì xảy ra đi nữa. Chúng ta vì Tiểu Linh Linh cố gắng 10 năm cho dù có ra sao đi nữa thì em ấy mãi mãi là đứa em gái chúng ta yêu thương nhất tình cảm đó đã theo thời gian biến thành tình thân. Không thể tách rời của mỗi chúng ta tình cảm dành cho Linh nhi cũng như vậy. Cho dù chúng ta chỉ mới quen biết có 1 ngày yêu thì đã sao chứ. Tình cảm không thể nào đo đếm bằng thứ gì cả kể cả thời gian. Giả sử thứ 2 Linh nhi quả thật là Tiểu Linh Linh đi không phải mọi chuyện đã quá tốt sao? Tình cảm của chúng ta lại càng thêm sâu đậm ngày càng khắc cốt ghi tâm. Mọi người nói có phải không? “

Hạ Quan Trường nở một nụ cười ôn nhu hiếm thấy: “ Không ngờ Lãnh Hàn của chúng ta thường ngày trẻ con như vậy mà lại có những suy nghĩ thấu đáo như vậy. Bây giờ trong lòng mình càng quyết tâm theo đuổi bằng được Linh nhi hơn rồi. Chuyện Linh nhi có phải Tiểu Linh Linh không chúng ta còn

nhiều thời gian để điều tra mà.”

Vũ Văn Thành Ngọc lại bắt đầu bao bọc bằng lãnh khí rồi: “Đều tại hôm nay chúng ta hấp tấp quá dọa cho Linh nhi sợ như vậy rồi. Bây giờ em ấy vẫn còn chưa tin tưởng chúng ta đối với chúng ta cứ như mông nóng dấp vào mặt lạnh vậy. Vì vậy chuyện quan trọng nhất của chúng ta hiện nay là cố gắng hết sức bảo vệ em ấy. Chiếm được lòng tin của em ấy trước sau đó mới tính tới chuyện tình cảm.”

Lăng Vân Hoài lại bắt đầu bộ dạng hồ ly của mình: “Đương nhiên là phải bảo vệ và chăm sóc em ấy rồi. Có được lòng tin của em ấy cũng rất quan trọng nhưng mà tranh thủ tình cảm thì không thể thiếu. Mỗi người chúng ta đều có một cách chinh phục em ấy riêng cạnh tranh công bằng. Mình đương nhiên có rất nhiều cách không nói với các cậu ha ha.”

Vũ Văn Thành Ngọc: “Con hồ ly cậu lại định giờ trò gì vậy hả? Mình tuyệt đối sẽ dùng cách của mình theo đuổi em ấy ai cần cậu chỉ chứ. Mọi người con gái không phải đều thích lãnh khốc soái ca hay sao chứ. Các cậu mất hình tượng quá rồi không được như mình đâu.”

Triệu Tử Kỳ khinh bỉ: “Thành Ngọc à không ngờ cậu lại đáng sợ như vậy luôn đó cũng thật là gian xảo mà. Mình biết về băng lãnh kia cậu toàn tạo ra để đối phó với mọi người. Nhưng thực chất là một tên phúc hắc vô cùng.”

Vũ Văn Thành Ngọc nhún nhún vai: “Các cậu cũng đâu có thua gì mình toàn một lũ phúc hắc. Bây giờ chắc mọi người cũng đói và mệt rồi ăn đi rồi ngủ dưỡng sức mà còn tranh thủ tình cảm. Ai sẽ thắng trong cuộc đua tình cảm này mình rất tò mò.”

Lăng Vân Hoài: “Mọi người đừng quên chuyện điều tra xem Linh nhi có phải Tiểu Linh Linh không đó. Nghĩ ngợi đi ngày mai cuộc chiến lại bắt đầu các cậu đừng quên bây giờ là mặt thế đó. Chúng ta vừa có cuộc đua tình cảm vừa có cuộc chiến sinh tồn đó. Rốt cuộc ai là người chiến thắng mình rất mong chờ.”

Nói xong mọi người thì nhau tìm đồ ăn trong tủ lạnh chén một bữa no nê. Rồi tìm chỗ nghỉ ngơi thật tốt họ biết những gì họ phải đương đầu phía trước. Trở lại với bạn nhỏ Âu Dương Linh của chúng ta cô không hề biết cuộc tranh luận về mình. Không biết được những cái bẫy đang chờ đợi cô. Vừa vào phòng cô đã vào không gian ăn uống, tắm rửa và tu luyện dị năng.

Lúc cô chuẩn bị rời khỏi không gian thì bỗng nghe tiếng cười vui vẻ của Ngọc Hồn: “Chủ nhân à hôm nay nhờ có người thu thập tinh thạch dù không nhiều quá nhưng mà cũng giúp ta bổ sung nguyên khí. Người xem khí sắc hôm nay của ta có phải rất tốt không? Ta biết người vất vả nên từ nãy tới giờ không dám xuất hiện sợ phiền người nghỉ ngơi. Người thấy ta có tốt với người không nè. Không giống tên Hệ thống tới ngày bóc lột người khác đâu.”

Hệ Thống Đại Nhân vừa nghe tới tên mình cũng vội ra mặt (tg à mà có gì đó sai sai hệ thống có mặt sao? Thôi bỏ qua vấn đề này đi): “Cái tên Ngọc Hồn kia chỉ biết tranh thủ những lúc ta không có mặt nói xấu ta thôi. Nhưng người làm to rồi nhé ta là máy móc ta có thể biết tất cả mọi thứ đó nha.”

Ngọc Hồn về mặt trâu tặc: “Người có tốt gì đâu mà ta phải nói xấu người cho một hà. Ta chỉ thương chủ nhân thôi biết chưa.”

Hệ Thống Đại Nhân: “Ta cũng là muốn tốt cho chủ nhân thôi lão già 1000 tuổi như người thì hiểu gì về ta chứ. “

Âu Dương Linh bất đắc dĩ lại phải làm người hòa giải: “Thôi được rồi ta biết hai người đều muốn tốt cho ta. Đừng cãi nhau nữa mà ta mệt mỏi.”

Hệ Thống Đại Nhân: “Ta ra đây là báo với chủ nhân hôm nay người hoàn thành 2 nhiệm vụ. 1 là giết 1000 tang thi được tặng 2500 kim tệ cộng với lúc trước được 2500 kim tệ nữa là được 5000 kim tệ rồi. Người có muốn xem xét vật phẩm trong cửa hàng không ạ.”

Âu Dương Linh mắt sáng rỡ đã được 5000 kim tệ rồi nhưng phải tích lũy từ từ lúc cần thiết mới sử dụng được không vội. Đúng rồi chẳng phải còn có thưởng một nhiệm vụ nữa sao quá tốt rồi cô vội hỏi Hệ thống: “Thưởng nhiệm vụ đặc biệt thì như thế nào?”

Hệ Thống Đại Nhân: “À cái nhiệm vụ đó không phải thưởng rồi sao? Bây giờ chủ nhân đòi thì ta cũng không có cái gì để trả chủ nhân đâu.”

Âu Dương Linh về mặt ngờ ngác: “Thưởng đâu sao ta không thấy.”

Hệ Thống Đại Nhân: “5 người bọn họ không phải là phần thưởng cho người sao? Ta sợ người không tin tưởng người khác trên đường đi sẽ cô độc một mình rất đáng thương. Nên ta mới vì người nghĩ ra cái nhiệm vụ và phần thưởng này đó. Ta đều muốn tốt cho người thôi. Với lại những người đó lại mạnh như vậy các người thành một đội thì quá hoàn hảo rồi. Ta còn giúp chủ nhân tìm được đào hoa thật là quá tốt nhất cử lưỡng tiện mà.”

Âu Dương Linh về mặt tức giận: “Hệ thống đây là gạt người trắng trợn gạt người. Vậy có phải cái nhiệm vụ bạn đồng hành kia cũng vậy không? Ta không làm nữa ngày mai ta sẽ bảo họ đi.”

Hệ Thống Đại Nhân thấy Âu Dương Linh tức giận như vậy cũng vội xoa dịu: “Chủ nhân à bớt giận ta đều muốn tốt cho người. Nhiệm vụ bạn đồng hành là nhiệm vụ thật có thưởng đáng hoàng. Ta chỉ là đưa ra nhiệm vụ kia để dễ dàng thực hiện nhiệm vụ này mà thôi. Cô không cứu họ thì làm sao làm bạn đồng hành cùng họ được. Nhờ vậy cô vừa có được bạn đồng hành vừa có đào hoa quá tốt rồi còn gì. Đừng giận nữa có được không?”

Âu Dương Linh: “Hừ ta không thèm để ý người.”

Cô bỏ ra khỏi không gian dùng bông tai để liên lạc với gia đình. Nghe mọi người trong nhà nói mọi việc ổn thỏa cô mới yên tâm đi vào giấc mộng.

* Mọi người có ai đang thắc mắc về quá khứ của họ không. Hãy thử tài suy đoán của mình xem nào. *

tg sau một thời gian quy ẩn ta đã trở lại từ hôm qua và sẽ ra chương nhiều nhiều thêm cho mọi người. mọi người phải ủng hộ nhiệt tình ta mới có thêm

động lực chứ.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Khi phúc hắc nam thần ra tay 2

Trong màn đêm yên tĩnh mọi người còn đang ngủ say chỉ còn tiếng gầm rú của những con tang thi đi tìm kiếm mồi. Một bóng đen xuất hiện vô cùng bí ẩn. Bóng đen vô cùng cẩn thận rón rén từng bước đầu tiên là bẻ khóa cửa, sau đó lại rón rén bước vào phòng. Rồi thật cẩn thận ôm lấy người trên giường nhưng không ngờ được chính là khi bóng đen vừa mới ôm được thân thể mềm mại trên giường. Thì đã bị cho ngay một quả đấm vào mắt tiếp theo là được chủ nhân chiếc giường tiếp đón nồng nhiệt bằng một cú đá. Bóng đen tội nghiệp cứ thế mà có một cuộc gặp mặt với đất mẹ bao la. Lại còn bị chú cáo nhỏ Tiểu Tuyết cào cho hai phát vì cái tội dám quăng chú xuống giường và chiếm chỗ ngủ của chú.

Bóng đen vẫn không chịu từ bỏ từ từ bước về phía chiếc giường êm ái nơi có người mà anh yêu thương đang nằm. Nhưng thật không may là lần này chào đón anh ta chính là thêm một cú đấm nữa vào con mắt còn lại. Thật ra anh có thể tránh nhưng bây giờ anh đang cố gắng dùng khổ nhục kế mà. Chịu một chút cực khổ này có đáng là gì chứ.

Khổ nhục cũng đã chịu cả rồi bây giờ phải thi hành chính sách làm nũng đòi quyền lợi thôi. "Linh nhi à em đánh cũng đã đánh rồi em xem bây giờ anh có phải rất thảm hay không? Em đại nhân đại lượng tha cho anh đi mà. Anh chỉ là quá quan tâm đến em sợ em một mình ngủ không an toàn nên mới vào đây bảo vệ em. Em đánh anh, anh có thể né có thể đỡ nhưng mà anh không làm vậy. Anh không bao giờ muốn tổn thương em, em muốn đánh anh sao cũng được miễn là em vui vẻ."

Âu Dương Linh đầu đầy hắc tuyến: "Triệu Tử Kỳ anh có bệnh đúng không nữa đêm nữa hôm bẻ khóa vào phòng tôi để ăn đánh à. Đúng là bệnh không nhẹ mau cắt ra ngoài cho tôi. Đừng tưởng trong lúc tôi ngủ sẽ lơ là đề phòng để anh thừa cơ làm chuyện xấu."

Bạn nhỏ Triệu ba tuổi của chúng ta làm một vẻ mặt vô cùng đáng thương: "Linh nhi à người ta lo cho em nên mới vào đây. Em xem bây giờ là mạt thế nguy hiểm như vậy bọn anh lúc ngủ cũng phải rất đề phòng. Bọn anh dù sao cũng từng tham gia huấn luyện đặc chủng nên biết cách ứng phó tình huống nguy hiểm bất cứ lúc nào. Còn em là một cô gái yếu đuối làm sao có thể ứng phó tốt được. Anh lo ban đêm không biết tang thi có thể tấn công bất ngờ trong lúc em ngủ say thì anh có thể bảo vệ em rồi. Linh nhi à để anh ở đây với em có được không?"

Âu Dương Linh làm ra dáng của một nữ hán tử: "Cái gì mà cô gái yếu đuối chứ lúc đầu ở siêu thị anh đừng quên là ai đã cứu các anh đó. Còn vấn đề tang thi tập kích lúc nửa đêm anh không cần phải lo. Bây giờ chỉ mới là thời kỳ đầu tang thi chưa tiến hóa cũng chưa nhiều lắm. Chúng chỉ đi tìm thức ăn theo bản năng mà thôi căn hộ này của tôi đã có lắp một hệ thống phát hiện kẻ đột nhập từ bên ngoài. Nếu có tang thi hay bất cứ cái gì đến gần căn hộ tôi đều biết hết. Như anh cũng thấy rồi đó anh là bằng chứng cho thấy rõ nhất tôi có khả năng bảo vệ mình trong mọi tình huống. Nên mời anh ra ngoài giúp cho hay là anh vẫn thấy anh đòn chưa đủ. Không sao tôi đây lúc ngủ cũng có thói quen thư giãn gân cốt xù."

Triệu Tử Kỳ lại bắt đầu tuyệt chiêu ăn vạ nếu không việc gì cậu phải chịu khổ như vậy chứ: "Linh nhi à em xem anh có phải rất đáng thương không. Vì không biết em lợi hại như vậy một lòng chỉ muốn bảo vệ em thôi. Kết cuộc bị em đánh tới thảm như vậy còn bị đá xuống đất hình như lưng cũng bị thương rồi em xem. Bây giờ em đuổi anh ra ngoài những tên kia đều giành được chỗ ngủ tốt anh thì phải ngủ ghế salon. Vừa cứng vừa khó chịu lưng anh lại bị thương rồi tôi nay sao mà ngủ được. Em thương tình anh xem như chịu trách nhiệm với những vết thương trên người anh mà em gây ra cũng được. Anh đúng là có lòng tốt lại bị đối xử như thế này hu hu." Sau đó tiếp tục công việc làm nũng với cô.

Cô cũng có chút động lòng rồi nha nhưng mà không được lơ đãu chỉ vì một chút lòng trắc ẩn thương xót này của cô mà mang họa về sau thì sao?: "Không được dù thế nào cũng không được anh mau ra ngoài cho tôi. Nhanh lên tôi còn nghĩ ngơi nữa."

Thế là bạn Triệu ba tuổi của chúng ta đã bị đá ra ngoài tập 1. Và như chúng ta đã xem phim có tập 1 thì sẽ có tập 2,3 cứ thế đêm tối tiếp diễn. Đến tập 4 thì bạn nhỏ Linh nhi đã không còn sức để đá bạn nhỏ Triệu Tử Kỳ của chúng ta ra nữa thế là kế hoạch đã thành công. Còn vấn đề tại sao các bạn nhỏ còn lại không hay biết đó lại là một thủ thuật bí mật khác của bạn Triệu ba tuổi.

Sáng sớm hôm sau khi Âu Dương Linh vừa tỉnh dậy đã phát hiện mình đang nằm trong vòng tay ấm áp của một người. Mặt của hai người còn sát gần nhau cô có thể ngửi rõ dung nhan yêu nghiệt của tên kia. Trời ạ sao lại sinh ra một tên yêu nghiệt như thế này chú làm hại chúng sinh mà đã vậy lại còn phúc hắc vô sỉ hay làm nũng nữa chứ. Trái tim nhỏ bé của cô sắp không chịu nổi nữa rồi nhưng cô nhất định không được như vậy. Cô phải lạnh lùng băng lãnh với tất cả mọi người tất cả mọi thứ như vậy sẽ không có cái gì có thể tổn thương cô được. Nhưng mà tính ra anh ta cũng là một chính nhân quân tử đó chứ hôm qua cô đã không còn sức chơi trò đá ra khỏi phòng của anh ta nữa. Thì cũng không quan tâm anh ta nữa miễn sao là không phạm vào giới hạn của cô là được. Cô vất anh ta cho Tiểu Tuyết xem chừng còn mình thì đi ngủ. Cả đêm dù đang ngủ cô vẫn để ý mọi việc xung quanh anh ta cũng chỉ ngắm cô trong lúc ngủ, vén mái tóc xõa ra của cô cho gọn gàng lại. Sau đó đắp chăn cho cô rồi nhân lúc nào đó ôm cô vào lòng và ngủ. Trong lúc ngủ còn không quên bảo vệ cô cho cô hơi ấm. Ngoài ra thì cũng không có hành vi quá phận nào. Nhìn là một người trẻ con thích làm nũng nhưng cũng có lúc ôn nhu dịu dàng như vậy. Cho cô một cảm giác ấm áp vô cùng.

Có phải cô đã cô đơn quá lâu rồi nên tham lam hơi ấm từ gia đình và những người xung quanh. Dù hơi ấm đó có thể cũng là điểm yếu đưa cô vào hầm băng địa ngục như kiếp trước cũng không chừng. Triệu Tử Kỳ có thể nào hứa với tôi mãi mãi không bao giờ thay đổi không. Có thể nào mãi mãi ấm áp như vậy ôn nhu như vậy có thể đừng bao giờ phản bội tôi không? Như vậy thật tốt. Triệu Tử Kỳ không biết đêm đó là một đêm quan trọng đánh dấu bước ngoặt trong lòng Âu Dương Linh của hai người.

Khi Âu Dương Linh còn đang trong những suy nghĩ miên man của mình Triệu Tử Kỳ đã tỉnh dậy. Anh nhận lúc bạn nhỏ Linh nhi vẫn đang suy nghĩ miên man mà hôn chụt lên môi cô một cái. Cái hôn đã làm bạn nhỏ Âu Dương Linh lấy lại tinh thần và không một lời báo trước đã cho anh một cú đập thẳng xuống giường: " Anh làm cái gì vậy mới sáng sớm đã không nghiêm túc rồi. Không phải hôm qua mới tốt được một xiu sao? "

Triệu Tử Kỳ lò bò dậy: " Linh nhi à sao em lại kích động như vậy chứ. Hay đây là nụ hôn đầu của em, nói cho em biết anh cũng là nụ hôn đầu đó em không thiệt đâu. Anh chỉ muốn chúc em ngày mới tốt lành thôi mà. " Nói xong anh còn chớp lấy thời cơ hôn lên trán cô một cách rất nhẹ nhàng, quý trọng và nâng niu.

Âu Dương Linh mặt đỏ như quả cà chua đẩy anh ra rồi chạy nhanh vào phòng tắm. Triệu Tử Kỳ nở một nụ cười yêu nghiệt bước ra khỏi phòng nhưng không biết kịch vui đang chờ anh.

Lãnh Hàn gương mặt oán phục: " Triệu Tử Kỳ cậu giỏi lắm tối qua dám lén lút vào phòng của Linh nhi. Còn nữa tối qua có phải cậu giờ trò với bọn mình. Cậu được lắm chờ xem bọn mình xử cậu như thế nào. Lên nào các anh em cho cậu ta một trận."

Thế là bạn nhỏ Triệu ba tuổi của chúng ta lại được chào buổi sáng bằng một trận đòn nữa. Nhưng lần này không phải là khổ nhục kế mà là bị các anh em tính nọ. Dù sao bọn họ cũng là anh em cho dù có cãi nhau hay tức giận gì đi nữa một lúc rồi sẽ qua tuyệt đối không bao giờ tổn thương tới nhau.

Trong hoàn cảnh hỗn loạn không ai để ý sự vắng mặt của một tên hồ ly nào đó. Mà bạn nhỏ Linh nhi đang sắp trở thành bé thỏ đáng yêu đang sắp sập bẫy của tên hồ ly kia. Câu chuyện thỏ và hồ ly bắt đầu khi Âu Dương Linh vừa chạy vào nhà tắm chuẩn bị làm vệ sinh cá nhân. Thì đụng phải một vật gì đó khi cô chuẩn bị ngã thì có một vòng tay ấm áp che chở cho cô. Cứ tưởng là một câu chuyện tốt đẹp, nếu như bạn hồ ly nào đó chịu mặc quần áo vào. Và đúng như đã miêu tả mặt cô đang áp vào bờ ngực trần rần rần chắc còn đọng lại vài giọt nước sau khi tắm của bạn hồ ly kia.

Thật là một cảnh tượng ngượng chín mặt. Không hiểu sao mấy tên này sáng sớm đã lên cơn bệnh thế kia chứ. Âu Dương Linh vội đẩy anh ta ra đập vào mặt cô là thân hình tuyệt mỹ như tượng khắc của anh không một mảnh vải che thân. Mái tóc ướt còn vron vài giọt nước, nước từ tóc chảy xuống thân còn vron vài giọt nước. Một cảnh tượng thật sự quá mỹ với một sắc nữ như cô. Máu mũi sắp phun ra rồi nhưng đây là tình huống gì vậy chứ. Anh ta thấy cô vào còn không thèm quần khăn hay mặc quần áo mà lại đứng đây để cô đâm vào và thấy cảnh tượng như vậy. Chết tuyệt không biết tên hồ ly này đang tính kế cái gì đây.

Cô vội che mặt mình lại quay sang chỗ khác: "Lăng Vân Hoài anh đang làm cái gì vậy hả? sao lại không mặc quần áo tử tế vào chứ? Nếu đã trong phòng tắm thì sao không khóa cửa hả? "

Bạn Hoài hồ ly của chúng ta tỏ ra vô cùng vô tội: " Anh có thói quen tắm vào buổi sáng mà. Anh quên mất đây là nhà của Linh nhi không phải nhà của anh. Bình thường ở nhà chỉ có mình anh nên anh đâu có khóa cửa làm gì. Anh vừa mới tắm xong định lại đây vệ sinh cá nhân ai biết em lại đâm đầu vào anh chứ. Đây là một tai nạn nhưng em nhất định phải chịu trách nhiệm với sự trong sạch của anh đó. Người ta đã bị em nhìn thấy hết rồi còn gì. Em nhất định phải chịu trách nhiệm đó với lại anh đã lấy thân báo đáp rồi. Nên bây giờ người ta đã hoàn toàn thuộc về em. "

Mặt của Âu Dương Linh ngày càng đỏ: " Anh bớt có nói nhảm nói cuội. Cái gì mà tôi nhất định phải chịu trách nhiệm với anh chứ. Ai biết được trước kia anh đã qua lại với bao nhiêu cô gái rồi. Chắc cô nào cũng được anh coi đồ cho xem như vậy chứ gì. Tôi sẽ không chịu trách nhiệm gì hết."

Lăng Vân Hoài từ từ xích tới gần Âu Dương Linh: " Em là người đầu tiên và duy nhất thấy được cơ thể của anh từ khi anh lớn tới giờ. Sao em có thể thoái thác trách nhiệm của mình như vậy được chứ. Anh cũng đâu yêu cầu em làm những chuyện em không thích làm cơ chứ. Chịu trách nhiệm của anh ở đây là hy vọng em sẽ cho anh cơ hội được gần em, được quan tâm chăm sóc tìm hiểu về em. Đứng đây anh ra xa có được không thử cảm nhận anh bằng trái tim thật sự của em để xem em có cảm giác gì với anh không? "

Tên hồ ly nào đó ngày càng tiến sát cô hơn và khi cô chưa kịp phòng bị đã bị ôm vào lòng: " Linh nhi à em thử nhìn vào mắt anh nhìn vào tim em xem có 1 tí cảm giác nào không? Một tí xiu thôi cũng được. Em nhất định phải chịu trách nhiệm đó nhất định."

Nói xong anh giữ lấy cổ của cô bắt cô nhìn thẳng vào trong mắt anh. Trong mắt anh bình thường dù có một chút quỷ quyết tính toán của một tên hồ ly. Nhưng bây giờ trong đó chỉ có cô cùng với một tình cảm không thể diễn tả bằng lời sự ôn nhu ấm áp. Trái tim chạm trái tim gần như thế cô còn nghe tiếng tim đập rất nhanh của anh. Một phút nào đó trong trái tim cô đã bị lỡ một nhịp vì anh.

Nhưng khi lấy lại được lý trí cô nhanh chóng đẩy anh ra và cho anh một cái giẫm thật mạnh xuống chân. Anh vừa buông cô ra cô đã ba chân bốn cẳng chạy về phòng. Trong một buổi sáng cô đã động lòng với hai người đàn ông. Đã sắp phá bỏ tảng băng trong lòng mình làm sao có thể như vậy. Trái tim cô càng không nên như vậy tình yêu duy nhất chỉ có một người mà thôi. Lốp phòng vệ cô khó khăn mới có được làm sao dễ dàng phá bỏ như vậy. Nhất định là thời gian gần đây cô quá cô đơn rồi họ là những người sưởi ấm cho cô khi lạnh giá mà thôi. Nhất định là ngộ nhận mà thôi không phải tình cảm thật sự hướng chi là yêu. Nhưng khi bên cạnh bọn họ cô lại có một cảm giác thân thiết quen thuộc vô cùng. Giống như là người thân bạn bè nhiều năm xa cách nhưng cô quen họ sao? Sao cô lại không có một chút ấn tượng nào vậy chứ. Cô tự nhủ với lòng Âu Dương Linh mày không được thua cuộc mày không được thua trong trận chiến tình cảm này. Nếu không mày sẽ rất nguy hiểm Âu Dương Linh nhất định phải đóng chặt trái tim ai cũng không thể tới gần.

* Sau chương này thì các bạn thích nhân vật nào hơn nè. Liệu khi nào thì Âu Dương Linh sẽ đối mặt với tình cảm thật sự của mình. Trong cuộc đua tình cảm này ai mới là người chiến thắng đón xem các chap tiếp theo nhé. *

Tg đạo này mọi người bỏ tg quá hay là truyện này ngày càng dở nên mọi người không thêm đọc nữa. Nếu mọi người muốn tg ra chap đều đều thì phải cho ta động lực bằng cách cổ vũ ta bình luận cho ta biết mọi người còn cần truyện của ta hu hu. Không thì ta tiếp tục mất tích nữa đó hu hu đau lòng quá.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Mặt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Khởi hành

Khi mọi người nhận ra sự vắng mặt khác thường của Lăng Vân Hoài thì cũng là lúc Âu Dương Linh mặt đỏ ửng chạy ra khỏi nhà vệ sinh bay thẳng vào phòng. Bọn hồ ly nào đó thì từ nhà tắm bước ra trên môi còn có một nụ cười vô cùng giảo hoạt

Lãnh Hàn vẫn là người bắt đầu cuộc tra khảo: “Lăng Vân Hoài tên tiểu tử này cậu được lắm. Nói rõt cuộc cậu đã giờ trò quỷ gì với Linh nhi rồi hả.”

Lăng Vân Hoài điệu bộ hồ ly: “Các cậu không phải đã nói cạnh tranh công bằng rồi sao? Minh sử dụng cách gì là chuyện của mình chứ. Chúng ta cạnh tranh công bằng sáng nay cũng không có việc gì. Chỉ là Linh nhi và tớ cùng nhau tắm uyên ương thôi mà. Em ấy nhất định sẽ chịu trách nhiệm với tớ các cậu chuẩn bị chịu thua đi là vừa.”

Triệu Tử Kỳ làm sao chịu thua kemr “Cái tên này cậu nói cái gì vậy hả. Tắm uyên ương là chuyện bình thường thôi mà có gì ghê gớm. Hôm qua tớ và Linh nhi còn ngủ cùng nhau nữa cơ mà. Cậu nói xem giữa chúng ta thì ai sẽ thắng.”

Hạ Quan Trường cũng nhện hết nổi nữa rồi: “Các cậu còn biết hai chữ liêm sỉ viết sao không vậy? Tối ngày chỉ biết giờ trò quỷ đừng tưởng bọn tớ sẽ tin lời các cậu. Với cá tính và phản ứng của Linh nhi chắc chắn kế hoạch của các cậu sẽ thất bại cho mà xem”

Vũ Văn Thành Ngọc lạnh giọng: “Toàn trò trẻ con muốn thắng được bé con các cậu mơ nhiều quá rồi. Lúc sáng chỉ mới xừ Tử Kỳ chúng ta làm người phải công bằng một chút. Nào Vân Hoài cậu ngoan ngoãn một chút bọn mình còn nương tay cho cậu.” Thế là mọi người lại có được một bài khởi động vào buổi sáng

Trong lúc này Âu Dương Linh đang ngâm mình trong linh tuyến để thư giãn. Cô mới không thèm bận tâm tới họ nữa. Sau đó ra ngoài tìm chút gì ăn mới được. Dù sao bây giờ cô cũng chưa tiện tiết lộ mình có không gian cho mọi người nghe cần tất vô ái nãi mà. Điều ngạc nhiên nhất là khi cô vừa bước ra khỏi phòng thì mùi thức ăn ngào ngạt đã bay vào trong mũi. Mọi người đều đã quy cách ngồi vào bàn ăn. Hạ Quan Trường lịch thiệp kéo ghế cho cô: “Nào nào em mau ngồi xuống nếm thử tài nghệ của anh. Anh biết bây giờ là mặt thể thức ăn rất khó kiếm nên anh chỉ làm mấy món sơ sài này. Em ăn thử xem có vừa miệng không?”

Nói rồi anh ân cần gấp thức ăn cho cô. Nếm thử một miếng thật sự là quá ngon rồi. Không ngờ anh lại có thể nấu ăn ngon đến vậy nhìn đơn giản nhưng ăn vào quả thực rất ngon như nhà hàng 5 sao vậy. Vừa mới ăn được một miếng cô lại bị tra khảo rồi tất cả mọi người thi nhau gấp thức ăn vào chén của cô. Thật là quá khoa trương rồi nhiều như vậy làm sao cô ăn hết chứ cô cũng đâu phải là heo. Không chịu nổi nữa cô đành lên tiếng vậy: “Dừng lại đi rồi nhiều như vậy em làm sao ăn hết chứ. Mọi người ăn đi đừng để ý tới em. Em cũng không muốn làm heo đâu.”

Vũ Văn Thành Ngọc bá đạo: “Em mau ăn hết đi hôm nay chúng ta sẽ bắt đầu khởi hành về thành phố. Càng chậm trễ ngày nào càng nguy hiểm ngày đó. Em cũng biết mặt thể nguy hiểm đến mức nào. Tranh thủ càng sớm càng tốt, em phải ăn để có sức mà lên đường nữa chứ. Cho dù em có thành heo em vẫn là bé con của anh. Em mà thành heo anh càng yêu thích vì lúc đó ôm vào chắc sẽ sướng lắm đây.”

Lăng Vân Hoài bộ dáng suy tư: “Chúng ta bây giờ có 6 người muốn về thủ đô thì phải kiếm một chiếc xe phù hợp mới được. Còn phải kiếm thêm lương thực và xăng dầu dự trữ nữa chứ. Chúng ta chắc là phải đi cướp siêu thị và cây xăng một chuyến.”

Âu Dương Linh về mặt ngây thơ lương thiện: “Mọi người đang nói gì vậy chứ thật là. Vấn đề xe mọi người không phải lo do em rất thích đi dã ngoại nên đã sắm một chiếc xe và cái tiền lại. Bên trong rất tiện nghi và còn có thể vượt mọi địa hình nữa. Vì đi dã ngoại với bạn bè nên bên trong khá thoải mái và phù hợp cho chúng ta về thủ đô. Mọi người kiếm lương thực và xăng thôi đừng đi cướp như thế là không tốt. Dù là ở mặt thể chúng ta cũng phải làm người lương thiện.”

Hệ Thống Đại Nhân khinh bỉ: “Chúng ta phải làm người lương thiện chủ nhân à cô còn biết hai chữ vô sỉ viết sao không hả? Cô đâu có cướp nhiều nhận gì đâu chỉ có 2/3 thành phố của người ta thôi mà. Vẫn lương thiện đáng yêu ghê gớm ta khinh quá.”

Âu Dương Linh về mặt oan ức: “Cái đó là do người ép ta không tính được. Ta vẫn rất vô tội và lương thiện mà.”

Ngọc Hồn và Hệ Thống Đại Nhân lần đầu có chung một biểu cảm chung một cách nghĩ chủ nhân nhà mình càng ngày càng phức hắc, vô sỉ, mặt dày mà.

Trở lại với cuộc nói chuyện trên bàn ăn sáng lúc này Hạ Quan Trường ôn nhu rót một ly sữa để trước mặt cô: “Em ngoan ngoãn ở nhà ăn hết chỗ đồ ăn này sau đó uống sữa nghỉ ngơi thật tốt biết chưa. Những việc khác đã có bọn anh lo em không cần quan tâm. Chuẩn bị tinh thần thật tốt lên đường về thủ đô là được rồi.”

Âu Dương Linh mắt tròn xoe: “Sao có thể như vậy được em cũng phải đi với mọi người. Mọi người không nên cưng chiều em như vậy em sẽ hư đó sẽ thành gánh nặng của mọi người. Đây là chìa khóa xe các anh giữ đi còn sắp xếp đồ đạc. Mọi người chờ một chút em vào chuẩn bị rồi mình đi.”

Vũ Văn Thành Ngọc đầy bá khí: “Em nghe lời ngoan ngoãn ở nhà. Bọn anh đã nói là sẽ bảo vệ em chăm sóc em thật tốt, bọn anh không thấy em là gánh nặng hay gì cả. Bọn anh biết em rất có bản lĩnh nhưng bây giờ phải ngoan ngoãn nghe lời ở nhà biết chưa đây là lệnh. Bé con nghe lời không anh sẽ không vui.”

Triệu Tử Kỳ cũng góp vui: “Linh nhi ngoan ngoan ở nhà chờ anh về. Tối nay anh vẫn còn muốn bảo vệ em.” nói xong cũng không quên được nụ cười yêu nghiệt.

Mọi người cùng nhau ra khỏi nhà cô cũng ngoan ngoan ăn hết đồ ăn sáng. Sau đó dọn dẹp mọi thứ và thu thập một vài thứ cần thiết vào trong không gian cái gì cũng không thể lãng phí được. Rồi vào trong không gian bắt đầu tu luyện. Chỉ một lát sau Hạ Quan Trường đã về tới nhà dẫn cô xuống dưới xe đã chờ sẵn. Vừa vào trong xe cô đã kinh ngạc không thôi mọi thứ đều thu xếp ngăn nắp. Bọn họ mang về được rất nhiều thức ăn đóng hộp còn có bánh mì lương khô và mì gói. Vài bình nước lọc và nước trà xanh. Đằng sau cốp xe xăng dầu đầy ắp các anh còn thu thập các vật dụng cá nhân cần thiết nữa. Làm việc rất có kế hoạch cũng rất chu đáo và quan trọng là hệ suất vô cùng cao.

Xem xét một vòng chiếc xe bắt đầu xuất phát Lãnh Hàn dương dương tự đắc: “Linh nhi à em không biết đó thôi lúc này khi đi thu thập vật tư anh rất là uy phong. Tang thi đến một con anh giết một con đến một bầy anh giết một bầy. Em có phải thấy anh rất rất lợi hại sẵn sàng giáo mình cho anh bảo vệ rồi không?”

Triệu Tử Kỳ cũng không chịu thua kém: “Em đừng nghe cái tên này khoác lác bên ngoài quả thật rất loạn. Nhưng mà không hiểu sao ở gần chung cư của chúng ta số lượng tang thi rất ít. Mọi người đều nấp vào nhà nên bọn anh làm việc rất thoải mái. Ra xa một chút thu thập thì loạn hơn rất nhiều mọi người vẫn còn hỗn loạn và chưa thích ứng. Tang thi cũng nhiều hơn đi khắp nơi tìm kiếm con mồi. Vì vậy bọn anh có cơ hội thử sức một chút luyện tập dị năng quả thật rất tốt. Mọi người đều không sao em cứ yên tâm. Đặc biệt là anh vô cùng tốt em không cần quá lo lắng cho anh đâu ảnh hưởng tới sức khỏe.”

Âu Dương Linh đầu đầy hắc tuyến người ta nói giang sơn dễ đổi bản tính khó dời mà vừa đang hoàn một chút lại tự luyện rồi. Ai thêm lo cho anh ta chứ cô thừa biết xung quanh khu chung cư rất ít tang. Vì phần lớn đã bị cô giết hết rồi còn đâu. Nhưng quả thật không thể phủ nhận năng lực của bọn họ được mà. Khung cảnh bên đường quả thật rất đáng sợ tang thi đã bắt đầu thối rữa hôi hám lượn lờ khắp nơi. Những người còn sống thì đẩy về một môi khó khăn chống lại tang thi. Trên đường đi còn có rất nhiều tang thi bám vào xe cào cấu như muốn ăn tươi nuốt sống mọi người ở đây. Có con còn bu lên đầu xe đập phá bỏ cào trong rất đáng sợ.

Triệu Tử Kỳ ôm cô vào lòng bảo vệ anh nói cô cứ yên tâm xem anh như một cái gối mà dựa vào ngủ. Mọi nguy hiểm đã có anh bảo vệ cô không cần sợ hãi với những thứ đáng sợ này. Dừng như anh đã quên mất ngày cô cứu anh hoàn cảnh còn đáng sợ hơn thế này nhiều. Là cô xông vào giữa đàn tang thi chém giết chúng đó. Tất cả mọi việc bọn họ làm vì cô, cô sẽ đều ghi nhớ ghi nhớ những khoảnh khắc ấm áp này. Biết đâu không chừng trong tương lai đây cũng sẽ là lý do cô có thể tha cho bọn họ nếu bọn họ phản bội cô. Nhưng nó chỉ ở một mức độ nào đó mà thôi. Bọn họ đã khởi hành một hành trình thật dài những nguy hiểm gì đang đợi bọn họ phía trước không ai có thể nói trước được. Tất cả đã chuẩn bị tâm lý đương đầu với mọi thử thách mọi nguy hiểm. Để hướng về gia đình của họ hạnh phúc của họ. Mọi người phải cố gắng hết sức đó.

Tg chương này hơi dư thừa nhưng không biết sao ta lại viết ra được. Có phải chăng IQ và EQ của tg trong truyện sắp hết rồi chăng. Mọi người không ủng hộ nhiều nên tg mới vậy đó ta buồn quá man oi.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Phá thành

Thoáng cái đã đến giờ ăn trưa mọi người tập vào ven đường tranh thủ ăn trưa và nghỉ ngơi. Nơi này cũng đã gần biên giới của thành phố A mặc dù là mặt thể nhưng quân đội chính phủ vẫn luôn canh gác hết sức cẩn thận. Thành phố A và thủ đô vốn đối đầu nhau do nó phát triển quá nhanh và bị một số thành phần phản động cũng như một tổ chức thần bí điều khiển. Bọn họ đang chuẩn bị một kế hoạch chống lại thủ đô vì vậy nơi này đã bị cô lập. Việc ra khỏi thành phố hết sức khó khăn. Cô đã đợi mặt thể đến mọi người rối loạn lo là cảnh giác nhưng không ngờ vẫn còn riết chặt canh gác như vậy.

Trên đường đi cô chỉ có một nhiệm vụ là ngủ thật là chán quá mà sao không có chuyện gì kích thích hết vậy chứ. Dù trên đường gặp rất nhiều tang thi tấn công xe nhưng không ảnh hưởng tới mọi người. Xe của cô được chế tạo để đi trong mặt thể nên được trang bị rất nhiều vũ khí bí mật, toàn bộ xe được bao bọc bằng kính cường lực và chống đạn. Cộng thêm kỹ thuật lái xe của Lãnh Hàn cũng rất tốt nên mọi việc vẫn diễn ra hết sức thuận lợi.

Miệng cô đúng là linh thật, cô vừa mới than nhảm chán thì bỗng Lãnh Hàn phanh xe gấp sau đó bẻ lái một góc 45 độ vào một con đường khác.

Vũ Văn Thành Ngọc: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Lãnh Hàn siết chặt tay lái liên tục chuyển các con đường khác nhau tốc độ ngày càng nhanh: "Có một số kẻ bám đuôi muốn chặn đầu xe của chúng ta. Không biết họ có mục đích gì bây giờ chúng ta tránh phiền phức trước đã. Với kỹ thuật lái xe của tớ các cậu không cần phải quan tâm đến chúng rất nhanh sẽ cắt được đuôi thôi." nói xong anh nở một nụ cười nhếch mép đầy bí hiểm.

Xe liên tục chuyển hướng tốc độ nhanh vô cùng sau đó chuyển một góc 180 độ vòng ngược lại. Không lâu sau từ phía sau nghe tới hai tiếng nổ lớn hai chiếc xe bám đuôi. Lãnh Hàn lại bắt đầu tự luyện rồi: "Chỉ là một lũ vô danh tiểu tốt dám đối đầu với vua tốc độ ta đây thật là không biết sống chết. Linh nhi có phải rất sùng bái rất thần tượng anh không? em đừng vội thần tượng anh sớm quá anh còn rất nhiều bản lĩnh khác nữa em cứ chờ mà xem."

Âu Dương Linh mới không thêm đề ý đến anh ta bây giờ cô đang mê mê xem cuộc vui kia mà. Mới vừa lên đường đã kích thích thể này không biết hai chiếc xe đó là của ai. Vì sao họ muốn chặn đường xe cô chứ. Chắc chắn họ không dễ từ bỏ như vậy. Tội chờ xem trong hồ bí mật của các người có

chứa thuốc gì.

Một lát sau đã đến cổng thành phố xe của cô bị quân lính chặn lại. Họ không cho phép tất cả mọi người ra khỏi thành phố trong lúc này. Còn hứa hẹn chính phủ sẽ rất nhanh giải quyết xong tang thi và hộ tống mọi người an toàn. Họ tưởng bọn cô là con nít 3 tuổi hay sao mà tin lời của bọn họ chứ. Mọi người có một cuộc tranh luận nảy lửa. Cuối cùng bọn họ biết dùng mềm với bọn cô nên quyết định dùng vũ lực.

Cứ tưởng sẽ đàn áp được bọn cô sao nhầm to rồi. Mọi người đều đã qua huấn luyện quân đội đặc chủng một chút kỹ năng mèo quào của họ làm sao chống lại được. Cả ngày không vận động cô tranh thủ đánh bọn họ một chút cho vui. Rất nhanh tất cả binh lính canh giữ đã bị hạ hết. Họ vẫn không chịu từ bỏ mà cho bọn cô qua tiếp tục gọi tiếp viện tới. Còn kèm theo các loại vũ khí và lựu đạn nữa nhằm ép bọn cô đầu hàng. Sau đó còn muốn tịch thu chiếc xe siêu cấp của cô nữa họ coi nó như một món hàng béo bở, thật là không biết nhục mà. Các anh thì rất nhanh trí giả vờ đầu hàng bọn chúng sau đó ra hiệu cho cô lên xe trước vờ lấy đồ giao nộp xe cho chúng. Rồi tấn công bất ngờ làm bọn chúng không kịp trở tay sẵn tiện cướp súng và lựu đạn từ bọn chúng.

Nhanh chóng lên xe một số binh lính cũng đã nhanh chóng tạo vật cản trước cửa lại còn cầm súng đứng sẵn ở đó. Sẵn sàng bắn bọn cô bất cứ lúc nào. Lãnh Hàn de xe lại sau đó xong thẳng một đường về phía cửa thành phố hút bay tất cả mọi vật cản không nương tay. Quân đội liên tục xả súng vào xe của bọn cô nhưng không si nhè gì hết. Chiếc xe không chút tổn thất chạy ra khỏi thành phố các anh còn sẵn tiện ném lại vài trái lựu đạn đã cướp lúc nãy. Một vụ nổ lớn vang lên thật vui tai phá hủy gần hết cổng thành phố.

Sau trận đánh mọi người ngày càng ăn ý hơn. Cô và bọn họ vậy mà phối hợp vô cùng nhịp nhàng ăn ý như bạn hữu lâu năm vậy. Mọi người cùng nhau đập tay ăn mừng Lăng Vân Hoài vui vẻ lên tiếng: "Lúc nãy anh thấy em sử dụng các chiêu thức đó rất tuyệt. Những chiêu thức đó hình như đều được huấn luyện đặc biệt. Không lẽ em đã tham gia huấn luyện bộ đội đặc chủng" về mặt bắt đầu nghi hoặc trong rất buồn cười.

Âu Dương Linh liếc anh một cái về mặt vô cùng nghiêm túc: "Không lẽ em không thể nào tham gia quân huấn. Không lẽ chỉ con trai mới làm được chứ. Có đây người con gái tham gia quân huấn. Anh là có ý gì chứ không lẽ anh khinh thường em sao? Có phải không? Có phải không?" Cô còn làm ra vẻ mặt giận dỗi không thèm để ý đến ai hết. Mặt lạnh còn hơn băng.

Lăng Vân Hoài về mặt lo lắng ngốc nghếch: "Không có không có. Anh tuyệt đối không có xem thường em. Ngay từ ngày đầu tiên gặp em anh đã rất khâm phục em rồi. Em đặc biệt không giống những cô gái bình thường. Em vô cùng đặc biệt, em tin anh đi mà."

Âu Dương Linh phì cười: "Ha ha ha em chỉ đùa với anh một chút thôi mà. Làm gì mà nghiêm túc dữ vậy."

Mọi người có chút ngỡ ngàng ngay người Vũ Văn Thành Ngọc là người lấy lại tinh thần đầu tiên: "Bé con à em có biết em cười vô cùng đẹp không? Đây là lần thứ hai em cười với bọn anh từ lần đầu tiên em cứu bọn anh. Nụ cười của em lúc đó thật sự rất rạng rỡ ấm áp, chói lóa như ánh mặt trời rất động lòng người. Thời gian gần đây gương mặt em lúc nào cũng lạnh lùng băng giá, xa cách làm tim bọn anh đau lắm biết không hả? Từ giờ phải cố gắng cười nhiều một chút."

Lăng Vân Hoài vẫn còn vẻ ngây ngốc: "Linh nhi à em cười thật đẹp quá phải cười nhiều hơn. Cho dù em muốn lấy anh ra làm trò cười cũng không sao anh sẵn sàng mà."

Âu Dương Linh thu lại nụ cười của mình: "Các anh thật là. Em không thèm quan tâm mọi người nữa bây giờ cũng trễ rồi mọi người mau chuẩn bị ăn tối đi. Em đói lắm rồi nè Quan Trường em còn muốn thưởng thức tài nghệ của anh đó. Nhanh đi mọi người còn ngây ngốc đó làm gì em đói rồi."

Hạ Quan Trường lấy lại tinh thần ôn nhu xoa đầu cô: "Chỉ cần Linh nhi vui là được rồi. Anh bây giờ đi chuẩn bị đồ ăn liền chờ anh. Các cậu cũng đi sắp xếp đi chúng ta còn nghỉ ngơi."

Mọi người bắt đầu sắp xếp và nấu ăn xe cũng khá là rộng và thoải mái còn có một khu vực dành cho nấu ăn và ăn uống. Với đầy đủ tủ lạnh, bếp điện... ngoài ra còn có ti vi, máy phát nhạc, máy sưởi ấm các loại. Buổi tối khi đi ngủ thì có thể hạ tất cả các ghế xuống chúng giống như một chiếc giường nhỏ vậy. Tiện nghi là vậy nhưng nó cũng có điểm yếu là khá là to và dài như một chiếc xe khách vậy. Nếu không có kỹ thuật lái xe rất tốt của Lãnh Hàn thì thật sự không thể nào lái tốt như vậy. Cất đuôi được bọn người kia còn thuận lợi vượt qua các rào chắn để ra khỏi cửa thành phố. Cô rất muốn phụ giúp bọn họ một tay nhưng vừa mới đụng vào thứ gì bọn họ đã đuổi cô ra và giành làm tất cả. Cung chiều cô như là công chúa vậy không được sau này nhất định sẽ sửa dần tính xấu này của họ mới được.

Một lát sau mọi người cùng nhau ăn cơm một cách vui vẻ trên bàn ăn cũng không thiếu những cuộc nói chuyện rom rả. Các anh gấp rất nhiều thức ăn cho cô còn bá đạo bắt cô phải ăn hết. Cô cũng gấp lại thức ăn cho họ mọi người đều rất vui. Dù sao thì trải qua một số chuyện cô đã bắt đầu mở lòng với họ hơn rồi. Có lẽ đây là định mệnh của cô chẳng có lẽ như Hệ thống đã nói hãy cố gắng mở lòng với bọn họ như vậy mới tốt cho cô.

Thế là một ngày nữa lại kết thúc rồi đường đi phía trước hãy còn dài lắm. Hôm nay lúc cô tìm một chỗ bí mật gọi điện cho gia đình bọn họ còn trách cô sao gọi trễ vậy làm mọi người lo lắng sợ cô gặp nguy hiểm. Cô bắt đầu kể về các anh cho gia đình cô nghe lúc đầu các anh của cô rất tức giận. Nhưng ông ngoại lại suy nghĩ cẩn thận hơn nói có người đi chung bảo vệ cô họ cũng bớt lo được phần nào. Khuyến cô nhớ tìm hiểu nhìn thấu con người của bọn họ xem có tốt không? Nếu bọn họ có hành vi nào không tốt lập tức phải ly khai bảo vệ bản thân mình. Còn nếu e ngại bọn họ mà không tiện liên lạc với gia đình mọi người sẽ hiểu cho cô. Tuy nhiên phải phát tín hiệu để mọi người biết mà còn yên tâm.

Trong lúc này Triệu Từ Kỳ lo lắng vì không thấy Âu Dương Linh đâu. Hạ Quan Trường nói cô ra ngoài có việc làm anh càng lo lắng hơn nhưng mọi người đều biết đó là việc riêng của cô. Họ không có quyền can dự vào nếu cô không muốn nói cho bọn biết. Mọi người đều biết cô có rất nhiều bí mật vì cô vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng họ. Họ sẵn sàng chờ đợi, chờ đợi tấm lòng chân thành của họ có thể phá bỏ tảng đá trong trái tim cô. Chờ đợi một ngày giữa bọn họ mãi mãi không còn bí mật nào nữa.

* Hành tình của bọn họ vừa mới bắt đầu đã có kẻ bám đuôi. Sẽ còn những khó khăn thử thách gì đang đợi họ phía trước. Các bạn nhớ đón xem và ủng hộ.

hộ nhé.*

Tg ta đang cố gắng hết sức bù đắp cho mọi người đây xin hãy trở về ủng hộ ta như trước đây có được không. Hu hu trái tim ta đau quá man.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Mặt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Cướp đường

Sáng sớm hôm sau cô được đánh thức bằng một cuộc tranh giành lời qua kéo lại giữa hai người đàn ông. Đó không ai xa lạ là hai bạn nhỏ Lãnh Hàn và Triệu Tử Kỳ. Bọn họ ai cũng kéo cô về phía mình ôm lấy cô giống như hai đứa con nít giành mẹ vậy thật là buồn cười. Cô đẩy hai người bọn họ ra thức dậy 3 anh còn lại đã thức dậy từ lâu. Hạ Quan Trường đang chuẩn bị bữa sáng Vũ Văn Thành Ngọc thì đang tập võ thư giãn gân cốt còn Lăng Vân Hoài thì đang trầm tư suy nghĩ điều gì đó. Thật đúng với tính cách của bọn họ mà.

Buổi sáng yên bình trong mặt thể cô thấy mình thật may mắn. Sửa soạn tất cả mọi thứ ổn thỏa mọi người cùng nhau ăn sáng rồi lại tiếp tục lên đường. Vừa đi được một đoạn đã có âm thanh của Hệ Thống Đại Nhân: “Có nhiệm vụ mới rồi đây chủ nhân phía trước có người cản đường. Chủ nhân người phải 1 mình tiêu diệt hết tất cả bọn chúng.”

Hệ Thống Đại Nhân vừa dứt lời thật sự phía trước có một đoàn người cản đường thật mặt mũi bặm trợn. Đang cầm dao cầm súng chắn ngang xe giữa đường không lẽ là muốn cướp vật tư.

Hạ Quan Trường xoa nhẹ đầu cô: “Em cứ ở yên trên xe mọi việc đã có bọn anh lo tất cả.”

Âu Dương Linh làm sao có thể để bọn họ nhúng tay vào được đó là nhiệm vụ của cô: “Sáng nay vừa hay em chưa được khởi động. Mọi người cứ việc ngồi ở đây em sẽ giải quyết bọn chúng. Mọi người cũng biết bản lĩnh của em mà.”

Vũ Văn Thành Ngọc chau mày: “Làm sao có thể như vậy chứ. Em đi với bọn anh bọn anh sẽ bảo vệ em chu toàn không ai có thể động vào một cọng tóc của bé con vừa anh được. Em không được ngang bướng ở đây ở yên đây bọn anh sẽ giải quyết nhanh bọn chúng em không cần phải lo.”

Âu Dương Linh với phản bác ánh mắt sắc lạnh như băng: “Em biết mọi người đều lo lắng cho em nên mới như vậy. Nhưng em cũng không phải là một con búp bê sứ chỉ để đẹp mà không biết làm gì cả. Em nhắc lại một lần nữa lần này em muốn giải quyết bọn họ. Nếu các anh còn ngần ngại không cho em đi nữa thì chúng ta chia tay từ đây. Các anh đi đường của các anh em đi đường của em. Việc của em không cần các anh can dự vào xe này em tặng các anh xem như quà cho công sức tình cảm mọi người chăm sóc em vậy. Các anh cứ như vậy tự mình về thủ đô là tốt rồi.”

Triệu Tử Kỳ ánh mắt không thể kiềm nén được sự đau lòng: “Em làm sao có thể tuyệt tình như vậy. Mọi người yêu thương chăm sóc là tình cảm thật sự không phải vì bất cứ cái gì hết. Em như vậy có biết mọi người đau lòng biết bao không. Em nói chuyện của em vậy bọn anh sẽ không can dự vào. Nhưng nếu em dám bị thương dù chỉ là một chút xiu cũng sẽ không yên với anh đâu biết chưa. Bọn anh sẽ không bao giờ rời xa em đâu cho dù có thể nào đi nữa cũng vậy. Em đi đi.” giọng nói bị thương.

Khi cô vừa bước xuống xe trong mắt của tất cả bọn họ đều là ưu thương lo lắng. Làm cô đau lòng cô biết tất cả bọn họ đều chỉ muốn bảo vệ chăm sóc cô một cách tốt nhất mà thôi. Cô tiến tới gần bọn còn đồ tên to con nhất vội lên tiếng: “Sao vậy cô em, sao lại xuống một mình. Anh không tin trên chiếc xe to lớn như vậy chỉ có một mình em. Hay là bọn kia hèn nhất bỏ rơi em. Cô em xin đẹp như vậy hay là ngoan ngoãn về phục vụ tốt cho các anh em. Bọn anh sẽ cho em một con đường sống. Theo bọn anh nào cô em xinh đẹp tới đây anh thương.”

Một tên ốm nhom gương mặt đầy sẹo cũng lên tiếng: “Đại ca hôm nay chúng ta thật may mắn vốn chỉ nghe lời của bọn người kia chặn đường cướp của bọn họ. Nhưng không ngờ vớ được một mỹ nhân như thế này. Bây giờ là mặt thể chúng ta không biết mình chết như thế nào cứ hưởng thụ trước đã. Nào mỹ nhân của anh ngoan ngoãn lại đây anh cho lên thiên đường nào.” hắn ta sắp đem bàn tay bẩn thỉu của mình chạm vào cô. Các tên còn lại thì hò hét reu đùa đúng là làm cô buồn nôn muốn ói quá mà.

Khi bàn tay kia gần như sắp chạm vào mặt cô, cô đã rút một thanh trùy thủ ra chém vào tay hắn. Hắn ta ôm tay rên la cùng lúc đó đám còn đồ xong vào cô. Cô tung người lên cao làm một cú đá song phi sau đó lại xoay người lấy bảo vật ra tấn công bọn họ. Tiểu Tuyết cũng tham gia vào dùng cầu lửa tấn công bọn chúng.

Bọn chúng bắt đầu nổ súng cô dùng dị năng tạo ra một bức tường băng ngăn lại sau đó dùng lời điện đánh vào bọn họ. Tất cả đều bị hạ gục chỉ còn một tên dùng cú dị năng tốc độ tránh thoát. Hắn ta di chuyển trong chớp mắt dùng súng bắn liên tục về phía cô. Cô dùng hàn băng tạo ra một bức tường bao bọc vận dụng tinh thần lực định vị chính xác vị trí của hắn. Sau đó dùng chiêu xoay người đá song phi liên tục làm hắn bị thương cuối cùng Tiểu Tuyết cho hắn ăn 3 quả cầu lửa liên tiếp.

Đã bọn họ sang một bên cô nhanh chóng lái mấy chiếc xe đó tránh đường để mọi người đi. Trong lúc Âu Dương Linh nhóm 5 người các anh ngồi trên xe trong lòng thấp thỏm o âu, đau lòng lại là nhiều hơn. Cô có thể tuyệt tình với bọn họ như vậy có phải bọn họ vẫn chưa đủ tốt để cô chấp nhận họ. Xem việc họ bảo vệ cô là đương nhiên và dựa dẫm vào họ đây. Họ không muốn ai tổn thương đến cô dù là một cọng tóc như vậy họ sẽ đau lòng. Họ hoàn toàn biết bản lĩnh của cô nhưng họ muốn cô có thể coi họ như người đàn ông của mình. Cho dù chuyện gì đã có họ cô không cần lo lắng.

Âu Dương Linh quay lại xe về mặt vô tội nở một nụ cười thật tươi: “Xong rồi đây chỉ là chuyện nhỏ thôi mà em dư sức đối phó với chúng mà. Em biết mọi người cũng là quan tâm em. Em xin lỗi mà, em biết tấm lòng của mọi người. Nhưng em có lý do của mình. Mọi người đừng giận em có được không? Mọi người không phải đều thích em cười sao? Em đang vui vẻ cười với mọi người nè. Tha lỗi cho em đi mà. Đi mà. Người ta đã nể nể rồi đó.” Ánh mắt long lanh thành khăn.

Lãnh Hàn ôm cô vào lòng: “Em thật đáng giận mà có biết anh lo lắng cho em nhiều thế nào không? Nghe những lời vô sĩ cợt nhả bọn chúng nói với em là đủ để anh cho bọn chúng chết 1000 lần rồi. Linh nhi sau này không được làm anh đau lòng như vậy nữa có được không. Đừng bao giờ đẩy bọn anh ra xa em”

Vũ Văn Thành Ngọc bá khí hùng hồn: “Bé con sau này em còn dám nói chúng ta chia tay ở đây đường ai nấy đi một lần nữa anh sẽ không tha cho em đâu. Em mãi mãi là bé con của anh. Bây giờ anh cho em ngang bướng một lần sau này còn nư vậy nữa anh sẽ không tha đâu.”

Hạ Quan Trường xoa xoa đầu cô: “Mọi người đều biết em rất có bản lĩnh nhưng không thể nào ngừng lo lắng cho em được. Em ngoan ngoãn để bọn anh che chở bảo vệ có cho dù em bị thương một chút bọn anh sẽ rất đau lòng. Em nói lời uy hiếp nếu không cho em đi em sẽ chia tay với mọi người ở đây nó như nhát dao chém vào tim mọi người vậy.”

Âu Dương Linh làm bộ đáng thương: “Em biết rồi mà mọi người yên tâm sau này em sẽ giao cho mọi người bảo vệ được chưa. Nhanh chúng ta lên đường.”

Lăng Vân Hoà: “Khoan đã để anh ra xử bọn kia trước đã. Những lời nhục mạ của bọn chúng với em cũng đã đủ cho anh giết chúng rồi.”

Âu Dương Linh về mặt thiện lương: “Em đã ra tay rất nặng rồi bọn họ sau này nhất định sống không tốt đâu. Các anh tha cho họ đi bây giờ mặt thể rồi con người cũng không dễ sống gì.”

Triệu Tử Kỳ giành cô lại từ tay Lãnh Hàn: “Vẫn là Linh nhi lương thiện rồi. Cậu mau đi lái xe lên đường Linh nhi giao cho tớ chăm sóc.”

Họ lại tiếp tục lên đường đi được một lúc thì bỗng từ phía sau của bọn họ xuất hiện rất nhiều chiếc xe bám theo. Trong đó có một chiếc xe vô cùng lớn không biết chở thứ gì. Không lẽ như lời bọn cướp trên đường kia nói có người kêu bọn họ cướp xe của bọn cô. Thực chất là kéo dài thời gian cho bọn người này ra tay hành động. Bây giờ mới mặt thể không phải mọi người nên chạy nạn hay sao. Tại sao bọn họ còn nhắm vào bọn cô rốt cuộc có mục đích âm mưu gì chứ. Thật khó nghĩ mà nếu các người đã muốn chơi tôi sẵn sàng chơi với các người.

* Bọn người thích bám đuôi kia là ai? Rốt cuộc mục đích là gì? Bên trong có âm mưu lớn nào mọi người chờ tiếp chương sau nhé.*

Tg thấy ta có siêng năng chăm chỉ viết truyện không nè mọi người phải thương ta đi chứ. Không ta sẽ khóc như một dòng sông cho xem.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Mặt Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Truy đuổi và tập kích

Bọn người đó cứ truy đuổi bọn cô ráo riết dù là có cắt đuôi bao nhiêu lần vẫn đuổi theo lúc đầu có cả 8 chiếc xe. Bây giờ chỉ còn lại 4 chiếc vẫn cố đuổi theo bọn cô. Lãnh Hàn bắt đầu tỏa ra hàn khí: “Rốt cuộc bọn chúng muốn chơi trò gì vậy? Bám dai như đĩa vậy. Tôi sắp hết kiên nhẫn với bọn chúng rồi.”

Hạ Quan Trường: “Mặt kệ chuyện muốn chơi trò gì chúng ta không rảnh mà chơi trò đuổi bắt này với chúng mãi được. Chúng ta xuống xe giải quyết chúng”

Vũ Văn Thành Ngọc trong mắt đầy sát khí: “Đúng vậy không thể chơi mèo vờn chuột với chúng mãi được. Linh nhi có thể mệt mỏi thì sao? Xuống giải quyết thôi chúng ta đã cho bọn người con đường sống vậy mà không muốn nhận. Vậy thì đi chết cả đi.”

Lãnh Hàn tìm một chỗ tấp xe vào các anh cùng nhau xuống xe vẫn không quên nhốt cô vào trong xe không cho cô đi cùng. Hệ Thống Đại Nhân đột ngột lên tiếng: “Nhiệm vụ khi này hoàn thành rất tốt. Nhiệm vụ lần này là tìm ra bí mật của bọn người trước mặt.”

Âu Dương Linh nghi hoặc: “Cái gì là bí mật của bọn chúng chứ. Sao mà trù tượng quá vậy? Ngươi nghĩ bọn chúng ngu đến mức khai hết bí mật cho ta sao thật là.”

Hệ Thống Đại Nhân: “Đây là nhiệm vụ mà đương nhiên không thể quá dễ được. Chủ nhân người mau hoàn thành.”

Âu Dương Linh mở khóa xe đi đến chỗ của mọi người Hạ Quan Trường thấy cô vội trách phạt: “Đã nói em ở trên xe rồi mà sao còn xuống đây hả, em đó không ngoan chút nào cả. Lãnh Hàn đã khóa xe lại rồi mà.”

Âu Dương Linh nhún nhún vai: “Ồ trên xe chán ngắt em chỉ muốn xem trò vui thôi. Xem bọn họ rốt cuộc có âm mưu gì? Anh nghĩ xe của em mà em không biết cách mở sao? ”

Nghe vậy Hạ Quan Trường bắt đầu xoa xoa đầu cô yêu thương: "Thật là hết nói nổi với em rồi, phải ngoan ngoãn một chút."

Cuộc nói chuyện vừa kết thúc đúng lúc đám người phía sau vừa tới. Bọn họ bước xuống xe chỉ huy cư nhiên là một người con gái xinh đẹp. Bọn họ có tất cả 12 người và một chiếc xe tải to cô tò mò không biết là gì.

Người con gái xinh đẹp vừa ra lệnh bọn họ đã tấn công bọn cô nhưng là bằng dị năng. Dị năng của bọn họ rất khác thường, khi bọn họ chiến đấu như là dốc toàn bộ sinh mệnh vậy. Dị năng của tất cả bọn họ cư nhiên là một loại hỏa diễm nhưng sức nóng thì cao hơn hỏa diễm bình thường rất nhiều. Mỗi lần họ ra chiêu thì như đang đốt cháy sinh mệnh của mình vậy. Cô gái xinh đẹp thì ở một bên xem xét trận đấu ghi chép cái gì đó thật là thần bí. Nhìn cô gái này rất trẻ nha tầm 22 tuổi nước da trắng hồng ngũ quan có thể nói là đẹp lấp ló sau chiếc khăn che mặt mỏng. Thật là một mỹ nhân nhưng ánh mắt lại rất hung ác và không có tính người.

Khi bọn họ tập kích Lăng Vân Hoài dùng gió tạo thành một bức tường vô hình che chắn cho mọi người. Sau đó Vũ Văn Thành Ngọc dùng thủy cầu tấn công lại bọn họ rồi lại dùng hàn băng đóng băng nước. Triệu Tử Kỳ dùng lôi hỏa cầu cho bọn họ một đòn chí mệnh.

Toàn quân bị diệt cô gái xinh đẹp chẳng những không thương tiếc cho đồng đội của mình, mà chỉ vứt bỏ giấy bút vào trong xe: "Đúng là một lũ phế vật vô dụng mà. Xem ra giáo sư cần phải nghiêm cứu thêm rồi đây."

Cô ta tiến đến chỉ vào chiếc xe tải lớn: "Ta sẽ cho các người một điều bất ngờ. Các người phải thấy vinh hạnh khi là những người đầu tiên thấy được chúng. Nhưng mà không biết là các người còn mạng để hưởng cái vinh hạnh này không nữa. Các người cứ chơi từ từ chơi vui vẻ đến khi nào xuống gặp diêm vương mà thôi. Ai bảo các người không chịu an phận ở thủ đô lại tới thành phố A chịu chết. Quan trọng nhất là các người không nên đi với cô ta tiện thể cho ta ra tay luôn một thể. Nói cho các người biết những chuyện này làm gì nhỉ? Dù sao các người cũng sắp không còn mạng nữa, tạm biệt." Nói xong cô ta quay người bước lên xe kèm theo một điệu cười đáng ghét: "HA HA HA tạm biệt nhé lũ ngu ngốc. Tạm biệt ha ha ha."

Cô ta đi khỏi không bao lâu cửa sau chiếc xe tải từ từ động đậy một đám người từ từ bước xuống. À không đó không phải là người mà là quái vật. Những con người bị biến dị móng tay móng chân dài sắc nhọn có màu tím. Nói cách khác trên người của bọn họ đều là độc họ không phải tang thi càng không phải người. Cơ thể do biến dị to cao hơn người bình thường rất nhiều Hạ Quan Trường tạo ra một trận động đất tạo ra một cái hố to chôn vùi họ, họ vẫn từ từ bò lên tiến về phía trước.

Triệu Tử Kỳ dùng lôi hỏa cầu liên tục tấn công vào chúng. Mùi khét nồng nặc của thịt người cháy không khí bốc lên một mùi khác thường. Lăng Vân Hoài: "Một người cẩn thận mau bịt mũi lại trong không khí có độc."

Mọi người cùng nhau bịt mũi lại và chạy ra xa dần thấy tình thế như vậy. Cô nhanh chóng dùng hàn băng đóng băng bọn chúng nhưng chúng nhanh chóng thoát ra. Nhưng hơi độc đã không còn bốc lên nữa. Bỗng ở đằng xa có một con quái vật cuối cùng bước xuống xe, nó lại dùng một tốc độ cực nhanh tấn công cô. Cô sử dụng băng lôi cầu cũng không cản được bước tiến của nó. Các anh thì đang nài miết chiến đấu với các con còn lại.

Cô rút bảo vật ra chém về phía nó làm nó mất một cánh tay nhưng nó vẫn không dừng bước ngày càng tiến về phía cô. Cô liên tục dùng hàn băng đóng băng nó làm nó chậm lại. Chợt trong đầu cô lóe lên một ý nghĩ nếu tổn thương các bộ phận bọn nó đều không sợ như vậy yếu điểm nhất định là đầu rồi. Cô nhanh chóng chém vào đầu nó con quái vật đã bị chém nửa cái đầu não cũng đã chảy ra hết trong thật đáng sợ. Nhưng nó vẫn chưa chết trời ơi đây là thứ gì vậy chứ. Cô chợt thấy ánh sáng le lói chớp nháy sau gáy của nó: "Mọi người đánh vào gáy của chúng. Như vậy chúng sẽ chết rất nhanh."

Cô vung đao chém đứt đầu con quái vật nó ngã xuống sau khi được cô nhất nhờ các anh rất nhanh giải quyết xong đám quái vật. Quái vật vừa chết hết thì lại có một đám tang thi xuất hiện, ôi mẹ ôi hôm nay bọn họ ra đường không chọn ngày sao? Cô và các anh tập hợp thành một vòng tựa lưng vào nhau đánh tang thi. Tang thi còn dễ giải quyết hơn quái vật nhiều rất nhanh đã giải quyết xong.

Đang lúc mọi người chuẩn bị lên xe thì một con tang thi đã chết tấn công Âu Dương Linh từ phía sau lưng. Âu Dương Linh vừa định vung bảo vệ lên chém nó. Tốc độ của con tang thi cực nhanh móng vuốt đã sắp chạm đến cô. Không ngờ cô lại rơi vào một vòng tay ấm áp. Là Lãnh Hàn đã dùng dị năng tốc độ của mình tức khắc bảo vệ cô, ôm cô vào lòng tránh né con tang thi. Triệu Tử Kỳ ngay lập tức dùng lôi hỏa cầu tấn công nó thiêu nó thành tro.

Lãnh Hàn buông cô ra kiểm tra xem cô có bị thương chỗ nào không. Cô không bị thương nhưng cô phát hiện anh đã bị con tang thi đó cào trúng một cánh tay. Vết thương không nghiêm trọng lắm vấn đề của nó là nếu anh nhiễm mầm bệnh có thể anh sẽ biến thành tang thi.

Hạ Quan Trường lo lắng quan tâm: "Hai người có sao không?"

Âu Dương Linh về mặt đau thương: "Em không sao nhưng Lãnh Hàn anh ấy bị tang thi cào trúng rồi. Em xin lỗi đều là lỗi của em."

Lãnh Hàn nhưng muốn tránh xa cô và mọi người: "Linh nhi em đừng tới gần anh nguy hiểm lắm. Anh có thể biến thành tang thi làm tổn thương em và mọi người. Mọi người cứ bỏ mặc tôi ở đây là được rồi. Tôi không muốn trở thành gánh nặng của mọi người." nói xong anh chạy đi mất.

Âu Dương Linh rất muốn khóc nhưng cô không thể khóc không thể yếu đuối như vậy. Và quan trọng nhất là anh không muốn thấy cô khóc cô phía cười thật đẹp cho anh xem. Âu Dương Linh cố gắng nở một nụ cười bi thương.

* Liệu Lãnh Hàn sẽ ra sao đây mọi người chờ đợi chương sau nhé*

Tg mọi người thấy chương này lang mang hay không nè. Ta thấy có vấn đề gì đó. Mọi người cho chút ý kiến đi.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Tình thân

Ở một nơi bí mật trên con đường đó một bóng đen xuất hiện người đó không ai khác chính là tang thi vương của chúng ta Tổng Trạch. Vụ tang thi tấn công Âu Dương Linh là do một tay anh gay ra con tang thi đã chết đó cũng chính là anh điều khiển để làm hại Âu Dương Linh. Hắn ta nở một nụ cười tà ác: “Lần này cô may mắn tránh thoát được lần sau thì không có cơ hội đó nữa đâu. Ha ha ha Âu Dương Linh cô chờ mà xem tôi sẽ làm cho cô sống không được chết không xong ha ha ha. Tuyệt nhì chờ anh sẽ rất nhanh nữa thôi.” nói xong anh ta biến mất.

Âu Dương Linh dường như nhớ ra điều gì cô nở một nụ cười vui vẻ và hạnh phúc hiếm gặp. Cô nhanh chóng trở lại nơi đã xảy ra trận chiến thu một cái xác quái vật vào trong không gian. Cô bây giờ không quá lo lắng cho trường hợp của Lãnh Hàn nữa. Vì cô đã nhớ ra nước linh tuyến trong không gian có thể thanh lọc vì rút zombie.

Thời khắc anh cứu cô vì cô bị thương cô đã động lòng với anh. Một người sẵn sàng hy sinh cả tính mạng để bảo vệ cô. Anh xem cô còn quan trọng hơn sinh mạng của chính mình. Chỉ quan tâm lo lắng cho cô trong khi bản thân mình lại bị thương. Khi anh biết mình có khả năng trở thành tang thi thì lại chọn phương thức ly khai không muốn mọi người buồn khổ hay nguy hiểm gì cả. Một người bình thường cứ như một đứa trẻ to xác nhưng thật ra bên trong anh là một người vĩ đại đến nhường nào.

Lãnh Hàn dùng dị năng tốc độ của mình để ly khai nơi này một cách nhanh nhất có thể. Những đau khổ này anh chỉ muốn một mình chịu đựng anh không muốn gây nguy hiểm hay làm gánh nặng cho các anh em và người con gái anh yêu. Vì vậy anh chỉ có thể chọn phương thức ly khai mà thôi. Thật không ngờ Hạ Quan Trường lại dùng dây leo của mình để trói anh lại.

Còn Triệu Tử Kỳ thì ôm chặt lấy anh: “Cái tên ngốc này cậu muốn đi đâu vậy chứ. Mình sẽ không bao giờ cho cậu đi chịu đựng đau khổ một mình đâu. Có chuyện gì đi nữa chúng ta cùng nhau giải quyết chúng ta là anh em mà. Dù thường ngày mình hay cãi nhau với cậu nhưng trong tim của mình cậu là một người anh em không thể nào thay thế được.”

Vũ Văn Thành Ngọc thâm tình: “Cậu đúng là ngốc mà dù có chuyện gì chúng ta cùng nhau vượt qua. Có sống cùng sống có chết cùng chết. Cậu nghĩ chỉ có một chuyện nhỏ xui như vậy đã muốn bỏ rơi chúng tôi cậu đừng có mơ biết chưa.”

Lăng Vân Hoài cũng tham gia vào: “Cho dù cậu có biến thành tang thi hay cái dạng gì đi nữa. Bọn mình cũng không bao giờ bỏ rơi cậu đâu.”

Lãnh Hàn: “Các cậu thật là ngốc.”

Hạ Quan Trường: “Cậu mới ngốc đó chúng ta cùng nhau lớn lên. Mình đã xem các cậu còn quan trọng hơn người thân trong gia đình mình nữa.”

Vũ Văn Thành Ngọc: “Chúng ta là anh em mãi mãi là anh em tốt nhất.”

Tất cả mọi người đều ôm nha ôm chặt lấy Lãnh Hàn. Anh thật sự rất cảm động, bọn họ là như vậy cho dù tất cả mọi người trên thế giới này phản bội anh, hãm hại anh, không cần anh. Thì ít nhất cũng sẽ có 8 người mãi mãi luôn đứng về phía anh bọn họ tuy không cùng cha cùng mẹ nhưng còn thân hơn anh em ruột nữa.

Lúc này Âu Dương Linh cũng tiến về phía bọn họ. Tình cảm của bọn họ thật là tốt cô cũng muốn có những người bạn như vậy, những người anh em như vậy. Nhưng trời cao cũng đã cho cô một gia đình tuyệt vời như vậy thế là đủ rồi.

Hạ Quan Trường thấy cô tiến đến gần vội ngăn cản: “Linh nhì em đừng qua đây. Lãnh Hàn cứ để bọn anh lo. Nếu cậu ấy biến thành tang thi sẽ làm hại em, bọn anh là anh em bọn anh không bao giờ bỏ rơi cậu ấy được. Nhưng mọi người cũng không muốn em bị tổn hại một chút nào. Vì vậy bọn anh sẽ rời khỏi đây nếu may mắn cậu ấy không biến thành tang thi qua vài ngày nữa bọn anh sẽ đến tìm em. Chúng ta lại lên đường cùng nhau còn nấu trường hợp xấu thì em cứ coi như chưa từng gặp bọn anh vậy. Dù sao em cũng chưa hoàn toàn chấp nhận bọn anh tình cảm của em cũng chưa sâu đậm như vậy cũng tốt. “

Lãnh Hàn: “Linh nhì tạm biệt em không biết chúng ta còn cơ hội gặp lại hay không? Anh hi vọng em sẽ sống thật tốt, sẽ tìm được một người luôn chăm sóc em, bảo vệ em. Như vậy anh mới có thể yên lòng có thể vui vẻ được. Tạm biệt.”

Âu Dương Linh thật sự rất cảm động bọn họ luôn nghĩ cho cô, một dòng nước ấm chảy vào tim làm tang chảy từng lớp băng ngăn cách trái tim. Cô nở một nụ cười thật tươi: “Mọi người đang nói điều ngốc nghếch gì vậy chứ. Làm sao em có thể để mọi người đi được, em cũng không phải người tham sống sợ chết. Em có cách giúp anh Lãnh Hàn vượt qua thời kỳ khó khăn này. Mọi người phải tin em, còn anh nữa Lãnh Hàn đã hứa là sẽ bảo vệ chăm sóc em rồi. Nếu em không cho phép thì anh nhất định không được xảy ra chuyện gì. Nếu không em sẽ mãi mãi không bao giờ tha thứ cho anh đâu, mãi mãi oán hận anh.”

Lăng Vân Hoài vẫn còn nghi hoặc: “Em có cách thật sao. Lỡ đâu xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì sao? “

Âu Dương Linh bộ dáng vô cùng nghiêm túc: “Mọi người không phải luôn tin tưởng em sao bây giờ còn nghi hoặc. Mau đưa anh ấy vào trong xe chữa trị càng sớm càng tốt. Nếu không hậu quả sẽ không lường, chúng ta không có nhiều thời gian ở đây nói chuyện hoài đâu. Nếu mọi người còn không vào xe

em sẽ để tang thi cẩn rồi chữa trị luôn một thể. Như vậy chúng ta có tới hai bệnh nhân như vậy mới vui phải không? “

Triệu Tử Kỳ bị dọa không nhẹ: “Em đó tuyệt đối không được làm bậy. Bọn anh nghe em tất cả nghe em là được rồi. Mau diu cậu ấy vào xe. Nếu cậu ấy biến thành tang thi thật chúng ta không để cậu ấy tổn hại Linh nhi là được rồi.”

Mọi người cùng nhau vào xe cô nhân cơ hội lấy một chậu nước từ trong không gian lau rửa vết thương cho anh. Móng vuốt tang thi rất sắc bén dù ah đã kịp né tránh nhưng vết thương cũng khá sâu. Cô cẩn thận tỉ mỉ lau vết thương sau bôi thuốc và băng bó lại. Sau đó cô cho anh uống thuốc và nước linh tuyền. Đắp chăn cẩn thận rồi ngồi bên cạnh chừng anh cùng mọi người.

Cô lại dùng ý thức nói chuyện với Ngọc Hôn: “Có phải nước linh tuyền này có khả năng thanh lọc vì rút zombie không? “

Ngọc Hôn nhanh chóng đáp: “Đúng vậy. Nhưng đối với tang thi mà nói nó là một thứ thuốc độc. Khi tang thi tiếp xúc thì sẽ chết rất nhanh. Còn người mới nhiễm vì rút thì nó sẽ giúp người đó tiêu trừ tất cả vi rút. Nhưng trong quá trình đó sẽ rất đau đớn có nhiều người không chịu được sẽ chết. Với những người vượt qua được thì dị năng sẽ biến dị và mạnh hơn rất nhiều. Đó là cái giá phải trả thôi tất cả mọi thứ không phải đều tốt đẹp cả.”

Âu Dương Linh hốt hoảng: “Sao ngươi không nói sớm. Vậy làm sao để giúp anh ấy vượt qua đây. “

Ngọc Hôn: “Không có đau khổ này nhất định cậu ta phải tự mình vượt qua. Mọi người có thể ở bên cạnh chăm sóc lo lắng cho cậu ấy thôi. Yên tâm ta tin vào ý chí của cậu ấy mọi thứ sẽ vượt qua thôi.”

Trong đêm Lãnh Hàn liên tục sốt lúc nóng lúc lạnh, lúc thì sốt cao thật cao, lúc thì cơ thể của anh ấy lạnh như băng. Mọi người thay phiên nhau lau người, đắp nước hạ nhiệt cho anh ấy. Lúc lại phải bật máy sưởi rồi đắp thật nhiều chăn. Các anh còn liên tục nói chuyện với Lãnh Hàn kể lại quá khứ của bọn họ. Tiếp thêm sức mạnh cho anh cứ như vậy cả đêm không một ai chợp mắt nghỉ ngơi dù là một chút. Đôi lúc Lãnh Hàn còn lên cơn co giật Triệu Tử Kỳ lại không sợ hãi cho anh cắn vào tay mình. Anh không hề do dự không hề nghĩ nếu Lãnh Hàn biến thành tang thi khi anh bị cắn như vậy cũng sẽ biến thành tang thi. Anh em luôn là quan trọng nhất với anh. Thế là chúng ta lại có thêm một bệnh nhân gốc gác ghê tởm nữa.

Một đêm đã trôi qua mặt trời lại chiếu những tia nắng ban mai vào xe. Hạ Quan Trường vẫn như thường chuẩn bị bữa sáng cho mọi người, anh còn đặc biệt nấu cháo cho hai người bạn của mình. Đã qua một đêm họ vẫn chưa tỉnh mọi người càng ngày càng lo lắng hơn. Một lát sau Lãnh Hàn bắt đầu cử động ngón tay rồi tỉnh lại sau đó Triệu Tử Kỳ nào chịu thua kém cũng bắt đầu tỉnh lại. Mọi người đều vui mừng ôm lấy nhau.

Cô lại cho hai anh uống nước linh tuyền, mọi người tranh thủ ăn sáng còn hai anh thì ngoan ngoãn ăn cháo, uống thuốc. Một ngày mới tươi sáng lại bắt đầu, hành trình lại bắt đầu.

* Rốt cuộc hành trình của họ còn gặp phải những chuyện gì mọi người chờ chương sau nhé.*

Tg chương này thật kỳ lạ ta không biết mình đang viết gì nữa rồi. Mọi người mau mau góp ý đi mà.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Bọn hung lửa và phát hiện bí mật

Vì Lãnh Hàn và Triệu Tử Kỳ đều khá yếu nên mọi người phải tìm một chỗ để nghỉ ngơi. Bọn họ không thể lúc nào cũng ở trên xe được. Hạ Quan Trường đã đi trước xem xét tình hình thế nào. Phía trước có một thị trấn nhỏ nhưng điều kỳ lạ là xung quanh không có một con tang thi. Thật là kỳ quái mà không lẽ thị trấn này là một thị trấn bỏ hoang ư. Nhưng nhìn thị trấn cũng khá là sầm uất mà không có lấy nổi một người một con tang thi, hay là một sinh vật sống nào trôi ạt rốt cuộc nơi này đã xảy ra chuyện gì chứ. Một dự cảm không lành ập đến với cô mọi người cần phải rời khỏi đây càng sớm càng tốt. Nơi này bọn họ không thể dừng chân được.

“Ồ đây thật kỳ lạ mọi người cẩn thận một chút. Nhanh chóng rời khỏi đây thôi.” Các anh cũng có cùng dự cảm giống như cô.

Vũ Văn Thành Ngọc nhanh chóng thay Lãnh Hàn lái xe đột nhiên có một đàn bọ từ đâu xuất hiện lao về phía xe của bọn họ. Chúng bu đầy trên kiếng xe Vũ Văn Thành Ngọc dùng cần gạt cũng không thể đuổi chúng một mùi khét từ đâu bốc lên nồng nặc.

Như dự cảm được gì đó “Nguy hiểm mọi người mau rời khỏi xe chạy càng nhanh càng tốt. Đàn bọ đó không phải bọ bình thường. Mọi người mau xuống xe nhanh nhanh.” vừa nói xong

Lăng Vân Hoài dùng dị năng tạo thành một bức tường vô hình bảo vệ mọi người ra khỏi xe. Bọn cô cố chạy thật nhanh về phía trước chiếc xe của bọn họ bất ngờ phát ra một ngọn lửa màu xanh rồi sau đó biến mất chỉ còn lại một đống tro trên đường. Đàn bọ tiếp tục tấn công vào bọn cô. Mọi người buộc phải chạy vào thị trấn đàn bọ tiếp tục tấn công những nơi chúng đi qua đều phát lửa và cuối cùng chỉ còn lại một nhúm tro thật quá đáng sợ mà. Đã từng trải qua mặt thể nhưng cảnh tượng này lần đầu tiên cô thấy.

Nếu đã là lửa thì cho dù có mạnh cỡ nào cũng sẽ bị nước dập tắt, nước còn không dập tắt được chúng thì ta sẽ dùng băng vậy cô quay sang Vũ Văn Thành Ngọc: “Anh mau dùng thủy cầu tấn công bọn chúng”

Anh vừa tung thủy cầu vào chúng ngay lập tức cô sử dụng hàng băng đóng băng bọn chúng. Rất nhanh đàn bọ đáng sợ kia đã biến thành một tảng băng xinh đẹp. Thật sự bọn chúng rất đẹp có màu xanh lam lấp lánh loài bọ xinh đẹp như vậy biến dị như thế nào mới có thể trở nên đáng sợ như vậy. Nếu người bình thường không biết và chạm vào chúng sẽ bị cháy thành tro. Không lẽ mọi người trong thị trấn này đều bị đàn bọ này thiêu cháy. Người may mắn sống sót chắc chắn không dám ở lại đây vì vậy nơi này mới bỏ hoang.

Nếu bọn cô đã tiêu diệt đàn bọ này vậy thì nơi này tạm thời an toàn rồi. Xe của bọn cô cũng đã bị thiêu cháy cả rồi bây giờ cô cũng chưa thể cho bọn họ biết mình có quá nhiều thứ như vậy sẽ dọa bọn họ sợ thì sao. Mà mọi người đều đã mệt mỏi rồi nên thị trấn này là nơi thích hợp để bọn họ nghỉ ngơi nhất rồi.

Khắp thị trấn có rất nhiều đống tro hình người chắc là người dân chết do đàn bọ gây ra. Bọn họ cũng thật là đáng thương mà cho dù là tang thi hay người bình thường cũng không tránh thoát được chúng. Hạ Quan Trường đã tìm được một căn nhà gỗ khá là sạch sẽ và ngăn nắp. Mọi người cùng nhau nghỉ ngơi cô đã thay thuốc cho Triệu Tử Kỳ và Lãnh Hàn và cho họ uống thêm nước linh tuyến. Hai người bọn họ đã khá hơn rất nhiều rồi đã bắt đầu có thể tranh luận được rồi.

Cô đã nhờ hệ thống tìm kiếm các cuốn sách về mặt thể, dị năng và mọi thứ để các anh xem. Đồng thời cũng đã ngầm cho các anh uống nước linh tuyến để thanh lọc cơ thể. Trải qua sinh tử cô đã bắt đầu mở lòng mình với họ.

“Tối nay chúng ta có thể không có thứ gì để ăn rồi. Mình đã tìm kiếm khắp nơi, thật kỳ lạ là không tìm thấy một mẫu thức ăn nào. Mọi người thấy có lạ không?” Hạ Quan Trường bắt đầu suy tư.

Lăng Vân Hoài: “Mình nghĩ là trong chuyện này chắc chắn có vấn đề. Nếu là đàn bọ hung lửa kia thì nhất định mọi thứ phải cháy sạch hết, chứ không phải chỉ có thức ăn. Trong chuyện này có điều gì đó rất kỳ quái.”

“Các cậu nói đúng không lẽ ở đây còn có thứ gì mà chúng ta chưa biết. Phải cẩn thận một chút, tối nay chúng ta thay phiên nhau canh gác không được lơ là.” Vũ Văn Thành Ngọc cũng bắt đầu suy nghĩ.

Triệu Tử Kỳ cũng tham gia vào: “Thị trấn này thật cổ quái nhưng mà điều quan trọng là tối nay chúng ta ăn gì. Bây giờ mình là người bệnh đó hơi quá đi.” anh còn làm ra một bộ mặt đáng thương.

Âu Dương Linh thật là hết cách với anh rồi người ta nói gian sơn dễ đổi bản tính khó dời là quá đúng mà. Cô quay sang trêu ghẹo anh: “Nếu anh đói quá như vậy hay là chúng ta đào sâu bọ hay mấy con giun dưới đất lên ăn tạm vậy. Dù sau thì ở trên mặt đất không có cái gì để ăn thì dưới đất nhất định phải có chứ. Chắc sẽ qua tạm thời mà.”

Triệu Tử Kỳ tròn tròn mắt: “Thôi vậy, thà anh ở đói sương hơn. Dù sao lúc đi huấn luyện cũng không phải là chưa từng bị đói tới mấy ngày liền. Mấy thứ em vừa nói anh không nuốt nổi.”

“Linh nhi xin lỗi em làm em phải chịu khổ rồi, còn bị mất tất cả mọi thứ nữa. Em yên tâm anh nhất định sẽ tìm mọi cách để có thức ăn cho em.” Nói xong anh còn lấy trong túi ra một thanh socola cho cô. Anh cưng chiều xoa đầu cô: “Ngoan ăn thanh socola này cho đỡ đói đi.”

Cô lại đưa thanh socola trước mặt bạn nhỏ Triệu: “Có phải rất muốn ăn không?” sau đó còn bóc vỏ nó ra đưa một vòng trước mặt anh. Cur nhiên anh lại kiên quyết không động lòng một mực bắt cô ăn hết mới thôi. Giỡn nhiều đó cũng đủ rồi cô làm sao để họ lo lắng được vội lấy trong không gian ra mấy hộp thịt hộp và hai bít bánh mì sandwich.

Lãnh Hàn tròn mắt: “Linh nhi em quá thần kỳ rồi em là thần tiên sao?”

Bộp vào đầu Lãnh Hàn một phát: “Cậu thật là quá ngốc. Đây người ta gọi là dị năng không gian đó. Linh nhi đã từng nói qua rồi có phải không? Linh nhi à em nói anh có phải rất thông minh không? Mà thôi anh biết mình rất thông minh rồi em không cần nói.”

Âu Dương Linh lắc đầu thật hết cách với đám người tự luyện này mà: “Đúng vậy đây là dị năng không gian. Hên là trước khi rời khỏi nhà em có chuẩn bị trước những thứ này đề phòng bất trắc.” Sau đó cô lấy những cuốn sách mà Hệ thống đã tìm được đưa cho từng người: “Đây là mấy cuốn sách mặt thể mà em nói. Thật may là em đã tìm được chúng, để mọi người tham khảo.”

Ăn tối xong bọn họ cùng nhau đọc sách Tiểu Tuyết thì cuộn mình trong lòng cô nhìn rất hưởng thụ. Nhân lúc mọi người mê mê đọc sách cô trốn vào không gian xem xét cái xác hôm qua mới được. Còn nhiệm vụ của hệ thống nữa cô vẫn chưa biết bí mật gì của chúng cả. Phải làm sao hoàn thành nhiệm vụ đây.

Vừa vào không gian Ngọc Hồn đã than phiền: “Chủ nhân à người đã thu cái quái gì vào không gian vậy thật kinh khủng mà. Sắp làm ô nhiễm hết không khí trong đây rồi ta phải vất vả lắm mới thanh trừ được khí độc.”

“Ngọc Hồn người nói khí độc, không lẽ quái vật hôm qua thải ra rất nhiều khí độc sao?” Âu Dương Linh nghi hoặc.

Ngọc Hồn: “Lúc đầu thì không có nhưng sau đó cái xác bắt đầu phân hủy hết tất cả trong thời gian rất nhanh, còn tỏa ra rất nhiều khí độc nữa. Cái xác đó bây giờ chỉ còn lại cái này thôi.”

Ngọc Hồn đưa cho cô một vật gì rất nhỏ nhìn rất tinh vi còn có đèn chớp. Đây là ánh sáng cô thấy sau gáy của mấy con quái vật hôm qua. Nhưng sao trên người chúng lại có những thứ này. Quan sát kỹ hơn cô phát hiện ra đây là một con chip điều khiển. Có người đã tạo ra những con quái vật đó và điều khiển chúng bằng những con chip này. Không ngờ bọn người tấn công cô lại không đơn giản như vậy. Cô chắc chắn chúng sẽ không bỏ cuộc vậy

đầu. Mà tại sao chúng lại nhắm vào cô và các anh chứ vấn đề này nhất định cô phải tìm ra lời giải mới được.

Hệ Thống Đại Nhân từ đầu xuất hiện làm cô giật mình: “Chúc mừng chủ nhân hoàn thành nhiệm vụ. Chủ nhân đã ngộ ra một bí mật của chúng rồi đó. Do hoàn thành 2 nhiệm vụ liên tiếp chủ nhân nhận được 7000 kim tệ. Hiện tại người đã được 12 000 kim tệ rồi. Người phải cố gắng phát huy thêm.”

“Hệ thống người có thể phân tích thành phần độc của con quái vật hôm qua không?” Âu Dương Linh ra lệnh.

“Chủ nhân à ta biết người cần đến chúng nên ta đã sớm làm cho người rồi. Đợi hôm nay người mới vào còn con quái vật đầu mà phân tích. Kết quả đây người mau xem” một tờ giấy dài thật dài ghi tên rất rất nhiều loại độc xuất hiện trước mặt cô. Đọc thật kỹ và nghiên cứu chúng một tổ hợp độc mà nhiều nhất là độc tố thần kinh.

Nói cách khác là người tạo ra chúng muốn chúng chỉ cần cào trúng hay tiếp xúc với một người dù chỉ là một chút thì người đó cũng đủ mất mạng rồi. Nhưng họ tạo ra các con quái vật đó bằng cách nào. Không thể ngày một ngày hai mà tạo ra được đằng sau nó chắc chắn có một âm mưu rất lớn. Thật là đau đầu mà cô cũng không thể cho các anh biết chuyện này được phải làm sao mới tốt đây.

* Một bí mật đã được phát hiện nhưng âm mưu phía sau là gì từ từ sẽ rõ nhé. Còn những nguy hiểm nào ở thị trấn nhỏ kia mọi người theo dõi tiếp chương sau nhé.*

Tg ta thấy càng ngày càng lang mang rồi đây. Mọi người có phải thấy càng ngày càng chán không vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Kiến ăn thịt người

Cô vừa ra khỏi không gian đã nghe tiếng mọi người gọi “Linh nhi em đang ở đâu. Linh nhi, Linh nhi.”

Triệu Tử Kỳ ôm chặt lấy cô vào lòng: “Linh nhi em làm anh lo muốn chết. Rốt cuộc em đã đi đâu vậy hả. Em có biết khắp nơi đều là nguy hiểm không? Sao lại chạy loạn khắp nơi như vậy.”

Anh ôm chặt quá khiến cô sắp không thở được nữa rồi. Cô hiểu anh sợ mất cô đến nhường nào: “Em chỉ đi lanh quanh cho bớt buồn chán thôi mà. Yên tâm em sẽ không rời bỏ mọi người đâu. Anh mau buông em ra, em thở không được nữa rồi này.”

Triệu Tử Kỳ vừa thả cô ra, cô đã bị ăn một cái cóc đầu của Lăng Vân Hoài: “Em đó sau này còn dám làm những việc ngốc nghếch như vậy nữa. Anh sẽ cóc đầu em biết chưa.”

Âu Dương Linh bộ dáng ủy khuất vô cùng đáng thương: “Hu hu đau quá. Anh bắt nạt em hu hu. Linh nhi không thèm để ý tới anh nữa. “ Cô nhìn về phía khác không thèm để ý tới anh.

Lăng Vân Hoài bắt đầu cuồng quách: “Anh biết sai rồi được chưa. Đau lắm hả để anh xoa cho em.” Cô vẫn không thèm để ý tới anh về mặt vô cùng hờn dỗi. Anh vừa mới quay qua chỗ cô, cô sẽ quay qua hướng khác. Cứ như vậy cuối cùng hai người lại đụng đầu vào nhau. Anh xoa xoa trán của cô còn dùng miệng thổi thổi chỗ bị đỏ nữa, trông không khác gì đang dỗ một đứa con nít vậy.

“Linh nhi đừng giận anh có được không? Có được không?” anh lại còn lắc lắc cánh tay của cô nữa chứ. Bộ anh tưởng mình đang dỗ một đứa con nít 3 tuổi à. Dù nói như vậy nhưng thật sự cũng khá là vui khi trêu đùa anh mà.

“Được rồi, được rồi em không giận anh nữa là được rồi. Anh cứ lắc mãi làm em nhức cả đầu đây này.” Cô còn giả vờ làm ra một bộ dáng say sẩm mặt mày.

Vũ Văn Thành Ngọc bước tới gần cô ôm cô vào lòng: “Được rồi được rồi không làm loạn nữa. Cũng trễ như vậy rồi mọi người mau đi nghỉ ngơi đi. Hôm nay mình sẽ canh gác đầu tiên Quan Trường tiếp theo là cậu nhé. Sau đó lại tới Vân Hoài, chúng ta mỗi người gác 3 giờ rồi đổi ca cho người tiếp theo. Lãnh Hàn và Tử Kỳ vừa mới khỏi nên hai cậu cứ yên tâm nghỉ ngơi cho tốt là được rồi. Còn Linh nhi nữa cũng phải ngoan ngoãn nghỉ ngơi mọi việc cứ để bọn anh lo.”

“Như vậy không được mình đã tốt hơn rồi. Mình sẽ cùng các cậu canh gác, mình không muốn trốn tránh trách nhiệm đâu.” Lãnh Hàn tỏ ra mình rất khỏe mạnh.

Vũ Văn Thành Ngọc không nói một lời nào tập kích cậu. Thế là Lãnh Hàn bị hạ gục trong tí tấc: “Cậu ngoan ngoãn mà đi nghỉ ngơi. Cậu xem bộ dáng bây giờ của cậu có bao nhiêu khó coi chứ. Nhanh đi nghỉ ngơi không nói nhiều.” giọng nói của anh luôn tràn đầy bá khí.

Mọi người cùng nhau chìm vào giấc ngủ cứ tưởng bọn họ sẽ có một đêm ngon giấc. Không ngờ được lúc nửa đêm Lăng Vân Hoài báo động cho mọi người: “Tổ dùng tinh thần lực của mình cảm nhận được một đàn tang thi rất đông đang tiến về phía của chúng ta.”

Hạ Quan Trường nghi hoặc: “Sao lại có tang thi triều được chứ. Không phải thị trấn này không còn một vết tích của vật thể sống nào sao, cũng không hề có một con tang thi nào.”

“Tớ cảm nhận chắc chắn không sai được. Điều kỳ lạ là chúng di chuyển rất nhanh, lúc nãy tớ phát hiện chúng rất xa bây giờ sắp tới chỗ của chúng ta rồi. Mà lực lượng tinh thần tớ cảm nhận được rất rất nhiều.” Lăng Vân Hoài khẳng định.

Vũ Văn Thành Ngọc tràn đầy ý chí chiến đấu: “Chúng tôi một con chúng ta giải quyết một con, tôi một đàn chúng ta cũng phải tiêu diệt một đàn. Mọi người mau tập trung tinh thần chiến đấu.”

Lăng Vân Hoài: “Bây giờ chúng ta sẽ tìm sơ hở trong bày tang thi đó rồi tìm cách mở một con đường thoát khỏi đây.”

Đột nhiên có những tiếng rít rít rít khắp căn nhà chúng bắt đầu tràn vào nhà. Đó không phải là một đàn tang thi mà là một đàn kiến. Những con kiến bị biến dị to bằng một nắm tay với cặp răng sắt nhọn sẵn sàng xé xác tất cả con mồi cũng như những vật cản đường chúng. Một đàn kiến cản ngăn con bắt chẳng mấy chốc đã tràn đầy nhà chúng bò trên sàn nhà, cầu thang, mái nhà, vách tường. ... Nếu không muốn nói là chúng gần như chiếm lĩnh gần cả căn nhà. Chúng càng quét cản nát tất cả mọi thứ không chừa một thứ gì trên đường chúng đi qua.

Các anh tạo thành một vòng tròn mọi người dựa lưng vào nhau tấn công bầy kiến ở mọi mặt trận. Còn cô hiện giờ đang được bảo vệ chặt chẽ trong cái vòng tròn đó. Dùng tất cả các loại dị năng tấn công vào chúng, rất nhiều con đã bị tiêu diệt. Nhưng vừa tiêu diệt hết một đàn một đàn khác lại bắt đầu tiến lên.

Dị năng của con người cũng có một mức giới hạn nhất định nếu sử dụng hết tinh thần lực thì cần một khoảng thời gian mới có thể hồi phục lại được. Bọn kiến thành vô cùng nhiều chúng sẽ không bao giờ từ bỏ miếng mồi ngon là bọn cô được. Cả đàn kiến mấy ngàn con có những con từ mái nhà rớt xuống tấn công bất ngờ bọn cô. Cô nhanh chóng dùng hàn băng đóng băng tất cả bọn chúng.

Tiếp tục mãi như thế này không phải là cách lợi dụng lúc đàn kiến đang tiến lên có một khoảng trống một người từ từ nhích về phía trước. Vũ Văn Thành Ngọc và Triệu Tử Kỳ phối hợp với nhau mở ra một con đường mọi người từng bước từng bước nhích ra ngoài. Mỗi bước đi đều phải chiến đấu không được lơ là một phút nào vì chúng quá đông và có mặt ở khắp mọi nơi. Mọi người đều hết sức tập trung tinh thần. Hai người kia đã tiên phong mở đường đi, Hạ Quan Trường và Lăng Vân Hoài phụ trách hai cánh bên. Lãnh Hàn thì hậu ở phía sau còn cô lo phía trên mái nhà.

Một cuộc chiến cân não diễn ra giữa bọn cô và đàn kiến dường như chúng biết ý định của bọn cô bắt đầu dồn chủ lực về phía trước. Tấn công bất ngờ mọi người mọi thời điểm có thể. Cuối cùng bọn cô cũng đã ra khỏi căn nhà nhưng cảnh tượng trước mắt thật sự phải khiến người ta rùng mình mà. Khắp nơi tất cả đều là kiến cả thị trấn đều được bao phủ một màu đen đáng sợ của lũ kiến. Bây giờ thì cô đã hiểu được tại sao không có một sinh vật sống nào có thể tồn tại ở đây được kể cả tang thi. Với quân đoàn kiến này nơi nào chúng lướt qua chắc chắn tất cả các sinh vật một mẫu xương, một mảnh vụn cũng không còn. Chúng lại biết chọn thời cơ tập kích như vậy vào lúc nửa đêm vậy ban ngày bọn chúng sẽ ẩn nấp ở dưới mặt đất.

Quân đoàn kiến bắt đầu dồn về phía bọn cô. Ngày càng nhiều tốc độ lại nhanh vô cùng, chúng còn liên tục mài những chiếc răng vào nhau tạo ra những tiếng ken két, ken két nghe thôi cũng đã rợn hết cả da gà. Bọn chúng như muốn cổ vũ sĩ khí của nhau đoàn kiến hành quân càng nhanh. Nhanh đến mức bọn cô sắp chịu không nổi nữa rồi tinh thần lực của mọi người đã bắt đầu suy yếu. Được rồi tại bây muốn chơi lớn vậy thì tao sẽ chơi lớn với tại bây vậy.

Cô nhanh chóng lấy từ trong không gian ra rất nhiều bom và lựu đạn: “Các anh mau cầm lấy dị năng đã không giết hết được bọn chúng vậy chúng ta nổ hết chúng vậy.”

Lăng Vân Hoài dùng hết sức còn lại của mình tạo ra một kết giới bảo vệ bọn cô, cô còn phát cho mỗi người một cái mặt nạ chống độc nữa. Mọi người liên tục ném những quả bom những quả lựu đạn về phía chúng. Những tiếng nổ vang trời bắt đầu nổi lên làm kinh động cả một vùng. Có vài căn nhà đã bị sập lửa cũng bắt đầu nổi lên, bụi thì bay mù mù. Các anh ném nhanh tạo thành một đường mọi người cùng nhau chạy thật nhanh ra khỏi thị trấn. Bỏ lại sau lưng là những trận đại hỏa bắt đầu nổ ra bao trùm tất cả mọi thứ.

Mọi người một đường chạy bọn kiến cũng chạy theo cô đã có một kế hoạch giết chúng. Hạ Quan Trường dùng động đất tạo ra một cái hố thật to cô đã đặt bom điều khiển vào đó và có cả thức ăn. Đương nhiên bọn chúng không thể bỏ qua được bất cứ thức ăn gì. Nhân lúc tất cả bọn chúng đều tập trung trong cái hố cô đã cho nổ tung cái hố trong hố còn có một ít dầu hỏa nó rất nhanh bắt lửa. Chẳng bao lâu sau đoàn quân kiến đã bị diệt vong trong trận cháy ở thị trấn không thì cũng trong cái bể của cô chẳng. Một số con cũng đã may mắn thoát nạn chẳng nhưng đó là việc của chúng. Dù sao bây giờ mọi người đã rất mệt mỏi rồi làm sao có thể quan tâm nhiều thứ như vậy chứ.

Ánh bình minh một ngày mới lại bắt đầu một đêm trường chiến đã kết thúc. Tất cả mọi người đều đã quá mệt mỏi rồi cô cho các anh uống thêm nước của linh tuyến để lấy lại sức khỏe. Đi một lúc mọi người đã tìm được một trạm dừng chân để nghỉ ngơi. Nhưng trước tiên họ vẫn phải quét sạch tang thi nơi này đã.

Tang thi cũng đã diệt sạch mọi người im tĩnh nghỉ ngơi cô hiện tại đang được nằm trong lòng của Triệu Tử Kỳ. Dù anh đã rất mệt nhưng nhất quyết không chịu cho cô xuống kiến quyết âm cô tới bây giờ. Dù cô đã tìm mọi cách nhưng anh nói cô làm vậy sẽ khiến anh càng mệt mỏi. Nên cô vẫn ngoan ngoan nằm trong lòng anh. Cảm giác được hơi ấm cộng với việc đã quá mệt mỏi Âu Dương Linh từ từ nhắm mắt đi vào giấc ngủ lúc nào không hay biết.

* Thế là một trận chiến nữa đã kết thúc rồi. Con đường phía trước còn dài như vậy bọn họ còn gặp những tình huống nguy hiểm nào mọi người chờ tiếp chương sau nhé.*

Tg chương này ta viết không biết có hay và logic hay không nữa. Dù sao ta cũng cố gắng hết sức rồi. Mọi người thông cảm cho ta nha.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Mặt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 27: Khách không mời

Khi Âu Dương Linh tỉnh dậy mặt trời cũng đã lên đỉnh đầu. Cô ngủ một giấc đã tới trưa rồi, sao cô có thể vô tâm như vậy chứ. Hạ Quan Trường ôn nhu xoa tóc cô: “Linh nhi em tỉnh rồi mau ăn một ít đi chắc đã đói rồi phải không?”

Âu Dương Linh về mặt ái nái: “Em xin lỗi mọi người em ngủ quên mất. Thật là quá vô tâm rồi.”

Hạ Quan Trường ánh mắt đầy vẻ cưng chiều đưa bánh mì đến trước mặt cô: “Ngoan mau ăn đi. Mọi người hông ai trách gì em hết. Em ngủ ngon như vậy mọi người càng an tâm hơn.”

Cô ngồi dậy cầm lấy bánh mì ăn mới nhớ ra từ sáng tới giờ cô nằm trong lòng Triệu Tử Kỳ. Nói cách khác anh ngồi như vậy từ sáng tới giờ để làm cái gối ngủ cho cô mà không kêu ca một câu nào. Các anh sao lại cưng chiều cô quá mức như vậy chứ, cứ như vậy một thời gian sao cô sẽ trở nên hư hỏng cho mà xem

Cô đút bánh mì cho anh ăn: “Tử Kỳ thật xin lỗi để anh chịu khổ vì em rồi. Mau ăn một chút mau nói a.”

Anh vui vẻ ăn bánh mì cô đút: “Vì Linh nhi tất cả mọi thứ anh đều không thấy khổ chút nào cả. Huống chi bây giờ còn được em đút cho anh ăn nữa. Thật quá hạnh phúc rồi.”

Âu Dương Linh mỉm cười thật ngọt ngào: “Anh đó thật là.”

Hai người cùng nhau ăn hết ổ bánh mì mà vẫn thấy đói, thế là đã ăn thêm tới 3 ổ nữa. Dù sao thì tối hôm qua cũng tốn khá nhiều sức lực, sáng lại không ăn sáng nữa chứ. Lăng Vân Hoài vừa vào thấy cảnh tượng như vậy cũng vui vẻ: “Linh nhi của chúng ta hình như hôm nay rất là vui nha.”

Lãnh Hàn và Vũ Văn Thành Ngọc cũng vừa về tới, nhìn khí sắc của Lãnh Hàn có vẻ rất tốt. Nhưng bộ dáng của các anh bây giờ quả thật quá nhếch nhát rồi như là lúc cô gặp họ vậy. Đặc biệt còn tỏa ra một mùi hôi thối khó ngửi lúc này cô cũng không quá để ý. Nhưng khi mọi người tập hợp đông đủ mùi hương kinh dị này càng nồng nặc hơn. Cô biết đó là do các anh đã được tẩy luyện nên mới trở nên như vậy.

Lãnh Hàn hít hít ngửi ngửi một hồi về mặt chán ghét: “Sao chúng ta lại hôi thối và nhếch nhát như thế này chứ. Linh nhi bây giờ chắc chắn đang chán ghét chúng ta.”

Âu Dương Linh vội xoa tay: “Không có em không có ghét bỏ mọi người mà. Tuyệt đối không ghét bỏ chút nào cả.” cô lấy từ trong không gian ra mấy bộ quần áo, khăn lông và đồ dùng cá nhân cho các anh. “Các anh mau đi tắm một chút. Em đợi ở đây vậy mọi người yên tâm.”

Vũ Văn Thành Ngọc chỉ vào đóng đồ mà các anh đã thu thập trong trạm dừng chân: “Em nhớ xem chừng những thứ này đừng để cho người khác trộm đi mất đó. À mà quên em có không gian mà thu tất cả vào không gian cho an toàn nhé. Còn em ngoan ngoãn ngồi ở đây, không được đi lung tung biết chưa. Đợi mọi người tắm xong sẽ canh chừng cho em tắm. Ngoan.”

Cô ngoan ngoãn gật đầu lia lịa các anh mới chịu đi tắm. Dù sao nơi này nhất định có nhà tắm còn nước thì cô không phải lo rồi. Bây giờ là mặt thể điện, nước và mọi thứ đều bị cắt rồi nhưng Vũ Văn Thành Ngọc có thủy dị năng chắc chắn đủ nước tắm. Cô thì không có gì để lo rồi. Ngồi một chỗ thì chán lắm cô tranh thủ đi dạo xung quanh vậy. Thu mọi thứ vào không gian cô vui vẻ đi khắp nơi. Nơi này là đường quốc lộ dân cư cũng không nhiều lắm gần chỗ cô chỉ có vài căn nhà nhưng không có ai cả. Chắc là họ đã biến thành tang thi và bị mọi người tiêu diệt cả rồi. Xem xét một hồi cũng chẳng có gì thú vị cô ngoan ngoãn ngồi một chỗ.

Tiểu Tuyết từ đâu xuất hiện chui vào trong lòng cô, cô hoảng hốt. Làm sao cô có thể quên mất Tiểu Tuyết bé cưng của mình chứ hình như hôm qua lúc tình thế nguy hiểm cô đã cho chú vào trong không gian thì phải bây giờ cô lại quên mất. Cô xoa xoa đầu của chú: “Thật xin lỗi Tiểu Tuyết chị vậy mà lại quên mất em. Làm em chịu ừy khuất rồi, bé con thật ngoan dù chị không nhớ đến vẫn luôn theo chị. Sao này sẽ không quên em nữa.”

Bây giờ cô mới nhớ ra vì sao hôm qua có nguy hiểm như vậy hệ thống lại không báo cho cô. Không được cô phải hỏi cho rõ mới được nhưng cô không kiên lạc được với hệ thống thật kỳ lạ mà. Tại sao lại như vậy? Cô quay sang liên lạc với Ngọc Hồn: “Ngọc Hồn Hệ Thống Đại Nhân đâu rồi sao ta liên lạc mãi không được?”

Ngọc Hồn: “Sau khi chủ nhân đi không bao lâu Hệ Thống Đại Nhân bị người của thế giới tương lai gọi quay về gấp để bảo trì nâng cấp. Hân không kịp báo với chủ nhân nên nhờ ta chuyển lời với người nhất định phải giết một con tang thi cấp 5 đó là nhiệm vụ mới.”

Hệ Thống Đại Nhân phải đi bảo trì và nâng cấp nên mới không cảnh báo nguy hiểm cho ta. Nhiệm vụ lần này cũng thật kỳ lạ bây giờ mới bắt đầu mặt thể chưa lâu tang thi cũng ít làm sao có tang thi cấp 5 chứ. Phải đi đâu tìm đây nhiệm vụ của hệ thống lúc nào cũng là một bài toán cho ta mà.

Lúc này Lãnh Hàn đi về phía cô: “Tắm xong thật thoải mái quá mà. Linh nhi em xem có phải lại đẹp trai soái ca rồi không. Em ngửi xem mùi sữa tắm em đưa anh thật là thơm quá. Em ngửi xem.” Đã vậy anh còn đưa mặt mình tiến sát gần mũi của cô, chỉ còn một chút nữa là cô sẽ hôn lên má của anh rồi. Người gì lúc nào cũng thích tự luyện như vậy chứ.

Cô lấy khăn lau tóc cho anh: “Được rồi anh rất là đẹp trai rất là soái cũng rất là thơm được chưa. Mau lau khô tóc anh mới vừa hết bệnh đó.”

Lãnh Hàn về mặt hưởng thụ: “Linh nhi thật tốt anh biết Linh nhi thương anh nhất mà. Một chút bệnh kia không làm khó được anh đâu.”

Âu Dương Linh giả bộ trêu đùa anh: “Chứ không phải người nào đó mới vừa bị cào đã muốn bỏ đi rồi. Như vậy là bệnh nhỏ không làm khó anh à.”

“Đó là vì anh sợ tổn thương mọi người thôi. Chứ anh đâu có sợ gì chuyện còn con con đó.” anh vội phản biện.

Vừa lau tóc xong cô đã xem xét vết thương trên tay anh. Nó đã khô và bắt đầu có dấu hiệu đóng vảy rồi. Cô tiếp tục rửa nó bằng nước lã tẩy rửa rồi bôi thuốc rồi băng bó nó thật kỹ.

Còn Lãnh Hàn thì chăm chú nhìn cô không chớp mắt: “Linh nhi em lúc này thật tốt. Rất ôn nhu rất lại dịu dàng đáng yêu như vậy.”

Triệu Tử Kỳ cũng đã tắm xong bước ra: “Linh nhi em đừng tốt quá với tên này hẳn sẽ được nước làm tôi đó.”

Lãnh Hàn về mặt khinh thường: “Cậu không được nên mới ganh tỵ với mình chứ gì.”

“Mình mới không thèm. Linh nhi lát nữa cũng sẽ thay thuốc cho mình thôi, ai thèm ganh tỵ với cậu.” anh còn lêu lêu Lãnh Hàn làm cô phì cười thật đúng là hai đứa trẻ to xác mà: “Được rồi hai người đừng có trẻ con nữa. Tử Kỳ anh mau lại đây để em xem xét vết thương.”

Đang lúc không khí bình yên vui vẻ lại có một chiếc xe từ đâu xuất hiện trên ghé vào trạm dừng chân. Từ trên xe bước xuống ba nam thanh niên thân hình vạm vỡ và một cô gái nhìn chung cũng khá là đẹp tiến về phía bọn cô. Cô cũng không quá để ý chỉ chăm chú băng bó lại vết thương cho Tử Kỳ. Bọn họ đi khắp nơi trong trạm dừng chân rồi tìm kiếm cái gì đó.

Cô gái bỗng cất một cái giọng không thể nào chanh chua hơn: “Nói mau các người đã giấu vật tư và thức ăn đâu hết rồi. Mau ngoan ngoãn giao ra đây cho tôi. Các người cũng thấy các anh ấy rồi đó các người tuyệt đối không phải là đối thủ của họ. Mau ngoan ngoãn giao ra thức ăn và mọi thứ sau đó mau chóng rời khỏi đây cho bọn tôi. Như vậy tôi sẽ tha cho các người một con đường sống, nếu không thì đừng có trách.” Bọn đàn em của cô ta còn gồng cơ bắp lên làm những hành động hù dọa.

Cô giả vờ run sợ rút vào trong lòng Triệu Tử Kỳ giọng nói run run: “Tử Kỳ bọn họ thật đáng sợ. Họ hù dọa Linh nhi hu hu.”

Cô gái thì nở một nụ cười khinh bỉ thì ra là một bạch liên hoa chỉ biết dựa vào đàn ông. Triệu Tử Kỳ biết cô giả vờ cũng vui vẻ phối hợp: “Bảo bối ngoan đừng sợ có anh ở đây. Chúng ta không cần phải đối co với bọn họ làm gì. Nếu họ muốn thức ăn và vật tư thì cứ cho họ đi.”

Âu Dương Linh âm thầm biến từ trong không gian ra một ít thức ăn và vật tư giấu vào một góc đương nhiên là không để ai thấy quá trình này được. Cô giả vờ khóc và núp vào lòng Triệu Tử Kỳ: “hu hu hu nhưng mà những thứ đó chúng ta khó khăn lắm mới thu thập được. Đưa hết cho bọn họ rồi tối nay chúng ta sẽ không có gì ăn cả. Hu hu Linh nhi không muốn bị đói đâu.”

Lãnh Hàn bây giờ lại đang xem kịch vui xem hai người này diễn trò gì. Thật ra không chỉ có mình anh mà các anh còn lại cũng đã tắm xong từ lâu chỉ là núp ở một góc xem trò vui mà thôi.

Triệu Tử Kỳ vỗ về cô: “Linh nhi ngoan ai bảo chúng ta không đánh lại họ chứ ngoan một chút. Lát nữa anh sẽ đi tìm thức ăn cho em có được không ngoan ngoan.”

Cô gái trẻ kia bắt đầu lên mặt: “Các người biết vậy là tốt rồi. Tôi nhìn thấy hai người rất là soái sao lại đi chung với một con bánh bèo vô dụng như vậy chứ. Hay là ngoan ngoãn đi theo tôi đi yên tâm tôi sẽ đối xử tốt với các anh. Các anh không cần phải lo lắng làm sao sống qua ngày nữa. Còn cô gái đi theo các anh nhìn cũng được có thể làm công cụ làm ấm giường cho đàn em tôi. Như vậy chúng tôi sẽ bảo vệ cho các người không phải rất tốt sao? “. Cô ta nhìn hai anh bằng một đôi mắt háo sắc, còn đàn em của cô ta thì nhìn cô bằng một ánh mắt thèm thuồng, vô sỉ.

Vừa nghe cô ta nói vậy trán các anh đều bắt đầu nổi gân xanh, cô ta vậy mà dám đánh chủ ý lên người hai anh đã là quá đáng lắm rồi. Lại còn dám bảo Linh nhi yêu quý của bọn họ phải làm công cụ làm ấm giường nữa chứ, thật là đáng chết mà. Các anh không biết là cô ta và đàn em của mình có còn mạng để ra khỏi đây nữa không? Nhưng mà Âu Dương Linh lại ra hiệu cho bọn anh không được ra tay các anh nhìn vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Kẻ thù mới

Âu Dương Linh gương mặt vô cùng sợ hãi đôi mắt ngập nước trong vô cùng đáng thương. Cô lấy vật tư và thức ăn ra đưa đến trước mặt cô gái: “Chị ơi Linh nhi không có gì cả. Chỉ may mắn tìm được một ít thức ăn và vật tư này trong trạm dừng chân. Linh nhi giao tất cả cho chị, chị tha cho Linh nhi và hai anh có được không?” Bộ dáng cầu xin khẩn thiết vô cùng đáng thương.

Cô gái thấy cô như vậy càng đắc ý : “ Thấy cô đáng thương như vậy ta đương nhiên sẽ không làm khó các người rồi. Chỉ là các người như vậy làm sao sống sót trong mặt thế chứ. Cô bé à em thì yếu ớt đáng thương như vậy. Còn hai người đàn ông của em cũng đã bị thương cả rồi. Bây giờ em ngoan ngoãn chịu thiệt một chút chiều lòng đàn em của chị, chị có thể kêu bọn chúng dịu dàng một chút. Nếu các người ngoan ngoãn theo ta cuộc sống sao này nhất định không cần lo lắng.”

Sau đó cô ta còn quay sang các anh làm các hành động gọi cảm và quyến rũ các hai anh : “ Hai chàng đẹp trai hai anh có đồng ý đi với người ta không nè. Hai anh xem em xinh đẹp động lòng người như vậy, em còn có bản lĩnh không nhỏ đâu. Đi theo em các anh sẽ có được tất cả mọi thứ của em.” Cô ta còn liên tục chớp mắt uốn ẹo trước mặt Triệu Từ Kỳ, rồi quay sang định vuốt ve Lãnh Hàn nhưng anh đã tránh thoát. Cô ta chẳng những không giận mà còn thích thú nở một nụ cười dâm dăng. Âu Dương Linh ra hiệu cho Triệu Từ Kỳ phối hợp. Thế là anh giả vờ bị cô ta quyến rũ thành công dùng ánh mắt si mê đi theo cô ta. Cô ta cười thì cười thật khoái chí.

Âu Dương Linh nhìn mình một cái sao lại có loại người trơ trẽn như vậy chứ, nhưng mà như vậy mới có trò vui cho cô không phải sao ? Cô từ từ tiến về phía cô ta run rẩy nắm lấy cánh tay của cô ta : “ Chị ơi hiện giờ em chỉ còn hai anh ấy mà thôi. Em xin chị đừng cướp mất hai anh ấy có được không ? Hu hu hu em xin chị. Xin chị đó, hu hu hu em xin chị.”

Cô ta thấy cô như vậy thì khinh thường không thôi : “ Em gái nhỏ à chị nói cho em biết không được lụy tình như vậy. Em xem đàn em của chị dù không đẹp trai bằng hai chàng soái ca này. Nhưng họ rất lực lưỡng khỏe mạnh nha em sẽ không thiệt đâu mà họ sẽ bảo vệ em, chăm sóc em thật tốt. Có phải không các anh em.” Bọn đàn em đều gật đầu và nở một nụ cười tà dâm.

Âu Dương Linh lại bắt đầu khóc lóc ý ỏi nhiều hơn nữa : “ Hu hu hu không được em chỉ cần hai người bọn họ thôi. Phải làm sao để chị đừng mang họ đi mất chứ. Hay là em và chị so tài một chút hu hu hu dù sao em cũng không thể mất họ được.”

Cô ta nghe vậy thì phì cười hênh hoang trong thấy : “ Em gái nhỏ à nói cho em biết chị đây là Đoàn Mộc Thục con gái cưng của ông trùm xã hội đen ở thành phố E. Từ nhỏ đã lớn lên trong giang hồ, lúc mặt thế còn thức tỉnh bằng hệ dạng hiểm. Còn em nhìn lại mình đi vừa yếu đuối lại vô dụng như vậy chắc chắn không có một chút dị năng nào chứ gì. Dựa vào chút nhan sắc này để quyến rũ hai anh đây bảo vệ mình. Bây giờ còn muốn so tài với chị em không biết câu trúng chọi với đá à. Chị đây không muốn mang tiếng ý thế hiệp người đâu.”

Cô nín khóc về mặt kiên định : “ Cho dù có như thế nào đi nữa em cũng không từ bỏ. Minh mau bắt đầu thôi.”

“ Nếu em đã muốn thì chị chiều. Chị đây nhất định không nương tay chút nào đâu.” Cô ta còn chẳng thèm nhìn cô nữa.

Đoàn Mộc Thục bắt đầu ra tay Âu Dương Linh chỉ biết né tránh cô ta càng khinh thường. Âu Dương Linh chạy đến bên cạnh Tiểu Tuyết : “ Bé cưng à có người ăn hiếp chủ nhân của cưng kìa. Mau dạy cho cô ta một bài học.”

Cô vừa nói xong Đoàn Mộc Thục và bọn đàn em đều cười thật to : “ Ha ha ha bọn mày thấy con nhỏ này có điên hay không hả. Bây giờ sợ hãi tao tới nói phải cầu cứu một con chó nhỏ xiu. Ha ha ha buồn cười chết đi được.”

Trong lúc Đoàn Mộc Thục còn đang cười vui về Tiểu Tuyết đã ném 3 quả cầu lửa làm cháy tóc của cô ta. Đoàn Mộc Thục vội vàng dập tắt lửa trên tóc nhưng nó đã bị cháy đến thê thảm, cô ta bắt đầu la hét : “ Súc sinh dám làm hỏng tóc của ta, hôm nay là ngày chết của ngươi.” cô ta liên tục tấn công vào Tiểu Tuyết bé nhỏ.

Âu Dương Linh làm sao có thể đứng nhìn dùng băng lôi cầu tấn công cô ta. Còn phối hợp với Tiểu Tuyết nữa, cô vừa dùng hàn băng đánh vào cô ta Tiểu Tuyết lại bắt đầu dùng hỏa cầu làm tang cháy băng. Làm Đoàn Mộc Thục vừa lạnh vừa nóng liên tục, cô ta cũng dùng băng cầu tấn công cô nhưng chẳng si nhê gì vì đã bị lôi điện phá hủy. Đàn em cô ta cũng vào giúp nhưng lại bị hai anh hạ đo ván một cách dễ dàng.

Đoàn Mộc Thục bị cô và Tiểu Tuyết hành hạ một thời gian cũng không chịu nổi nữa vội vang xin : “ Tôi xin cô tha cho tôi không cần hành hạ tôi như vậy. Xin cô, xin cô đấy”

Âu Dương Linh gạt đi tất cả nước mắt : “ Không phải lúc này cô rất uy phong sao ? Không phải cô còn muốn hai người đàn ông của tôi sao ? Đã vậy còn không ngừng khuyên tôi làm công cụ âm giương của người ta. Cô đã thấy việc đó tốt như vậy thì cô nên giữ mà làm, tôi không có hứng thú. Cô nói mình có băng hệ mạnh còn tôi yếu ớt không có gì cả chỉ có băng lôi hệ mà thôi. Còn con chó nhỏ mà cô khinh thường thật ra là một con cáo tuyết có hỏa dị năng. Tôi thành thật khuyên cô một câu ra đường đừng quá ý thế hiệp người, khinh thường người khác như vậy. Nhưng hình như cô không có não thì phải, cô không để ý là xung quanh đây toàn bộ tang thi đã bị diệt sạch, cô nghĩ đó là ai làm. Nay giờ diễn một màn kịch với cô làm tôi mệt rồi bây giờ không có sức phải từ từ đánh mà thôi biết làm sao được. Nhưng tôi cũng là người rất thiện lương nha cô đã xin tha vậy thì tôi tha cho cô vậy.” rồi cô quay sang Tiểu Tuyết : “ Nhóc con chơi đùa với cô ta một chút rồi thôi nhé.”

3 anh còn lại từ phía trong bước ra các anh đều đã xem đủ kịch vui rồi. Vũ Văn Thành Ngọc cung chiều vuốt mũi của cô : “ Bé con em thật là nghịch ngợm quá đi mà. “

Triệu Từ Kỳ bắt đầu làm nũng cùng cô : “ Linh nhi vì để em vui vẻ, anh đã chịu thiệt thòi giả vờ thích cô ta. Thật sự cô ta làm anh quá chán ghét rồi, em phải bồi thường cho anh mới được.”

Âu Dương Linh cũng hết cách với anh : “ Được rồi em sẽ thưởng cho anh. Còn các anh nữa phải trả phí xem kịch vui cho em đó.”

Hạ Quan Trường xoa xoa đầu cô bắt đắc dĩ : “ Thật là hết cách với em. Mọi người vui thì cũng đã vui đủ rồi. Đã trễ lắm rồi đó chúng ta mau lên đường thôi. ”

Âu Dương Linh đi về phía Đoàn Mộc Thục, cô ta liên tục lùi lại phía sau còn dùng chút ít dị năng cuối cùng muốn tấn công cô. Cô chỉ muốn bảo Tiểu

Tuyệt ngừng chơi tha cho cô ta thôi mà. Đoàn Mộc Thục cứ nhiên còn muốn nhân lúc cô không để ý tấn công cô. Cô ta đã không biết hồi cãi nhau vậy cô cũng không nên quá nhân từ, cô nhanh chóng bắt lấy cổ tay cô ta dùng tinh thần lực cắt đứt nguồn tinh thần lực của cô ta. Như vậy sau này cô ta sẽ không còn dị năng đi khắp nơi hại người nữa.

Lãnh Hàn đến chỗ bọn đàn em của Đoàn Mộc Thục lấy chìa khóa xe, bọn cô cũng không phải cướp mà đã để lại một số vật tư và thức ăn xem như bồi thường cho họ. Dù sao thì cũng phải làm người thiện lương một chút, cô nhanh chóng ra xe cùng các anh. Tiểu tuyết sau một hồi chơi đùa với cô ta vui vẻ bắt đầu làm tổ trong lòng cô ngủ một giấc.

Sau khi Âu Dương Linh và mọi người rời khỏi không bao lâu trong trạm dừng chân phát ra những tiếng la hét hết sức thảm thiết. Đoàn Mộc Thục sau khi không còn dị năng để tác oai tác quái nữa đã bị chính đàn em của mình cưỡng hiếp. Chúng đã chường mắt cô ta từ lâu, trước khi mất thế do sợ thế lực của cha cô ta nên mới không dám hành động. Sau mất thế cô ta có bằng hệ mạnh nên họ mới ngoan ngoãn nghe theo. Bây giờ cô ta chỉ là một người bình thường không chút sức mạnh đương nhiên họ sẽ không bỏ qua cơ hội có được con mồi béo bở này.

La hét chống cự cũng vô dụng Đoàn Mộc Thục nhìn những kẻ mình chỉ từng xem như con chó trung thành lại liên tục vận động trên người cô. Nỗi đau đón ướm hận hôm nay cô phải chịu đều là do ả tiện nhân kia gây ra. Sẽ có một tội sẽ cho cô sống không được chết không xong, chịu đựng gấp trăm ngàn lần nỗi khổ của cô hôm nay. Cô hãy chờ đó mà xem cho dù cô có ở đâu đi chăng nữa tội nhất định sẽ tìm ra cô cho bằng được. Hình dáng của cô sẽ luôn khắc ghi trong đầu của tôi. Trả thù cô là mục tiêu duy nhất để tôi sống sót. Đoàn Mộc Thục này nhất định sẽ không thua cô đâu không bao giờ.

* Thế là Âu Dương Linh lại có thêm một kẻ thù nữa rồi. Mọi chuyện càng ngày càng trở nên gay gắt hơn rồi đây. Mọi người chờ tiếp chương sau nhé.*

Tg ta viết chương này không biết mọi người có thấy Linh nhi của chúng ta ác hay không nữa thật sự hơi hoang man một tí.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Liên kết.

Triệu Tử Kỳ ôm cô vào lòng, anh cứ dịch tới dịch lui cuối cùng vẫn không tìm được một tư thế dễ chịu: “Chiếc xe này sao lại nhỏ như vậy. Hại Linh nhi của chúng ta ngồi không thoải mái.”

“Em không sao? Em chỉ sợ mọi người xem xong kịch vui lúc này sẽ nói em quá ác. Sẽ không thương em nữa.” Cô rúc vào lòng anh như một con cún nhỏ.

Hạ Quan Trường quay qua xoa tóc cô: “Anh thấy em như vậy đã là quá lương thiện rồi. Nếu là anh bọn họ còn thảm hơn gấp trăm lần chứ không chỉ có vậy đâu.”

“Đúng vậy. Anh vừa thấy cô ta đã chán ghét rồi, vậy mà cô ta còn dám đánh chủ ý lên anh. Linh nhi em làm rất tốt, qua việc này anh càng thích em nhiều hơn nữa.” Lãnh Hàn còn giơ tay làm bộ đáng rất tuyệt cho cô xem.

Thoáng một cái trời đã tối rồi tiếng tang thi gầm rú khắp nơi, mọi người quyết định dừng chân tại một căn nhà bỏ hoang. Nơi đó có ánh lửa chập chập có người, đêm nay họ xin ở nhờ vậy. Cô nhân lúc còn trên xe đã lấy từ trong không gian ra một túi thức ăn, nước uống và một số thứ cần thiết.

Bước vào trong căn nhà là một đám người 3 nam và 2 nữ họ đang gặm bánh mì. Lăng Vân Hoài bắt đầu chào hỏi: “Xin chào mọi người. Không biết mọi người có phiền khi chúng tôi đêm nay qua đêm ở đây không? Bây giờ cũng muộn rồi khắp nơi lại là tang thi nên không tiện lên đường. Chúng ta ở cùng nhau có thể giúp đỡ lẫn nhau trong hoàn cảnh khó khăn. Mọi người thấy có được không?”

Hai cô gái trong đoàn vừa thấy Lăng Vân Hoài và các anh ánh mắt đã sáng rỡ. Cô gái tóc ngắn cười tới híp mắt lên tiếng: “Đương nhiên là được chứ. Bây giờ là mạt thế chúng ta càng nên giúp đỡ lẫn nhau.”

Người con trai bên cạnh vẻ mặt không vui: “Uyên nhi sao em có thể để họ ở cùng chúng ta chứ. Biết đâu bọn họ là người xấu thì sao?”

Cô gái lắc lắc tay của anh ta: “Anh em nhìn xem họ đâu có chỗ nào giống người xấu đâu. Huống hồ chỉ có một đêm thôi mà làm sao chúng ta chịu thiệt được chứ.”

Cô gái nhỏ bên cạnh ra vẻ rất đồng tình gật đầu lia lịa: “Chị Uyên nói đúng. Mọi người cho họ ở lại có được không? Có được không?”

Cuối cùng 3 chàng trai cũng chịu thua trước sự cầu xin của hai cô gái. Đúng là anh hùng khó qua ải mỹ nhân còn mỹ nhân lại không qua nổi mỹ nam kế của bạn hồ ly mà. Hạ Quan Trường đã đi kiểm một ít củi còn các anh tranh thủ dọn dẹp lại một chút. Khi cô vừa bước vào đã bắt gặp ánh mắt giết người của hai bạn nữ nhằm vào mình. Sau đó bọn họ còn hừ một cái rồi quay ra chỗ khác, đúng một bộ dáng vô cùng ghét bỏ. Cô thật đúng là vô tội nha còn chưa mở miệng nói một câu nào đã bị ghét rồi.

Lửa vừa được nhóm lên mọi người cùng nhau quay quần bên nhau. Cô từ trong balo lấy mấy hộp thịt hộp và một xúng bánh bao được đặt lên lửa hấp lại cho nóng nó tỏa ra một mùi thơm hấp dẫn. Thu hút sự chú ý của đám người bên cạnh, hai cô gái nhỏ bộ dáng thèm thuồng. Ba nam thanh niên còn lại thì nhìn vào ổ bánh mì khô khó nuốt trên tay họ cổ cồn từng miếng.

Bánh bao vừa hấp xong Hạ Quan Trường đã lấy cái đầu tiên ra thổi cho bớt nóng rồi mới đưa cho cô. Các anh thì mở các hộp thịt ra gấp đầy vào chén của cô, rồi mới bắt đầu ăn. Hai cô gái nhỏ lại bắt đầu cảm tức, đưa một ánh mắt hình viên đạn cho Âu Dương Linh. Hai ổ bánh mì trong tay cũng đã bị hai cô bóp nát và vứt bỏ từ khi nào.

Âu Dương Linh còn lâu mới để ý tới họ, cô vui vẻ thưởng thức bữa tối của mình. Đôi lúc còn gấp thức ăn cho các anh, một đám người bên đây thì vui vẻ ăn một đám người bên đó thì một bộ dáng căm tức. Hai cô gái nhỏ hậm hực bỏ ra ngoài, một lúc sao bỗng có một tiếng la thất thanh vang lên.

Đó là tiếng la của hai cô gái nhỏ đám người bên kia lo lắng chạy ra ngoài, các anh cũng chạy theo xem xét có chuyện gì để kịp ứng phó. Cô thì cứ phải ngoan ngoãn ở trong này ăn uống, bỗng có một bóng đen lướt qua trước mặt cô. Bóng đen hình như đang lẫn trốn một thứ gì đó bộ dáng rất đáng thương. Cô từ từ đến gần nó, khi bóng đen quay người lại là một khuôn mặt nhén nhút máu vô cùng đáng sợ. Nhưng khi cô nhìn sâu vào trong đôi mắt kia cô lại có một cảm giác quen thuộc và ấm áp. Nhìn thật kỹ cô chợt phát hiện ra bóng đen đó chính là một con tang thi. Chẳng những là tang thi còn là một con tang thi cấp 5, chợt một ý nghĩ thoáng qua đầu cô. Không lẽ con tang thi này chính là nhiệm vụ mà hệ thống giao cho cô. Cô phải nhanh chóng tiêu diệt nó, cô mau chóng huy động tinh thần lực tạo ra băng lôi cầu. Nhưng càng nhìn kỹ vào gương mặt đầy máu đáng sợ kia, đặc biệt là đôi mắt đó cô lại không thể nào ra tay được.

Trong lòng Âu Dương Linh xảy ra một cuộc chiến, lý trí nói cô phải giết chết con tang thi này để hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống. Một mặt khác trong lòng cô lại không thể nào ra tay được một cảm giác khác lạ dâng trào trong lòng không thể nói nên lời. Cuối cùng lý trí đã thắng cô quyết định ra tay, băng lôi cầu chuẩn bị xuất ra nhưng con tang thi này không có ý định tránh né. Từ này tới giờ nó cũng chưa từng tấn công hay làm hại cô, trong mắt nó cô nhìn ra được cô không phải là con mồi. Nhưng tại sao lại có một điều kỳ lạ như vậy, không phải với tất cả tang thi loài người chỉ là thức ăn thôi sao? Bọn họ không còn nhân tính, không còn suy nghĩ càng không có tình cảm.

Nhưng tại sao con tang thi này lại khác lạ như vậy trong mắt nó cô thấy một mảng tang thương. Càng hiểu kỹ cô lại càng phải tìm hiểu, khi cô đến gần nó vẫn đứng yên bất động nhìn cô. Trong lòng cô có một cảm giác rất khó tả, cảm giác này rất giống cảm giác lúc cô gặp các anh. Nhưng tại sao cái cảm giác như được gặp lại người thân rất thân lại xuất hiện giữa bọn họ, giữa cô và một con tang thi. Tại sao cô lại có cảm giác như vậy trong khi họ chưa bao giờ gặp nhau. Trong đầu cô có rất nhiều dấu chấm hỏi, cô lại không lý giải được chúng. Chúng làm cô chán ghét, làm cô bức mình.

Âu Dương Linh quyết định làm liều một lần để lý giải thắc mắc trong lòng, cô chạm vào con tang thi. Bỗng một tinh thần lực của cô trở dậy là tinh thần hệ nó bao vây con tang rồi nhanh chóng nuốt trọn lấy nó. Một lúc sao một điều bất ngờ xảy ra cư nhiên giữa cô và con tang thi như có một sợi dây liên kết vô hình. Giữ bọn cô như là có tâm lý tương thông cô có thể dựa vào ý thức hoàn toàn điều khiển không chế nó. Như vậy là thế nào tại sao lại có nhiều điều kỳ lạ xảy ra như vậy, rốt cuộc còn bao nhiêu điều mà cô chưa biết.

Bình thường tinh thần hệ chỉ có thể điều khiển tang thi cấp thấp và chỉ điều khiển chúng trong một khoảng thời gian xác định. Nhưng bây giờ cô có thể cảm nhận sự khác thường giữa cô và con tang thi này một mối liên kết đặc biệt khó mà cắt đứt được. Đã vậy thì thuận theo tự nhiên thôi tới đâu hay tới đó vậy. Bây giờ cô phải đầu nó trước đã không thì đám người kia phát hiện lại có chuyện xảy ra.

Đúng lúc này mọi người cũng đã quay lại cô thở phào nhẹ nhõm thật may quá cô đã nhanh tay dùng dị năng che giấu nó. Cũng đã để nó tạm thời trốn ở một chỗ an toàn rồi, không là có chuyện lớn xảy ra. Hạ Quan Trường về mặt quan tâm lo lắng: “Em không sao chứ. Nãy giờ trong đây có gì khác lạ không?”

Âu Dương Linh về mặt tò mò: “Em vẫn bình thường mà trong đây rất an toàn. Mọi người ra ngoài đó có phát hiện cái gì bất thường không?”

Lãnh Hàn nhìn về phía hai cô gái nhỏ: “Đâu có chuyện gì chứ. Ở ngoài đó không có cái gì cả, không hiểu tại sao hai người kia có thể la lên được làm mọi người lo lắng. Đúng là phí thời gian quá mà.”

Cô gái tóc ngắn nghe anh nói vậy vội biện minh: “Lúc nãy rõ ràng ở ngoài đó có một con tang thi rất là đáng sợ. Nó luôn nhìn về phía của chúng ta, em rất hoảng sợ nên mới kêu lên. Không ngờ khi mọi người ra nó lại dùng tốc độ rất nhanh chạy đi mất.”

Triệu Tử Kỳ nghe vậy thì phì cười: “Cô bị ngốc à. tang thi làm gì có suy nghĩ mà biết chạy trốn chứ. Nếu thật sự các cô gặp phải tang thi thì giờ này đã trong bụng nó rồi. Chứ không phải ở đây nói chuyện cười đầu chứ.”

Cô gái nhỏ vô cùng sợ hãi rút vào lòng anh mình: “Thật sự là có tang thi mà, nó còn rất đáng sợ nữa. Hu hu hu mọi người phải tin em.”

Một chàng trai trong đoàn vội vỗ về cô bé: “Mọi người tin em mà. Ngoan không khóc nữa, mặc kệ bọn họ.”

thế là mọi người lại về chỗ của mình ăn uống, thấy hai cô gái nhỏ bị dọa đáng thương như vậy. Cô biết bọn họ nói thật mà con tang thi đáng sợ kia lại được cô che giấu, lòng trắc ẩn trong cô lại nổi lên rồi. Cô nhờ Lăng Vân Hoài mang hai hộp thịt và vài cái bánh bao cho họ. Hai cô gái thì vô cùng mừng rỡ, không còn thấy bộ dáng đáng thương lúc nãy đâu nữa. Lại còn nhìn anh với một ánh mắt chân tình triền miên nhưng Lăng Vân Hoài lại ngó lơ vội về chỗ của mình. Các chàng trai trong đoàn thì nhìn bọn cô bằng một ánh mắt dò xét, bộ dáng vừa ăn vừa thận trọng giống như bọn cô hạ độc vào đồ ăn không bằng. Đúng là làm người tốt cũng thật khó quá mà. Một lúc sau khi đã ăn xong bọn họ lại nhìn sang bọn cô với một ánh mắt khâm thiết, nhưng không ai thèm để ý cả.

Người ta thường nói căng da bụng thì chùn da mắt mọi người đều đã mệt mỏi cả rồi. Các anh nhanh chóng phân công túc trực và dọn dẹp chỗ ngủ. Cũng như bom căng tâm nệm hơi cô đã chuẩn bị từ trước. Trong lúc này hai cô gái nhỏ đoàn bên cạnh ánh mắt ngưỡng mộ, thèm khác muốn qua bắt chuyện cùng các anh, nhưng lại bị các bạn nam trong đoàn cản lại. Hai cô gái nhỏ bắt đầu giận dỗi rồi đi ngủ.

Mọi thứ thu xếp đều ổn thỏa mọi người cùng nhau chìm vào giấc ngủ. Cô ngoan ngoan cuộn người vào trong lòng Triệu Tử Kỳ, còn Lãnh Hàn thì từ phía sau ôm chặt lấy cô đi vào giấc ngủ. Trong lúc đó Hạ Quan Trường canh gác một cách rất nghiêm túc. Ở một nơi khác ngoài kia có một người vô cùng vui vẻ, đó không ai khác chính là Hàn Dực tang thi vương của chúng ta. Anh nở một nụ cười thật tươi nhìn vào trong căn nhà hoang: “Linh nhi cuối cùng anh cũng có thể ở bên em rồi.”

* Mọi người thử đoán xem chuyện gì đang xảy ra nhé. Còn ai lười đoán thì chờ chương sau sẽ biết nhé.*

Tg ta viết riel rồi không biết mình viết gì nữa rồi. Mọi người có gì thì góp ý thông cảm cho ta nha.

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

Chương 29. Liên kết.

Triệu Tử Kỳ ôm cô vào lòng, anh cứ dịch tới dịch lui cuối cùng vẫn không tìm được một tư thế dễ chịu: “Chiếc xe này sao lại nhỏ như vậy. Hại Linh nhi của chúng ta ngồi không thoải mái.”

“Em không sao? Em chỉ sợ mọi người xem xong kịch vui lúc này sẽ nói em quá ác. Sẽ không thương em nữa.” Cô rúc vào lòng anh như một con cún nhỏ.

Hạ Quan Trường quay qua xoa tóc cô: “Anh thấy em như vậy đã là quá lương thiện rồi. Nếu là anh bọn họ còn thảm hơn gấp trăm lần chứ không chỉ có vậy đâu.”

“Đúng vậy. Anh vừa thấy cô ta đã chán ghét rồi, vậy mà cô ta còn dám đánh chủ ý lên anh. Linh nhi em làm rất tốt, qua việc này anh càng thích em nhiều hơn nữa.” Lãnh Hàn còn giờ tay làm bộ dáng rất tuyệt cho cô xem.

Thoáng một cái trời đã tối rồi tiếng tang thi gầm rú khắp nơi, mọi người quyết định dừng chân tại một căn nhà bỏ hoang. Nơi đó có ánh lửa chắt chắt có người, đêm nay họ xin ở nhờ vậy. Cô nhân lúc còn trên xe đã lấy từ trong không gian ra một túi thức ăn, nước uống và một số thứ cần thiết.

Bước vào trong căn nhà là một đám người 3 nam và 2 nữ họ đang gặm bánh mì. Lãng Vân Hoài bắt đầu chào hỏi: “Xin chào mọi người. Không biết mọi người có phiền khi chúng tôi đêm nay qua đêm ở đây không? Bây giờ cũng muộn rồi khắp nơi lại là tang thi nên không tiện lên đường. Chúng ta ở cùng nhau có thể giúp đỡ lẫn nhau trong hoàn cảnh khó khăn. Mọi người thấy có được không?”

Hai cô gái trong đoàn vừa thấy Lãng Vân Hoài và các anh ánh mắt đã sáng rỡ. Cô gái tóc ngắn cười tới híp mắt lên tiếng: “Đương nhiên là được chứ. Bây giờ là mặt thể chúng ta càng nên giúp đỡ lẫn nhau.”

Người con trai bên cạnh vẻ mặt không vui: “Uyên nhi sao em có thể để họ ở cùng chúng ta chứ. Biết đâu bọn họ là người xấu thì sao?”

Cô gái lắc lắc tay của anh ta: “Anh em nhìn xem họ đâu có chỗ nào giống người xấu đâu. Huống hồ chỉ có một đêm thôi mà làm sao chúng ta chịu thiệt được chứ.”

Cô gái nhỏ bên cạnh ra vẻ rất đồng tình gật đầu lia lịa: “Chị Uyên nói đúng. Mọi người cho họ ở lại có được không? Có được không?”

Cuối cùng 3 chàng trai cũng chịu thua trước sự cầu xin của hai cô gái. Đúng là anh hùng khó qua ải mỹ nhân còn mỹ nhân lại không qua nổi mỹ nam kế của bạn hồ ly mà. Hạ Quan Trường đã đi kiểm một ít củi còn các anh tranh thủ dọn dẹp lại một chút. Khi cô vừa bước vào đã bắt gặp ánh mắt giết người của hai bạn nữ nhăm vào mình. Sau đó bọn họ còn hừ một cái rồi quay ra chỗ khác, đúng một bộ dáng vô cùng ghét bỏ. Cô thật đúng là vô tội nha còn chưa mở miệng nói một câu nào đã bị ghét rồi.

Lửa vừa được nhóm lên mọi người cùng nhau quay quần bên nhau. Cô từ trong balo lấy mấy hộp thịt hộp và một xúng bánh bao được đặt lên lửa hấp lại cho nóng nó tỏa ra một mùi thơm hấp dẫn. Thu hút sự chú ý của đám người bên cạnh, hai cô gái nhỏ bộ dáng thèm thuồng. Ba nam thanh niên còn lại thì nhìn vào ổ bánh mì khô khó nuốt trên tay họ cổ cồn từng miếng.

Bánh bao vừa hấp xong Hạ Quan Trường đã lấy cái đầu tiên ra thổi cho bớt nóng rồi mới đưa cho cô. Các anh thì mở các hộp thịt ra gấp đầy vào chén của cô, rồi mới bắt đầu ăn. Hai cô gái nhỏ lại bắt đầu cảm tức, đưa một ánh mắt hình viên đạn cho Âu Dương Linh. Hai ổ bánh mì trong tay cũng đã bị hai cô bóp nát và vứt bỏ từ khi nào.

Âu Dương Linh còn lâu mới để ý tới họ, cô vui vẻ thưởng thức bữa tối của mình. Đôi lúc còn gấp thức ăn cho các anh, một đám người bên đây thì vui vẻ ăn một đám người bên đó thì một bộ dáng căm tức. Hai cô gái nhỏ hậm hực bỏ ra ngoài, một lúc sao bỗng có một tiếng la thất thanh vang lên.

Đó là tiếng la của hai cô gái nhỏ đám người bên kia lo lắng chạy ra ngoài, các anh cũng chạy theo xem xét có chuyện gì để kịp ứng phó. Cô thì cứ phải ngoan ngoãn ở trong này ăn uống, bỗng có một bóng đen lướt qua trước mặt cô. Bóng đen hình như đang lẫn trốn một thứ gì đó bộ dáng rất đáng thương. Cô từ từ đến gần nó, khi bóng đen quay người lại là một khuôn mặt nhen nhút máu vô cùng đáng sợ. Nhưng khi cô nhìn sâu vào trong đôi mắt kia cô lại có một cảm giác quen thuộc và ấm áp. Nhìn thật kỹ cô chợt phát hiện ra bóng đen đó chính là một con tang thi. Chẳng những là tang thi còn là một con tang thi cấp 5, chợt một ý nghĩ thoáng qua đầu cô. Không lẽ con tang thi này chính là nhiệm vụ mà hệ thống giao cho cô. Cô phải nhanh chóng tiêu diệt nó, cô mau chóng huy động tinh thần lực tạo ra băng lôi cầu. Nhưng càng nhìn kỹ vào gương mặt đầy máu đáng sợ kia, đặc biệt là đôi mắt đó cô lại không thể nào ra tay được.

Trong lòng Âu Dương Linh xảy ra một cuộc chiến, lý trí nói cô phải giết chết con tang thi này để hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống. Một mặt khác trong

lòng cô lại không thể nào ra tay được một cảm giác khác lạ dâng trào trong lòng không thể nói nên lời. Cuối cùng lý trí đã thắng cô quyết định ra tay, bằng lời cầu chuẩn bị xuất ra nhưng con tang thi này không có ý định tránh né. Từ này tới giờ nó cũng chưa từng tấn công hay làm hại cô, trong mắt nó cô nhìn ra được cô không phải là con mồi. Nhưng tại sao lại có một điều kỳ lạ như vậy, không phải với tất cả tang thi loài người chỉ là thức ăn thôi sao? Bọn họ không còn nhân tính, không còn suy nghĩ càng không có tình cảm.

Nhưng tại sao con tang thi này lại khác lạ như vậy trong mắt nó cô thấy một mảng tang thương. Càng hiểu kỳ cô lại càng phải tìm hiểu, khi cô đến gần nó vẫn đứng yên bất động nhìn cô. Trong lòng cô có một cảm giác rất khó tả, cảm giác này rất giống cảm giác lúc cô gặp các anh. Nhưng tại sao cái cảm giác như được gặp lại người thân rất thân lại xuất hiện giữa bọn họ, giữa cô và một con tang thi. Tại sao cô lại có cảm giác như vậy trong khi họ chưa bao giờ gặp nhau. Trong đầu cô có rất nhiều dấu chấm hỏi, cô lại không lý giải được chúng. Chúng làm cô chán ghét, làm cô bức mình.

Âu Dương Linh quyết định làm liều một lần để lý giải thắc mắc trong lòng, cô chạm vào con tang thi. Bỗng một tinh thần lực của cô trở dậy là tinh thần hệ nó bao vây con tang rồi nhanh chóng nuốt trọn lấy nó. Một lúc sau một điều bất ngờ xảy ra cư nhiên giữa cô và con tang thi như có một sợi dây liên kết vô hình. Giữ bọn cô như là có tâm lý tương thông cô có thể dựa vào ý thức hoàn toàn điều khiển không chế nó. Như vậy là thế nào tại sao lại có nhiều điều kỳ lạ xảy ra như vậy, rốt cuộc còn bao nhiêu điều mà cô chưa biết.

Bình thường tinh thần hệ chỉ có thể điều khiển tang thi cấp thấp và chỉ điều khiển chúng trong một khoảng thời gian xác định. Nhưng bây giờ cô có thể cảm nhận sự khác thường giữa cô và con tang thi này một mối liên kết đặc biệt khó mà cắt đứt được. Đã vậy thì thuận theo tự nhiên thôi tới đâu hay tới đó vậy. Bây giờ cô phải đầu nó trước đã không thì đám người kia phát hiện lại có chuyện xảy ra.

Đúng lúc này mọi người cũng đã quay lại cô thờ phào nhẹ nhõm thật may quá cô đã nhanh tay dùng dị năng che giấu nó. Cũng đã để nó tạm thời trốn ở một chỗ an toàn rồi, không là có chuyện lớn xảy ra. Hạ Quan Trường về mặt quan tâm lo lắng: “Em không sao chứ. Nãy giờ trong đây có gì khác lạ không?”

Âu Dương Linh về mặt tò mò: “Em vẫn bình thường mà trong đây rất an toàn. Mọi người ra ngoài đó có phát hiện cái gì bất thường không?”

Lãnh Hàn nhìn về phía hai cô gái nhỏ: “Đâu có chuyện gì chứ. Ở ngoài đó không có cái gì cả, không hiểu tại sao hai người kia có thể la lên được làm mọi người lo lắng. Đúng là phí thời gian quá mà.”

Cô gái tóc ngắn nghe anh nói vậy vội biện minh: “Lúc nãy rõ ràng ở ngoài đó có một con tang thi rất là đáng sợ. Nó luôn nhìn về phía của chúng ta, em rất hoảng sợ nên mới kêu lên. Không ngờ khi mọi người ra nó lại dùng tốc độ rất nhanh chạy đi mất.”

Triệu Tử Kỳ nghe vậy thì phì cười: “Cô bị ngốc à, tang thi làm gì có suy nghĩ mà biết chạy trốn chứ. Nếu thật sự các cô gặp phải tang thi thì giờ này đã trong bụng nó rồi. Chứ không phải ở đây nói chuyện cười đầu chứ.”

Cô gái nhỏ vô cùng sợ hãi rút vào lòng anh mình: “Thật sự là có tang thi mà, nó còn rất đáng sợ nữa. Hu hu hu mọi người phải tin em.”

Một chàng trai trong đoàn vội vỗ về cô bé: “Mọi người tin em mà. Ngoan không khóc nữa, mặc kệ bọn họ.”

thế là mọi người lại về chỗ của mình ăn uống, thấy hai cô gái nhỏ bị dọa đáng thương như vậy. Cô biết bọn họ nói thật mà con tang thi đáng sợ kia lại được cô che giấu, lòng trách ắn trong cô lại nổi lên rồi. Cô nhờ Lăng Vân Hoài mang hai hộp thịt và vài cái bánh bao cho họ. Hai cô gái thì vô cùng mừng rỡ, không còn thấy bộ dáng đáng thương lúc nãy đâu nữa. Lại còn nhìn anh với một ánh mắt chân tình triền miên nhưng Lăng Vân Hoài lại ngó lơ vội về chỗ của mình. Các chàng trai trong đoàn thì nhìn bọn cô bằng một ánh mắt dò xét, bộ dáng vừa ăn vừa thận trọng giống như bọn cô hạ độc vào đồ ăn không bằng. Đúng là làm người tốt cũng thật khó quá mà. Một lúc sau khi đã ăn xong bọn họ lại nhìn sang bọn cô với một ánh mắt khâm thiết, nhưng không ai thêm đề ý cả.

Người ta thường nói căng da bụng thì chùn da mắt mọi người đều đã mệt mỏi cả rồi. Các anh nhanh chóng phân công túc trực và dọn dẹp chỗ ngủ. Cũng như bom căng tâm nệm hơi cô đã chuẩn bị từ trước. Trong lúc này hai cô gái nhỏ đoàn bên cạnh ánh mắt ngưỡng mộ, thêm khác muốn qua bắt chuyện cùng các anh, nhưng lại bị các bạn nam trong đoàn cản lại. Hai cô gái nhỏ bắt đầu giận dỗi rồi đi ngủ.

Mọi thứ thu xếp đều ổn thỏa mọi người cùng nhau chìm vào giấc ngủ. Cô ngoan ngoãn cuộn người vào trong lòng Triệu Tử Kỳ, còn Lãnh Hàn thì từ phía sau ôm chặt lấy cô đi vào giấc ngủ. trong lúc đó Hạ Quan Trường canh gác một cách rất nghiêm túc. Ở một nơi khác ngoài kia có một người vô cùng vui vẻ, đó không ai khác chính là Hàn Dực tang thi vương của chúng ta. Anh nở một nụ cười thật tươi nhìn vào trong căn nhà hoang: “Linh nhi cuối cùng anh cũng có thể ở bên em rồi. “

* Mọi người thử đoán xem chuyện gì đang xảy ra nhé. Còn ai lười đoán thì chờ chương sau sẽ biết nhé.*

Tg ta viết riel rồi không biết mình viết gì nữa rồi. Mọi người có gì thì góp ý thông cảm cho ta nha.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Cái bẫy

Sáng sớm hôm sau khi mọi người thức dậy thì tiếp tục lên đường, điều đặc biệt là cô đã cho con tang thi tới hôm qua lên xe cùng mọi người. Khi các anh vừa bước lên xe về mặt rất ngạc nhiên rồi trở nên vô cùng bình thản, để không làm đoàn người bên kia chú ý. Chiếc xe vội vàng lăn bánh trong sự tiếc nuối của hai cô gái nhỏ trong đoàn kia.

Khi đi đã đủ xa Lăng Vân Hoài nhéo mắt cô: “Chuyện này là sao hả Linh nhi? Rốt cuộc em muốn làm trò gì vậy hả? Sao lại nhét một con tang thi vào trong xe của mình, em muốn chết lắm phải không?”

“Buông em ra đau chết mất, anh dám bắt nạt em hu hu hu. Nó không phải con tang thi bình thường đâu là tang thi cấp cao đấy. Em và nó có một sự liên kết vô hình, nói chung mọi người có thể hiểu là em có thể điều khiển nó. Nó sẽ giống như một thuộc hạ trung thành của em thôi, nó tuyệt đối sẽ không hại ai trong số chúng ta. Các anh hiểu những gì em nói chứ.”

Lăng Vân Hoài dùng cặp mắt hồ ly của mình xem xét con tang thi đầy máu nhìn rất đáng sợ. Nhưng từ lúc vào xe tới giờ nó vẫn ngồi yên một chỗ không hề động đậy, thật kỳ lạ quá mà. À mà khoang đã sao nhìn gương mặt này quen quen vậy ta. Anh há hốc mồm ngạc nhiên: “Các cậu nhìn con tang thi mà rất là kỳ lạ. Không giống những con tang thi bình thường chút nào, chuyện này thật kỳ quái. Quan trọng là các cậu mau lại đây xem nó rất giống Hàn Dục.”

Triệu Tử Kỳ bắt đầu lật qua lật lại con tang thi xem xét: “Đúng là rất giống Hàn Dục. Các cậu mau tìm chỗ nào dùng chân chúng ta tắm rửa thay đồ cho nó xem có phải Hàn Dục không? Càng nhìn càng thấy giống, nhưng sao cậu ta lại ở đây được. Quan trọng hơn nữa là làm sao cậu ta lại biến thành bộ dạng này mà lại còn đi theo Linh nhi nữa.”

Tấp xe vào bên đường các anh tìm một căn nhà thích hợp mang con tang thi vào tắm. Đây là một chuyện điên rồ nhất từ trước đến nay cô từng thấy luôn rồi. Cô còn phải đi theo để điều khiển nó khiến nó ngoan ngoãn nghe lời đi tắm. Lúc này lại có một chuyện rất lạ xảy ra với họ, những con tang thi gần đây chẳng những không tấn công mọi người mà còn tránh xa bộ dáng sợ hãi. Sao những điều kỳ lạ cứ diễn ra xung quanh họ vậy trời.

Các anh đưa con tang thi vào nhà tắm nhưng nó nhất quyết không chịu vào, thế là cô phải đứng một bên điều khiển nó. Triệu Tử Kỳ thì liên tục đuổi cô ra chỗ khác, vì lý do không được nhìn đàn ông khác tắm, nhưng mà cho cô xin đi nó là một con tang thi mà. Con tang thi khi không có cô lại không chịu ngoan ngoãn nghe lời, bởi vậy cuối cùng Lăng Vân Hoài nghĩ ra một cách là dùng vải che mắt cô lại rồi để cô điều khiển nó.

Mọi người thì vui vẻ an tâm tắm rửa, trong khi đó bạn nhỏ tang thi vương của chúng ta thì không vui một chút nào cả. Đây rõ ràng là kế hoạch hoàn hảo dụ dỗ Linh nhi tắm cho anh, vậy mà bị một đám bạn của mình phá hủy tức chết mà. Bạn nhỏ Lăng Vân Hoài thì nhếch mép cười khoái chí, cách này xưa rồi điểm ơi vì anh đã thực hiện trước chú em rồi. Đừng tưởng làm tang thi rồi anh sẽ sợ là cảnh giác với chú em nhé Hàn Dục.

Tắm rửa xong xuôi mọi người cùng nhau lên xe, Âu Dương Linh mắt tròn nhìn Hàn Dục. Bộ dáng của con tang thi này thật sự quá quái rồ. Ngũ quan đẹp như tranh vẽ vậy, cơ thể cũng không bị hư hại hay thối rữa gì hết. Lúc đầu thấy nó một thân tàn là máu trong rất đáng sợ, cộng với móng tay móng chân của nó dài và bén nhọn nên mới nhận biết đây là tang thi. Bây giờ nhìn nó lúc này không khác gì một người bình thường ngoại trừ việc trái tim không còn nhịp đập cơ thể đã không còn độ ấm của một con người mà thôi. Chuyện gì đang xảy ra xung quanh cô vậy sao toàn là quái vật xuất hiện không vậy, con tang thi này quả thật là một ẩn số vô cùng lớn.

Không suy nghĩ nhiều như vậy nữa bây giờ nó đã là thuộc hạ của cô rồi, nếu sau này cô không khống chế được nó cô tuyệt đối không lưu tình mà tự tay kết liễu nó. Trong lúc cô đang nhập thần suy nghĩ thì các anh cũng vô cùng kinh ngạc: “Đúng thật là Hàn Dục, cậu ta sao lại biến thành như thế này chứ. Nhìn đi nhìn lại tôi cảm thấy cậu ta kỳ quái như thế nào ấy.”

Lăng Vân Hoài bộ dáng suy ngẫm.

“Mặt kệ cậu ta như thế nào, biến thành bộ dạng gì chúng ta cũng phải tiếp nhận cậu ta. Chăm sóc cậu ta thật tốt vì cậu ta là bạn tốt của chúng ta, bây giờ lại còn đi theo Linh nhi nữa.” Hạ Quan Trường ôm lấy Hàn Dục bất động đứng đó.

Lãnh Hàn bộ dáng nghiến ngấm: “Cậu ta luôn đi theo bảo vệ Tiểu Linh Linh nhưng bây giờ cậu ta lại theo Linh nhi, các cậu nói xem có phải suy đoán của chúng ta trước đây là đúng không?”

“Không thể xác định được Linh nhi có phải Tiểu Linh Linh vì Hàn Dục cậu ta bây giờ đã biến thành tan thi. Cậu ta không còn ý thức, nói đúng hơn là cậu ta ngốc. Làm sao có thể phân biệt được ai với ai, cậu ta còn chẳng nhận ra chúng ta nữa mà.” Vũ Văn Thành Ngọc cũng bắt đầu tham gia vào cuộc nói chuyện.

Cả người Hàn Dục run run vì cố kiềm nén, tôi là tang thi chứ không có bị ngốc các cậu có biết không hả? Một đám ngốc các cậu suy luận về một vấn đề vô cùng ngốc mà không biết. Ở đây chỉ có mình tôi là thông minh nhất, tôi đang cố đóng đậy vai diễn một con tang thi bình thường đây này. Các cậu có thể để tôi yên được không chứ.

Hạ Quan Trường không giấu nổi sự lo lắng: “Nếu Hàn Dục ở đây thì Tiểu Linh Linh của chúng ta như thế nào rồi. Có phải con bé đang rất nguy hiểm không? Chúng ta có phải nên đi tìm con bé không?”

Đúng lúc này Âu Dương Linh một bộ dáng ngờ ngạc cũng tham gia vào cuộc thảo luận: “Các anh quen biết con tang thi này à. Còn có Tiểu Linh Linh gì đó là ai, tôi và cô ta có quan hệ gì với nhau chứ.”

“Bọn anh quen biết con tang thi này cậu ta tên là Hàn Dục, còn Tiểu Linh Linh là một đứa em gái mà tụi anh còn xem trọng hơn sinh mạng của mình giống như em lúc này vậy.” Hạ Quan Trường ôn nhu xoa đầu cô.

Đột nhiên một cơn đau đầu ập đến với cô, đau quá sao lại đau đến vậy Tiểu Linh Linh cái tên này nghe thật quen thuộc quá. Nhưng sao khi nghe đến nó

đầu cô lại đau như búa bổ thế này, vừa đau đầu tim cũng đau thắt lại. Rốt cuộc những chuyện này là sao cô muốn biết lý do của chúng, đau quá. Con đau quần quai làm Âu Dương Linh ngất xỉu trong sự lo lắng của tất cả mọi người.

Triệu Tử Kỳ vội ôm cô vào lòng, Hạ Quan Trường thì lấy nước cổ đúc cho cô uống, Lăng Vân Hoài thì xoa đầu cho cô. Tất cả mọi người đều lo lắng không biết chuyện gì đang xảy ra. Hàn Dực bỗng cảm nhận được một nguồn sức mạnh đem đến sự sợ hãi cho tang thi đang tiến đến, nguồn sức mạnh này giống như anh vậy. Có nghĩa là trên đời này còn có một tang thi vương giống anh, hẳn ta đang điều khiển tang thi tấn công tới đây. Hẳn ta đang muốn giờ trò gì, anh rất muốn đi xem thử nhưng còn tình trạng của Linh nhi hiện tại làm sao anh có thể đi đây.

Anh vận dụng tất cả nguồn năng lượng và sức mạnh của mình để điều khiển đám tang thi kia chống lại người đang điều khiển chúng. Hai nguồn sức mạnh ngang bằng nhau đám tang thi lại trở lại như bình thường không còn tấn công nơi này nữa. Nhưng bây giờ anh lại phát hiện một con tang thi cấp 5 đang ở đây đi cùng với nó còn có những con tang thi tốc độ và cường hóa.

Đây rõ ràng là một cuộc tấn công có kế hoạch mà tên đó đã bày ra, bây giờ anh phải làm sao để không bại lộ thân phận đây. Vừa lúc đó một lũ tang thi mà anh cảm nhận được đã đến và bắt đầu đập phá chiếc xe. Các anh thì đang rất lo lắng cho Linh nhi nên không để ý tình hình cho đến khi con tang thi kia phá vỡ cửa kính tấn công vào bên trong. Mọi người cùng nhau ra đánh tan thi, trong lúc Triệu Tử Kỳ chăm sóc Âu Dương Linh. Hàn Dực nhân cơ hội hỗn loạn đi tìm tên tang thi vương còn lại.

Con đau bắt đầu thuyên giảm cô tỉnh dậy trong vòng tay của Triệu Tử Kỳ. Nhìn xung quanh cô mới phát hiện tình hình hỗn loạn, tinh thần hệ cảm nhận cô phát hiện ra sự mất tích của Hàn Dực. Còn có sự tồn tại của một con tang thi cấp 5, không lẽ con tang thi này mới là nhiệm vụ của cô. Hệ thống người đúng là thích làm khó ta trong hoàn cảnh khó khăn mà. Cô bảo Triệu Tử Kỳ mình đã ổn, anh không cần quan tâm đến cô. Cô có thể tự chăm sóc mình và bảo anh ra chiến đấu cùng mọi người. Anh nhất quyết không cho cô ra ngoài mà phải ngồi trong xe.

Nhân lúc mọi người tập trung giết tang thi cô nhanh chóng ra ngoài tìm kẻ đầu xỏ con tang thi cấp 5 kia. Vì à tang thi cấp 5 nên không dễ đối phó như tang thi thường nó còn có thể sử dụng hỏa diễm tấn công cô với tốc độ cực nhanh. Cô nhanh chóng tránh né nó, dùng tinh thần hệ cảm nhận vị trí của nó cho nó một trận băng lôi cầu liên tiếp nhau. Con tang thi bị đánh trúng ngay càng hung dữ nó gầm rú tấn công cô nhiều hơn. Tiểu Tuyết từ trong không gian xuất hiện cũng bắt đầu cùng cô chiến đấu. Hỏa cầu đụng hỏa cầu tạo nên những trận nổ lớn. Cô nhân lúc đó dùng hàn băng đóng băng nó rồi lại dùng lôi điện cực từ trên trời giáng xuống cho nó một đòn chí mạng. Con tang chẳng những không biến thành những tảng băng nát vụn mà nó ngày càng to lớn. Và rồi một vụ nổ thật to xảy ra con tang thi nổ tan tã, tinh hạch của nó lại một đường thẳng bay về phía cô. Hòa nhập vào cơ thể Âu Dương Linh, một cảm giác khó chịu ập đến với cô.

Toàn thân cô có hai luồng khí nóng lạnh xung đột với nhau, đầu lại bắt đầu đau nhứt dữ dội. Cả người cô như một trái bóng căng tròn tràn đầy năng lượng, cô cảm thấy mình có thể nổ tung bất cứ lúc nào. Không lẽ là do cô hấp thu quá nhiều năng lượng từ cái tinh thạch kia bây giờ cơ thể không tiếp nhận nổi.

Cảm người cô đau đớn vô cùng, Âu Dương Linh ôm bụng lăn tròn trên đất.

Các anh thấy được sự bất thường của cô nhanh chóng giải quyết tất cả các con tang thi còn lại. Bỗng từ trên trời những quả cầu lửa nóng hùng hực từ đầu xuất hiện, bay với một tốc độ cực nhanh hướng đến chỗ cô. Âu Dương Linh bây giờ thậm chí không còn một chút hơi sức nào để né tránh chúng, cô vận dụng tinh thần vào không gian nhưng không được. Trơ mắt nhìn những viên tinh thạch rực lửa lao về phía mình.

* Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo với Âu Dương Linh nữa đây. Mọi người cùng đón xem tập sau nhé.*

Tg chương này ta cũng không biết mình viết cái gì nữa. Đầu óc rối bời quá mọi người đừng có chê nha. Chương sau sẽ có rất nhiều bí mật được tiết lộ đó.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Nguy hiểm

Đang trong tình thế nguy cấp thì ở một nơi khác cũng xảy ra một trận chiến ác liệt không kém. Cuộc chiến giữa hai vị vương Hàn Dực và Tống Trạch, xét về sức mạnh và thì hai người ngang bằng nhau. Giữ cuộc chiến kịch liệt bỗng Tống Trạch nở một nụ cười hả hê: “Ngươi thua rồi, đã thua ta rồi. Cho dù trận đấu hôm nay ngươi có thắng được ta thì cũng không có ích lợi gì cả. Bởi vì người ngươi yêu thương bảo vệ sắp đi gặp tổ tiên rồi ha ha ha. Hàn Dực ngươi thua rồi mãi mãi thua rồi.”

“Ngươi nói vậy là có ý gì, ngươi đã làm gì Linh nhi rồi hả. Cái tên khốn này ta sẽ giết chết ngươi.” Anh liên tục dùng hỏa cầu tấn công về phía hắn.

Hắn nở một nụ cười đắc ý: “Ngươi nghĩ hôm nay cái bấy ta giảng sẵn đơn giản như vậy. Chỉ có một trận tang thi triều bị ngươi chặn đứng và vài con tang thi nhỏ bé kia ư. ngươi sai lầm quá sai lầm, ngươi tưởng ngươi thắng được ta, ta sẽ không có cách nào hại người ngươi yêu thương ư. Thực chất thì ngược lại đó, báo cho ngươi 1 tin buồn là kế hoạch của ta đã thành công rồi. Ngươi sắp có cơ hội hốt xác người ngươi yêu thương rồi, thật là đáng thương mà. Ha ha ha ha.”

“Ta nói cho ngươi biết hôm nay Linh nhi mà có chuyện gì ta sẽ bắt ngươi sống không được chết cũng không xong. Ngươi nghĩ ta chỉ có bao nhiêu đó

bản lĩnh, người cứ thử mà xem. Chỉ cần Linh nhai mất một cọng tóc ngày đó sẽ là ngày tàn của người.” giọng anh chứ đầy giận dữ.

“Thật buồn cười quá người sẽ làm gì được ta chứ. Nói cho người biết một bí mật kế hoạch hôm nay ta đã chuẩn bị lâu lắm rồi. Vì người người yêu thương là kẻ địch không đội trời chung với người ta yêu. Ta biết cô ta rất có bản lĩnh cộng thêm các người bảo vệ làm sao có thể dễ dàng ra tay giết cô ta như vậy. Ta đã cực lực huấn luyện một đội quân tang thi, người biết không ta đã nhốt chúng vào lồng chung với nhau. Không có thức ăn chúng phải theo bản năng cắn giết lẫn nhau, ăn thịt lẫn nhau, chỉ có con mạnh mẽ nhất mới được sống sót ra khỏi lồng mà thôi. Sau rất nhiều lần tuyển chọn ta mới chọn được một con tang thi mạnh nhất huấn luyện nó, cho nó hấp thụ thật nhiều sức mạnh. Nhưng không phải để nó chiến đấu với các người mà nó chỉ là một vật hy sinh. Khi nó chết đi tinh thạch của nó ta đã cài đặt một con chip để có thể nhắm trúng đích là Linh nhi bảo bối của người đó. Tinh thạch của nó mang sức mạnh và một nguồn năng lượng vô cùng lớn mà con người không thể nào hấp thụ được. Không hấp thụ được thì cô ta chỉ có một kết cục đó là nổ banh xác mà chết. Người nghĩ xem có phải kế hoạch của ta rất thú vị hay không, vừa rồi ta đã cảm nhận được con tang thi kia đã chết rồi, tinh thạch kia cũng vào trong cơ thể cô ta rồi. Người xem có phải ngày càng thú vị rồi không ha ha ha. “Nhân lúc Hàn Dực đang tập trung vào câu chuyện hẳn dùng hàn băng đóng băng anh thành một pho tượng bị phong ấn. Trên môi hẳn nở một nụ cười đắc thắng hênh hoang.

Những tướng Hàn Dực lần này đã thua nhưng không anh phá vỡ giam cầm từ từ đi đến trước mặt Tống Trạch, cả người anh đang bốc lên một ngọn lửa giận dữ và thù hận. Ngọn lửa đó có thể thiêu hủy tất cả mọi thứ, anh dùng tất cả sức mạnh của mình giáng cho hắn một đòn chí mạng đó là lửa của địa ngục. Một ngọn lửa bất diệt có thể thiêu hủy mọi thứ mà nó đi qua, ngọn lửa từ địa ngục mang đến nỗi khiếp sợ cho mọi người. Tống Trạch chưa bao giờ lơ là đề phòng nhưng hắn vẫn không tránh thoát nỗi sự hận thù trong lòng của anh. Anh phải cho hắn biết người muốn làm hại Linh nhi chỉ có một con đường là chết, à mà không phải nói là sống không được chết không xong mới phải chứ. Nếu hắn đã có gan đắc ý nói với anh tất cả, thì cũng nên nhận biết được kết quả của mình chứ.

Ngọn lửa thiêu đốt cả người Tống Trạch nhưng không có ý định sẽ gết hắn ngay lập tức mà như đang giày vò, tra tấn hắn từng chút một. Tống Trạch cố gắng dùng tất cả dị năng của mình để dập tắt ngọn lửa và dùng một tốc độ cực nhanh để chạy trốn.

Hàn Dực đứng một bên nhìn thấy tất cả mọi thứ trên mặt không rõ tư vị là buồn hay vui. Anh còn chưa muốn hắn chết dễ dàng như vậy, cứ chạy đi từ từ mà chạy. Anh không tin hắn sẽ chạy thoát anh cả một đời này. Hận thù trôi qua trong mắt Hàn Dực là một mảng hoang tàn, anh chạy như bay về phía người anh yêu thương. Trong lòng tự nhủ Linh nhi nhất định sẽ không sao sẽ không sao. Một giọt nước mắt từ đầu chảy xuống bay vào trong gió rồi biến mất như chưa từng tồn tại, giọt nước mắt của một con tang thi cứ thế mà biến mất.

Có một người đau thương vội vã hướng về một người đang gặp nguy hiểm. Âu Dương Linh nằm trên đất cảm nhận con đau giằng xé cơ thể, nhìn từng viên thiên thạch nóng rực bay về phía mình. Cô không cam tâm tại sao lại như vậy, cô không thể chết như vậy cô còn chưa gặp được gia đình của mình, cô không thể chết. Dùng hết tất cả sức lực cuối cùng cô cố gắng bò về phía trước, thiên thạch lại lao nhanh vô cùng ánh mắt tuyệt vọng của cô khi viên thiên thạch chỉ còn cách cô trong gang tấc. Những tướng mọi thứ sẽ kết thúc trong đau đớn cô cứ thế từ từ nhắm mắt lại, điều đáng lẽ nên xảy ra lại không xảy ra.

Hạ Quan Trường dùng thân thể của mình đỡ cho cô viên thiên thạch kia. Viên thiên thạch nóng rực như muốn thiêu cháy tất cả mọi thứ bắt đầu đốt cháy từng tấc da thịt trên người anh. Một mùi hương khó ngửi tỏa ra mùi của da thịt bị đốt cháy, nhìn anh đau đớn vì cô trái tim cô như bị ai thắt lại. Từng giọt nước mắt cứ lăn dài lăn dài, tại sao bây giờ cô lại có thể yếu đuối đến như vậy, tại sao cô không thể bảo vệ người cô yêu thương. Tại sao tất cả những người yêu thương cô đều vì cô mà thương tích đầy mình chứ. Nỗi uất hận, phẫn nộ, tự trách thậm chí là căm ghét bản thân mình nhiều hơn khiến cô bật khóc. Nhìn thấy tình cảnh bạn mình bị thương mọi người vô cùng lo lắng nhanh chóng giết tất cả các con tang thi còn lại. Vũ Văn Thành Ngọc nhanh chóng dùng thủy cầu và hàn băng dập tắt ngọn lửa của thiên thạch, Triệu Từ Kỳ nhanh chóng nhắc thiên thạch ra khỏi người của Hạ Quan Trường.

Anh vẫn ôn nhu như vậy xoa đầu của cô: “Linh nhi ngoan đừng khóc anh không sao, không sao cả. Em đừng khóc đừng khóc nữa có được không? “ Cô cố gắng kiềm nếm nước mắt cứ mãi tuông trào cô nở một nụ cười gượng gạo cho anh xem.

Đau đớn lại bắt đầu lan tỏa khắp người Âu Dương Linh, đau ngày càng đau. Cô ôm đầu quay cuồng trên mặt đất, tất cả mọi người đều vô cùng lo lắng. Những viên thiên thạch vẫn không ngừng bay về phía họ, trời đất như muốn sụp đổ vào giây phút này. Lăng Vân Hoài dùng không khí và gió kết thành một kết giới vô hình che chở mọi người, Vũ Văn Thành Ngọc dùng thủy hệ tạo một bức tường nước rồi đóng băng nó thành một tường thành kiên cố. Trong khi Lãnh Hàn và Triệu Từ Kỳ liên tục dùng hỏa cầu đánh bay thiên thạch về hướng khác. Con mưa thiên thạch cứ như thể bay về phía họ mọi người đều đang cố gắng hết sức chống đỡ.

Mất Âu Dương Linh bắt đầu mơ hồ đầu óc quay cuồng nhưng cô vẫn nở một nụ cười vui vẻ. Thì ra lúc trời đất có sụp xuống có người chống đỡ thay mình lại hạnh phúc đến thế. Rồi cô bị ngất đi không còn tri giác Hạ Quan Trường lo lắng ôm cô vào lòng, dù anh đang rất đau đớn.

Trong khi đó thiên thạch rơi ngày càng nhiều, nhưng nơi thiên thạch rơi xuống đều phát hỏa. Hoặc tạo ra một vụ nổ lớn khói bụi mù mịt khắp nơi, bức tường không khí bị xé rách, tường băng cũng bắt đầu tan chảy rồi. Lăng Vân Hoài dùng hết tất cả tinh thần lực của mình tạo ra một bức tường khác ngăn chặn thiên thạch: “Tớ sắp đến cực hạn rồi. Các cậu cố gắng chống đỡ.”

Vũ Văn Thành Ngọc cũng dùng tất cả sức mạnh của dị năng để gia cố tường băng. Triệu Từ Kỳ và Lãnh Hàn cũng hết sức chống đỡ một viên thiên thạch với sức công phá vô cùng lớn cũng làm họ bị thương. Cuối cùng khi tất cả mọi người đều bị thương và không còn một chút sức lực nào con mưa thiên thạch mới chịu dừng lại. Khắp nơi một khung cảnh hoang tàn lửa bao trùm mọi thứ, may mà nơi đây rất ít người sinh sống nếu không cảnh tượng sẽ tan thương đến nhường nào.

Triệu Từ Kỳ dùng chút sức lực cuối cùng của mình ôm lấy Âu Dương Linh vào lòng. Cơ thể cô lạnh như một tảng băng làm anh hoảng hốt: “Các cậu chúng ta phải mau chóng tìm nơi thích hợp để nghỉ ngơi. Linh nhi em ấy bây giờ lạnh như một tảng băng vậy.” anh dùng hơi ấm của cơ thể mình truyền cho cô. Khí lạnh từ cơ thể cô xâm nhập vào anh khiến anh lạnh run người.

Vũ Văn Thành Ngọc dìu Hạ Quan Trường, bọn họ cố gắng lết từng bước về phía trước. Tất cả mọi người đều bị thương đều kiệt sức họ cố gắng hết sức tìm một nơi an toàn để dừng chân. Đường dài phía trước họ cùng nhau bước sẽ không bao giờ có ai bị bỏ lại cho dù hoàn cảnh có như thế nào.

* Sau những nguy hiểm này điều gì sẽ chờ họ phía trước nữa chờ tiếp chương sau nhé.*

Tg mọi người thấy ta viết chương này có phải quá tay rồi hay không. Càng ngày truyện của ta càng chán càng dở nên mọi người bỏ hết rồi. Hu hu hu ta thật đau lòng quá. Ta vẫn chưa quyết định nó là np hay 1vs1 mà mọi người đã lo suốt. Ta lộn là chương sau mới tiết lộ bí mật nhé.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Mặt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Ký ức bị lãng quên

Đi một quãng đường dài mệt mỏi khắp nơi đều là sự tàn phá của thiên thạch, cuối cùng họ cũng tìm được một ngôi nhà hoang để nghỉ ngơi. Các anh không còn một chút sức lực nằm trên đất: "Các cậu bây giờ không phải là lúc để nghỉ ngơi đâu. Tình hình của Linh nhi càng ngày càng tệ hơn rồi, các cậu mau tới đây xem cả người em ấy còn lạnh hơn băng nữa. Em ấy dường như không còn một chút ý thức nào cả, mình lo quá." Triệu Tử Kỳ dùng tay xoa khắp người cô tạo hơi ấm

Vũ Văn Thành Ngọc sờ trán cô: "Chúng ta phải mau chóng nhóm lửa sưởi ấm cho em ấy. Để mình đi tìm củi, Văn Hoài cậu đi tìm chút thức ăn, còn Lãnh Hàn cậu mau xem vết thương của Quan Trường như thế nào đi." cô gắng lấy lại tinh thần anh bắt đầu đi tìm củi. Lãng Văn Hoài cũng đi theo.

Một lúc lâu sau hai anh cuối cùng cũng đem về ba bó củi và mấy gói mì, Lãng Văn Hoài đưa mì cho mỗi người: "Mình cố gắng tìm kiếm khắp nơi rồi chỉ còn mấy gói mì này là ăn được, các cậu cố gắng ăn một chút lấy lại sức khỏe." Vũ Văn Thành Ngọc dùng thủy dị năng tạo ra nước uống. Sau đó Lãnh Hàn dùng hỏa dị năng của mình nhóm một đồng lửa thật to, Triệu Tử Kỳ đặt Âu Dương Linh gần đồng lửa để sưởi ấm cho cô.

Cơ thể của anh bây giờ vì ôm cô cũng sắp đông băng luôn rồi: "Linh nhi bây giờ vẫn còn rất lạnh, cơ thể của mình đã không còn chút nhiệt nào để truyền cho em ấy nữa rồi. Các cậu mau đến đây giúp mình truyền nhiệt cho em ấy." vừa nghe anh nói xong Lãnh Hàn lập tức đến thay anh ôm Linh nhi vào lòng dùng hỏa dị năng tiếp tục sưởi ấm cho cô, những người còn lại thì cố gắng nghỉ ngơi một chút.

Đến được Lãng Văn Hoài truyền hơi ấm cho cô thì cơ thể Âu Dương Linh lại nóng lên đột ngột, khắp người cô tỏa ra hơi nóng như muốn đốt cháy mọi thứ. Lãng Văn Hoài vội buông cô ra nhanh chóng dập tắt đồng lửa: "Thành Ngọc cậu mau dùng hàn băng hạ nhiệt cho em ấy. Đột nhiên bây giờ em ấy rất nóng, còn nóng hơn một cái lò thiêu nữa."

Vũ Văn Thành Ngọc mau chóng dùng hàn băng hạ nhiệt cho cô, anh còn tạo ra rất nhiều băng để xung quanh giúp cô hạ nhiệt. Cứ như thế Âu Dương Linh lúc nóng như lửa lúc lạnh như băng liên tục thay đổi, các anh vô cùng lo lắng túc trực bên cạnh cô không dám lơ là một phút.

Bên ngoài mọi người đang lo lắng vì cô, Âu Dương Linh lại đang chìm đắm vào thế giới của chính mình. Cô mơ màng tỉnh dậy, Âu Dương Linh ngơ ngác nhìn xung quanh. Đây là đâu sao lại quen thuộc như vậy, không phải bây giờ đang là mặt thế sao? Tại sao cô lại ở đây chứ không lẽ cô lại trùng sinh một lần nữa. Làm sao có thể như vậy, nơi này nhìn rất giống công viên gần nhà cô lúc nhỏ.

Nhưng hình như cô chưa từng được đặt chân đến đây, do gia đình luôn bắt cô ở nhà không cho phép cô đi lung tung khắp nơi. Nhìn từ xa cô phát hiện một cô bé đáng yêu như một thiên thần đang mãi mê ngậm cây kẹo nút. Kế bên là một bé trai đang kéo tay cô bé: "Tiểu Linh Linh em đi nhanh một chút. Em xem mọi người đã bỏ xa chúng ta rồi này. Em cứ mãi mê ăn kẹo như vậy chúng ta sẽ bị lạc đó."

Cô bé chu cái miệng nhỏ lên: "Lãnh Hàn ca ca anh thật phiền phức, em mệt quá đi không nổi nữa rồi."

Cậu bé cung chiều lấy tay véo má cô bé: "Tiểu Linh Linh lúc nào cũng chỉ biết làm nũng thôi. Mau lên anh cõng em, nếu không chúng ta thật sự bị lạc đó."

Cô bé vui vẻ leo lên lưng cậu bé lại còn chu cái miệng nhỏ đáng yêu ra hôn cậu một cái, cả hai vui vẻ cười đùa trên đường đi. Cô tiếp tục dõi theo, ở một đoạn đường gần đó một đám trẻ cùng nhau đứng chờ. Vừa thấy hai đứa trẻ tiến đến cậu bé mập nhất trong đoàn vội hỏi thúc: "Lãnh Hàn và Tiểu Linh Linh hai người là rùa sao? Sao có thể đi chậm như vậy, còn thua cả mình nữa. Cậu nhìn xem mình béo như vậy còn đi nhanh hơn hai người."

Lãnh Hàn bĩu môi: "Tại Tiểu Linh Linh em ấy mãi chỉ biết ăn thôi. Các cậu xem bây giờ còn làm nũng đòi mình cõng đây này." cô bé nghe thấy tên mình vội núp vào lưng cậu bé.

Một cậu bé khác vỗ một vỗ cùng ôn nhu xoa tiến lại xoa đầu cô bé: "Để mình cõng con bé cho, Tiểu Linh Linh của chúng ta thích nhất là làm nũng mà. Chúng ta phải tranh thủ thời gian đi chơi chứ."

Lãnh Hàn vẫn không buông cô bé ra mà tiếp tục cõng: "Chúng ta mau đi thôi, Tiểu Linh Linh em ấy nặng như vậy để mình cõng vẫn tốt hơn."

Cô bé nghe thấy vậy vội làm một bộ đáng vô cùng buồn thảm, cái miệng nhỏ xịu chu ra vô cùng dễ thương: "Em mới không có nặng mà, Tiểu Linh Linh rất nhẹ. Rất rất nhẹ mà có phải không?"

Nhìn bộ đáng của cô bé cả đám trẻ cùng phì cười: "Đúng vậy Tiểu Linh Linh của anh ba làm sao có thể nặng được chứ. Lãnh Hàn cậu ấy chỉ trêu đùa

em thôi."

"Triệt cậu nói đúng Tiểu Linh Linh của chúng ta là tiểu công chúa nhỏ nhất, xinh xắn nhất, đáng yêu nhất. Làm sao có thể nặng được chứ." cậu bé mập vỗ mặt thành khăn nhìn cô bé nói.

Lãnh Hàn cũng bắt đầu hòa theo: "Tử Kỳ nói đúng Tiểu Linh Linh của chúng ta nhỏ nhắn như vậy làm sao có thể nặng được chứ. Lúc này là anh nói giỡn thôi."

Cô bé lại chu chu cái miệng nhỏ của miệng ra: "Như vậy còn mới đúng chứ." bộ dáng vô cùng tự đắc của cô làm đám trẻ tiếp tục phì cười

Bọn trẻ liên tục trêu đùa nói cười vui vẻ suốt quãng đường đi đến khu trò chơi. Âu Dương Linh nhìn theo chúng đến mức xuất thần, rốt cuộc đây là đâu. Tại sao cô bé Tiểu Linh Linh đó lại là cô lúc nhỏ chứ, ở đây còn các anh trai của cô, còn có Lãnh Hàn và Tử Kỳ. Nơi này rốt cuộc là nơi nào? Vì sao đầu cô đến vậy khi nhìn thấy bọn trẻ, đau quá thật là đau quá. Âu Dương Linh ôm đầu ngồi xuống chiếc ghế bên đường, hàng loạt ký ức ủa về với cô. Những ký ức khi cô còn rất nhỏ, từ lúc cô gặp các anh, tới lúc họ bắt đầu thân thiết. Rồi sau đó như hình với bóng cùng nhau lớn lên, cùng nhau chơi đùa, cùng nhau học tập thật vui vẻ. Những ký ức tươi đẹp mà cô đã quên mất, như một dòng sông từ từ ủa về với cô, Âu Dương Linh như được vỗ òa trong nước mắt.

Thì ra tất cả những việc xảy ra nãy giờ là ký ức của cô, thì ra cô và các anh đã quen nhau khi còn rất nhỏ, thì ra cô chính là Tiểu Linh Linh mà họ thường nhắc đến. Thì ra từ đây chính là tuổi thơ mà cô đã mất đi, Âu Dương Linh bắt đầu rơi những giọt nước mắt hạnh phúc. Bây giờ cô đã hiểu được vì sao khi cô gặp các anh và con tang thì đó cô lại có một cảm giác thân thiết gần gũi khó tả trong lòng. Cô hiểu được vì sao cô thêm khát hơi ấm từ họ đến vậy, tất cả là định mệnh. Gần 10 năm cô quên mất họ, gần 10 năm cô xem họ như người xa lạ trong khi đó họ vẫn luôn chờ đợi và nhớ đến cô. Cảm ơn ông trời 1 lần nữa cho cô sống lại, cho cô được gặp lại các anh, hiểu được tình cảm mà các anh dành cho cô nhiều đến nhường nào.

Khi Âu Dương Linh còn đang vui mừng vì lấy lại được ký ức của mình, cô lại được mang đến một nơi khác mà cô không biết.

* Một bí mật đã được tiết lộ, những bí mật tiếp theo sẽ như thế nào chờ tiếp chương sau nhé.*

Tg chương này đáng lẽ phải rất hay nhưng không biết sao ta lại viết nó thành ra dở như vậy. Tất cả lỗi là do ta còn quá non tay mà ra hu hu hu. Mọi người thông cảm nha.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Thù sâu hơn biển

Âu Dương Linh lại bắt đầu ngơ ngác, đây rốt cuộc lại là nơi nào. Ký ức đã mang cô đến đây nhất định là phải có nguyên do đặt biệt nào đó. Đây là một con đường núi dốc và rất nguy hiểm, con đường này sao lại quen đến như vậy.

Trong khi cô đang suy nghĩ thì có một chiếc xe chạy với tốc độ cực nhanh đang đến, phía sau còn có vài chiếc xe bám theo. Họ còn mang theo cả súng liên tục bắn vào chiếc xe phía trước, cuộc rượt đuổi ngoạn mục diễn ra. Rồi bỗng chiếc xe tấp vào bụi cỏ bên đường, hai người phụ nữ và một đứa nhỏ bước xuống.

Âu Dương Linh tròn tròn mắt vì ngạc nhiên, ba người bọn họ cư nhiên là cô, mẹ cô và mợ hai của cô. Mợ hai nhanh chóng giấu cô và mẹ cô vào bụi cỏ: "Bây giờ tình thế rất nguy hiểm, em và Tiểu Linh Linh nấp ở đây. Chị sẽ đi dụ bọn chúng, em mau dẫn con bé tìm cách trốn thoát khỏi nơi này."

Mẹ cô không đồng ý: "Làm sao có thể như vậy chứ, chị đang mang thai đó. Anh hai còn đang chờ chị ở nhà, một nhà 3 người vừa mới hưởng niềm vui có thêm thành viên mới. Làm sao em có thể để chị đi mạo hiểm như vậy chứ, chị đâu à anh hai và Tuấn nhi còn đang đợi chị ở nhà. Chuyện này chị cứ để em lo chị mau dẫn Tiểu Linh Linh đi trốn."

Mợ hai kiên quyết không giao chìa khóa xe cho mẹ cô: "Em yên tâm chị sẽ không sao. Tình thế nguy cấp em mau trốn đi, Tiểu Linh Linh cần em. Nó cần mẹ của nó chị sẽ không sao đâu yên tâm" nói xong mợ hai vội lái xe đi mất.

Không lâu sau đoàn người kia cũng đã bắt đầu đuổi tới mẹ cô ôm cô trốn vào bụi cỏ bên đường. Những chiếc xe ngày càng chạy nhanh hơn chèn ép xe của mợ cô chúng còn dùng súng bắn liên tục vào xe. Một lúc sau ở một khúc cua dốc nghe thấy một tiếng nổ lớn, mẹ cô và cô lúc nhỏ men theo đám cỏ xem phía trước chuyện gì đang xảy ra. Đúng từ xa nhìn thì phát hiện chiếc xe của nhà cô đã lao xuống vực sâu và bốc cháy. Tiểu Linh Linh sợ hãi khóc thét lên mẹ cô vội bịt miệng cô lại để không phát ra tiếng. Trong mắt mẹ là một mảng đau thương, mợ hai cô đã mất rồi bị một đám người xa lạ truy sát và ép chết.

Mợ còn đang mang thai, gia đình của họ mới ngày hôm qua còn được hưởng hạnh phúc khi có thêm thành viên mới, hôm nay hai người bọn họ đã lìa xa mãi mãi. Cô đã nhớ ra rồi nhớ rõ nỗi uất hận này, mẹ cô dẫn cô khi còn nhỏ men theo đám cỏ từ từ trốn chạy, bọn người xấu xa kia còn xuống kiểm tra tình hình. Một lũ cầm thú mặc đồ đen trông rất hung dữ và đáng sợ, Tiểu Linh Linh rút vào lòng mẹ. Bọn người xấu kia vừa định lên xe quay về vì đã hoàn thành nhiệm vụ, thì không may một tiếng động vang lên do Tiểu Linh Linh vì quá sợ hãi giẫm phải một cành cây khô tạo ra.

Bọn chúng phát hiện ra mẹ và cô lúc nhỏ, hai người bọn họ cùng nhau chạy thật nhanh. Nhưng vẫn không thoát được bọn chúng và bị bao vây. Mẹ cô đánh với bọn chúng rất nhanh đã hạ được rất nhiều tên, nhưng tên thủ lĩnh lại dùng súng chia vào đầu Tiểu Linh Linh: "Cô em xinh đẹp, cô còn không dừng tay thì con gái cô sẽ chết rất khó coi đó."

Mẹ cô dùng tay và bị chúng khống chế một tên đàn em trong đó hùng hổ rút súng ra chia vào đầu mẹ cô: "Đại ca để em xử con đàn bà này vừa nảy nó còn dám đánh em nữa."

Tên đại ca bộp một cái vào đầu hắn: "Mày bị ngu hả giữ bọn chúng lại còn có giá trị. Lúc này tao báo cáo với lão đại bọn nó chết còn bị ông chủ một phen nữa đó. Bọn họ còn rất nhiều giá trị đối với chúng ta."

Tên đàn em hừ mạnh không phục: "Nhưng rõ ràng mệnh lệnh của Băng Liên phu nhân là xử hết tụi nó mà."

Tên đại ca trừng mắt: "Bây giờ lão đại lớn hay con đàn bà đó lớn hả."

"Đương nhiên là lão đại."

"Đi thôi chúng ta mau chóng về phụng mệnh." Tên đại ca vẫy tay ra hiệu cho bọn đàn em giải mẹ cô và cô lúc nhỏ lên xe.

Nhìn tình cảnh đau thương lòng Âu Dương Linh đau như cắt, cô chỉ có thể nhìn một cách đau đớn vì nó đã là quá khứ. Quá khứ không thể thay đổi của cô, một trận đau nhói trong lòng. Dòng hồi ức lại đưa cô đến một phòng giam.

Khi đó cũng là lúc cô lúc nhỏ được tống vào phòng giam, cô đứng giữa căn phòng trong lòng lo sợ mọi người sẽ thấy mình. Nhưng mà không ai có thể thấy được cô, cô gần như trong suốt như không hề tồn tại. Cô không thể chạm vào bất cứ thứ gì, cô chỉ có thể đứng nhìn, nhìn quá khứ đau khổ mà cô đã quên. Bỗng cô và Tiểu Linh Linh hòa cùng một thể nhưng cô cũng chỉ có thể nhìn tất cả mọi thứ mà không làm được gì.

Phòng giam không chỉ có cô lúc nhỏ mà còn có cả các anh lúc nhỏ. Vừa thấy Tiểu Linh Linh bị đẩy vào Lăng Văn Hoài lúc nhỏ vô cùng lo lắng: "Em không soa chứ. Sao lại bị bắt vào đây."

Cô vô cùng hoảng sợ khóc lớn: "Hu hu hu em và mẹ cùng bị bắt vào đây. Bọn họ truy sát chúng em còn có mẹ hai, mẹ hai của em mất rồi. Hu hu hu bọn họ là người xấu là ác quỷ bọn họ hại chết mẹ hai rồi hu hu hu Tiểu Linh Linh ghét bọn họ."

Hạ Quan Trường vỗ về cô: "Tiểu Linh Linh em mau nín đi. Di Thu Tâm mất rồi sao, bọn chúng tại sao lại muốn giết hại di Thu Tâm chứ. Anh biết em rất buồn rất sợ, nhưng đã có bọn anh ở đây rồi bọn anh nhất định không để cho bọn chúng ức hiếp em. Nếu không phải bọn chúng lấy em ra dụ bọn anh vào bẫy rồi còn dùng thuốc mê cực mạnh bọn anh cũng sẽ không bị bắt vào đây."

Triệu Tử Kỳ chạy đến ôm cô vào lòng: "Em không cần phải sợ anh béo sẽ bảo vệ em. Không phải trước đây em rất thích anh béo ôm em ngủ sao. Ngoan ngoan ngủ một lát mọi chuyện sẽ không sao nữa." anh yêu chiều vuốt ve tóc ru cô ngủ. Tiểu Linh Linh từ từ rơi vào giấc ngủ.

Trong lúc Tiểu Linh Linh đang ngủ mê các anh thì vẫn đang tự trách Vũ Văn Thành Ngọc nắm tay của mình xuống sàn nhà đến mức chảy máu: "Đáng chết tại sao chúng ta lại vô dụng như vậy, không giúp gì được cho Tiểu Linh Linh còn bị bắt nữa chứ. Lũ khốn kiếp kia cứ nhiên dẫm đạp chết di Thu Tâm, lại còn dám bắt di Phượng và Tiểu Linh Linh nữa. Đợi mình mà ra khỏi đây nhất định sẽ không tha cho một tên nào hết."

Bạn nhỏ Hoài hồ ly sau một hồi suy tư lên tiếng: "Mình nghĩ đây vốn là một âm mưu dày công sắp đặt từ trước. Thế lực ở phía sau nhất định rất lớn, các cậu nghĩ xem bọn giang hồ bình thường làm sao dám làm ra những chuyện tày trời như vậy chứ. Bọn chúng làm sau dám đụng đến con cháu của thập nhị gia tộc được, ở đây có tất cả con cháu kế thừa của 7 đại gia tộc. Mình nghĩ cái âm mưu này không phải tầm thường."

"Cậu nói đúng chúng dám giăng bẫy bắt người kế nhiệm sáng giá của 7 đại gia tộc chúng ta chắc chắn mục đích rất lớn. Chúng ta bây giờ không phải là đối thủ của bọn chúng Thành Ngọc cậu không cần tự trách mình làm gì. Bây giờ chúng ta phải tìm cách để ra khỏi đây mới được." Hạ Quan Trường cũng trầm tư.

Lãnh Hàn về mặt lo lắng: "Mình nghĩ bây giờ điều quan trọng nhất là phải cứu di Phượng như vậy Tiểu Linh Linh mới yên tâm được."

"Chúng ta phải cố gắng hết sức thôi, mọi người cố gắng trấn tĩnh Tiểu Linh Linh nha." Lăng Văn Hoài nhìn cô đang ngủ bằng một ánh mắt cưng chiều.

Âu Dương Linh nghe mọi chuyện cũng bắt đầu suy tư, Tiểu Linh Linh ngủ nhưng cô vẫn còn thức. Không ngờ các anh lúc còn nhỏ mà đã có những suy nghĩ thấu đáo như vậy rồi. Rốt cuộc cái âm mưu to lớn gì đã xảy ra trong quá khứ của bọn họ. Cho dù có chuyện gì đi chăng nữa cô cũng nhất quyết tìm mọi cách trả thù cho mẹ hai của cô.

* Một âm mưu đang diễn ra rất nhiều bức màn bí mật từ từ được vén lên. Mọi người chờ chương sau nhé.*

Tg chương này cách xưng hô hơi loạn chút nhưng ta không biết sửa sao cả. Có ai có góp ý cho ta không.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Thù sâu hơn biển 2

Âu Dương Linh bé nhỏ được đánh thức bằng một tiếng quát lớn: “Lũ nhóc chết tiệt này ngoan ngoãn nghe lời một chút. Nếu không thì lão tử đây sẽ tiễn chúng bay lên đường.” Nói xong hắn còn tát Triệu Tử Kỳ một cái.

Các anh thấy vậy đánh trả bọn chúng nhưng bọn chúng đã dùng thuốc mê khổng chế sau đó dùng gậy sắt và roi đánh vào các anh. Mọi người sợ bọn chúng sẽ làm tổn thương cô, nên các anh tạo một tấm lá chắn bằng thịt cho cô. Tất cả mọi người đều bị đánh một cách thảm thương cô thì không mấy may có một chút vết xước. Âu Dương Linh vô cùng đau lòng vô cùng căm hận, nhưng cô chẳng làm được gì.

Một tên mặt mày bặm trợn tiếng vào ra hiệu cho bọn chúng dừng tay: “Được rồi tụi bay còn đánh nữa tụi nó sẽ chết thật đó. Bọn mày đừng quên tụi nó là cục vàng cục bạc của 7 đại gia tộc tiếng tăm lừng lẫy. Nếu bọn chúng chết rồi chúng ta lấy cái gì để uy hiếp tụi kia hả.”

“Đại đại ca, tại lúc này chúng có ý định bỏ trốn tụi em mới ra tay đó chứ. Mấy đứa nhãi ranh nhìn vậy mà ghê gớm lắm đó đại ca.” một tên đàn em vội phân bua.

“Được rồi bây giờ chúng ta phải để bọn chúng gặp người thân đi chứ. Mọi người chắc đã sốt ruột lắm rồi.” rồi hắn quay sang nắm đầu Hàn Dực để vào một cái máy quay: “Ngonan nói với gia đình của mày mau chóng đáp ứng yêu cầu của tụi tao, không thì chúng mày chỉ có một con đường chết thôi biết chưa.”

Hàn Dực căm rắng cho dù có chết cũng không nói một lời nào hắn ta giận dữ liên tục bịt tay anh, tới mức miệng anh chảy đầy máu. Không bắt anh mở miệng được hắn ta bắt đầu nóng giận quát anh qua một bên, rồi bắt Lăng Vân Hoài nói chuyện. Nhưng anh cũng nhất quyết không nói gì cũng không hề sợ hãi thấy các anh đều như vậy hắn nóng giận: “Mẹ nó một lũ ngu ngốc chúng mày tưởng như vậy là tao không có cách nào sao. Tụi mày không nói nhưng chắc chắn con nhỏ này sẽ nói.” hắn quay qua nói với đàn em của mình: “Tụi bay còn không mau bắt con nhỏ đó lại đây cho tao. Tao không tin tao không trị được tụi mày.”

Bọn đàn em hùng hổ đến bắt cô, cô chỉ còn biết ngay ngốc ngồi một chỗ sợ hãi vô cùng. Các anh chắn trước mặt bảo vệ cô nhất quyết không cho bọn chúng đụng tới cô. Một tên đàn em chán nản: “Đại ca tụi này ngoan cổ quá tụi em hết cách rồi, giờ phải làm sao.”

“Mẹ nó một lũ nhãi con cũng không xử lý được, tụi bay đi chết luôn đi là vừa. Biến đi chỗ khác đừng ở trước mặt tao, chướng mắt quá.” tên đại ca giận dữ chỉ tay vào đàn em.

Trong lúc đó mọi người ôm chặt lấy nhau bảo vệ lẫn nhau, cho dù có như thế nào đi chăng nữa họ vẫn luôn có nhau. Tên đại ca sau khi không thực hiện được ý đồ của mình thì dùng máy quay lại tình cảnh của mọi người kèm theo một lời đe dọa: “Xin chào 7 đại gia tộc của chúng ta hôm nay tôi gửi đến cho các người một món quà. Đó chính là những đứa con đứa cháu bảo bối của các người đây, thấy tình cảnh của chúng hiện tại không? Thật là đáng thương quá mà. Tôi cho các người kỳ hạn 1 tuần nếu không thực hiện yêu cầu của chúng tôi, thì những người thừa kế sáng giá của các người sẽ phải đi gặp diêm vương đó. Nhớ kỹ kỳ hạn chỉ có 1 tuần mà thôi, bây giờ chúng tôi sẽ cố gắng chăm sóc chúng một chút. Các người mà làm tôi nổi giận rồi thì chúng chỉ có một con đường chết mà thôi ngoan ngoãn nghe lời một chút đi há há há há.”

Nói xong hắn cũng đi ra ngoài rồi khóa cửa lại bỏ bọn cô. Hàn Dực lo lắng kéo cô đứng dậy xoay mấy vòng: “Tiểu Linh Linh em không sao chứ, có bị thương một chút nào không để anh xem nào.”

Âu Dương Linh không ngừng run sợ: “Em không sao cả, nhưng Tiểu Linh Linh rất sợ, rất rất sợ. Bọn người đó thật là xấu xa hu hu hu.” cô bé quay qua Hàn Dực: “Hàn Dực ca ca bị thương rồi, có phải rất đau không? Tiểu Linh Linh xin lỗi là Tiểu Linh Linh không tốt hu hu hu.”

Hàn Dực yêu chiều vuốt mũi cô: “Anh không sao, cũng không đau lắm. Đây không phải là lỗi của Tiểu Linh Linh biết chưa hả ngoan không khóc nữa, nhìn em bây giờ chẳng khác nào một con mèo mıt ướt cả.” anh vươn tay lau đi những giọt nước mắt trên mặt cô.

Tiểu Linh Linh bé nhỏ ngoan ngoãn mím khóc, cô dùng cái miệng bé nhỏ của mình thổi viết thư cho Hàn Dực: “Em sẽ thổi viết thư cho anh, mỗi lần em bị thương mẹ đều làm như vậy. Thôi một chút sẽ không đau nữa.”

Nhìn sự ngây thơ trong sáng, đáng yêu của cô mọi người đều phì cười Hạ Quan Trường cũng nắm lấy cánh tay của mình kêu đau bắt cô thổi cho. Sau đó các anh còn lại cũng hùa theo, cô phải đi thổi viết thư cho từng người. Âu Dương Linh lúc lớn là cô đây thì đầu đầy hắc tuyến tại sao lúc nhỏ mình có thể ngây thơ đến như vậy chứ. Thật là hết cách mà cô biết từ nhỏ mình đã rất được cưng chiều ba mẹ và mọi người đều coi cô như công chúa nhỏ mà nuôi trong nhà kính. Bởi vậy mà cô lúc trước thật sự là vừa vô dụng lại còn ngây thơ vô số tội nữa chứ.

Dù bị thương nhưng mọi người vẫn cứ cười đùa vẫn cứ vui vẻ vì không muốn làm cô lo lắng. Hằng ngày bọn chúng sẽ đưa 3 bữa cơm vào cho bọn cô, sau đó thì bỏ mặc không lo nữa. Khi nào có người cần đi vệ sinh hay gì đó chúng đều kẻ theo sát không lơ là. Bọn cô không có cách nào để trốn ra đành ngoan ngoãn ăn uống cùng nhau nói chuyện, đôi lúc còn kể chuyện cười hay hát hò gì đó cho đỡ nhàm chán. Vết thương trên người các anh cũng từ từ hồi phục dần, cứ thế 5 ngày đã trôi qua.

Vào ngày thứ 6 bọn chúng không còn mang thức ăn vào cho bọn con nữa thay vào đó là một trận đòn roi. Bọn chúng dường như rất tức giận vì kế hoạch bị thất bại, chúng trút hết nỗi bực tức lên người bọn cô. Các anh vẫn cứ vì bảo vệ cô mà ăn những trận đòn roi. Buổi tối mọi người vừa đói vừa mệt lại bị thương khắp người.

Âu Dương Linh sụt sùi: “Mọi người có phải rất đau, rất mệt rất đói không? Tiểu Linh Linh xin lỗi em không làm gì được cho mọi người hết.” cô bé chuẩn bị khóc thì đột nhiên nhớ ra chuyện gì. Cô bé tìm khắp người cuối cùng phát hiện 3 thanh socola và 3 cái bánh cô bé đã bỏ trong túi áo để ăn khi buồn chán. Cô bé chia chúng ra thành 7 phần rồi đưa cho các anh: “Các anh ăn một chút đi, chỉ có từng này thôi mọi người ăn đỡ nhé. Đợi đến khi ra ngoài

em sẽ mời mọi người đi ăn pizza.”

Vũ Văn Thành Ngọc lại đưa phần của mình đến trước mặt cô: “Em ăn đi anh không đói đâu, em ăn là được rồi. Chỉ cần Tiểu Linh Linh vui vẻ anh cũng sẽ vui vẻ, chỉ cần Tiểu Linh Linh no anh cũng sẽ no.”

Cô bé không chịu đưa đến trước mặt anh: “Mọi người phải cùng nhau ăn mới được, chúng ta là anh em không phải sao? có phước cùng hưởng có họa cùng chia, mọi người lại luôn bảo vệ em đến mức bị thương khắp người như thế này. Nếu mọi người còn không ăn em cũng sẽ không ăn.” cô bé còn chu chu cái miệng nhỏ của mình ra tỏ ý giận hờn.

Các anh cuối cùng cũng phải chịu thua cô ngoan ngoãn ăn hết phần của mình, dù chẳng hết đói được nhưng trong lòng ai cũng vui vẻ. Triệu Tử Kỳ giả vờ vỗ cái bụng béo của mình: “Anh no rồi có Tiểu Linh Linh thật là tốt. Sau khi chúng ta thoát ra ngoài nhất định phải cùng nhau đi ăn pizza đó.”

“Nhất định rồi.” cô bé giơ tay lên vỗ vào tay mọi người.

Ngày thứ 7 đã đến mọi người lại được đánh thức bằng tiếng mở cửa nhưng người bước vào không phải bọn côn đồ mà là mẹ cô. Âu Dương Linh nước nỡ muốn chạy xà vào lòng mẹ nhưng mẹ cô lại né tránh cô: “Mấy đứa mau chóng rời khỏi nơi này, nhớ phải chạy thật nhanh có biết không? Các con phải chăm sóc thật tốt cho Tiểu Linh Linh đó biết không hả. Tiểu Linh Linh con phải sống thật tốt phải thật hạnh phúc biết chưa. Nhớ kỹ mẹ sẽ mãi mãi đi theo bảo vệ con, mẹ yêu con nhiều lắm.”

Nói xong mẹ mở cửa thật nhanh và mọi người cùng nhau chạy nhưng mẹ lại ở lại nơi đó. Mẹ không hề nhúc nhích, bọn cô cố gắng chạy thật nhanh ra khỏi nơi đó. Khi cô phát hiện mẹ mình vẫn còn ở nơi đó thì mọi chuyện đã quá muộn rồi. Một trận nổ lớn xảy ra phá hủy toàn bộ nơi đáng sợ kia. Cô chỉ có thể tro mắt nhìn mẹ mình bị vùi dập trong đống hoang tàn đổ nát.

Trước khi vụ nổ xảy ra cô còn thấy nụ cười dịu hiền của mẹ, cô như con thú mất kiểm soát muốn lao vào trong vụ nổ. Như con thiêu thân muốn lao vào đồng lửa tiếng cô ức nghẹn: “Mẹ, mẹ, mẹ đừng bỏ con mà. Mẹ ơi mẹ con vào với mẹ. Mẹ đừng bỏ Tiểu Linh Linh mà. Mẹ ơi, mẹ ơi hu hu hu.”

Các anh nước mắt cũng lãng dài vội ngăn cản cô không cho cô vào chỗ nguy hiểm. Đúng lúc này người của 7 đại gia tộc cũng đã tới nơi. Vừa nhìn thấy ông, cậu và các anh cô bé đã ngất lịm đi.

Âu Dương Hạo đỡ lấy cô, kéo tay Lãnh Hàn: “Chuyện gì đã xảy ra. Mọi người ở đây còn mẹ mình đâu, mẹ mình đâu cậu nói đi.”

Lãnh Hàn nghẹn ngào chỉ vào đám cháy: “Di Phượng còn trong đó di còn trong đó. Bọn mình xin lỗi lúc bọn mình phát hiện ra đã quá trễ rồi. Mình xin lỗi.”

Âu Dương Vũ nắm cổ áo Lãnh Hàn: “Cậu nói cái gì mẹ mình còn trong biển lửa kia. Cậu đang nói đùa đúng không? Có đúng không? Mẹ mình làm sao có thể còn ở trong đó được chứ.” anh đẩy mạnh Lãnh Hàn.

Vũ Văn Thành Ngọc đỡ lấy Lãnh Hàn: “Vũ cậu bình tĩnh một chút, di Phượng thật sự ở trong đó. Mình xin lỗi các cậu, mình không bảo vệ được di, không cứu được di.” anh cố ném nước mắt.

Tất cả người của Âu Dương dừng như chết đứng, Âu Dương Triệt gào khóc muốn chạy vào trong biển lửa: “Mẹ, mẹ làm sao có thể làm sao có thể. Mẹ làm sao có thể bỏ lại tụi con và mọi người như vậy. Mẹ ơi, mẹ ơi.”

Không khí u ám bao trùm tất cả mọi người, tất cả mọi nơi. Âu Dương Linh thì chìm đắm trong uất hận nóng tay của cô bấu chặt vào lòng bàn tay chảy của máu. Ở một không gian khác thân thể cô cũng chảy nước mắt không ngừng tay bấu vào nhau máu chảy rất nhiều làm các anh rất lo lắng không yên. Vội dùng khăn lau nước mắt cho cô vào xử lý vết thương.

* Cái chết của mẹ Âu Dương Linh sẽ mở ra một mối thù sâu nặng cho cô sau này. Thù hận kết thù hận. Rốt cuộc giữa Âu Dương Linh và những ai lại có mối thù lớn như vậy.*

Tg chương này hơi loạn à nha. Ta cũng không biết sửa làm sao nữa hu hu hu mọi người hãy thông cảm nha.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Thù sâu hơn biển 3.

Cả gia tộc Âu Dương chìm trong sự tang thương và mất mát, chỉ trong vòng 1 tuần lễ gia đình họ mất ba mạng người. Thậm chí tới xác của họ cũng không được nguyên vẹn, nỗi uất hận dâng trào trong lòng mỗi người. Đứa cháu gái, em gái họ yêu thương nhất kể từ khi về nhà đến giờ vẫn luôn tự nhốt mình trong căn phòng kín, không nói cũng không cười. Chỉ trốn trong một góc phòng sợ hãi run rẩy đôi lúc lại có những tiếng nấc nghẹn phát ra.

Con bé chịu quá nhiều đã kích, bị kích làm tinh thần con bé khủng hoảng. Cả gia đình đều thường xuyên nói chuyện an ủi đủ mọi cách nhưng vẫn không thể nào khắc phục nỗi đau này.

Mỗi ngày các anh đều chạy qua an ủi cô đủ đường chỉ mong nhìn thấy được nụ cười của cô. Nhưng cô vẫn như vậy như một con búp bê mất đi linh hồn, vào một ngày cô bé thơ thẩn đi qua phòng ông ngoại thì nghe được câu chuyện về thảm kịch. Nhờ vậy mà cô cũng biết được chân tướng một chuyện.

Thì ra bọn người xấu bắt cô và mẹ hôm đó lại còn hại chết mẹ hai là người của 3 đại gia tộc Mộ Dung, Hắc Mộc và Phurong gia. Bọn họ bắt con cháu của 7 đại gia tộc nhằm uy hiếp họ giao ra quyền hành ở thủ đô, lợi dụng lúc mọi người lo lắng cứu người để tấn công vào căn cứ của 7 đại gia tộc. Nhằm lật đổ họ sau đó xưng bá thủ đô nhưng cuối cùng tất cả mọi kế hoạch đều thất bại. Do 7 đại gia tộc liên kết với nhau đối phó với chúng. Vì oán hận kế hoạch đã thất bại nên chúng mới gài bom ở khu giam giữ bọn cô. Mà trái bom chúng gài lại ngay cửa phòng giam, một khi cửa phòng giam mở trái bom nhất định sẽ nổ. Mẹ cô cố gắng cầm cự để cô và mọi người có thể trốn thoát còn mẹ vì vậy mà qua đời. Mẹ muốn bảo vệ cô nên mới chết, mẹ muốn cô được sống vui vẻ hạnh phúc.

Thế nên kết cục của 3 đại gia tộc kia thật là thảm, Âu Dương huy động toàn bộ lực lượng kết hợp với 6 đại gia tộc còn lại. Truy bắt và diệt sạch 3 đại gia tộc kia. Đối với họ nợ máu phải được trả bằng máu, 3 đại gia tộc danh tiếng lấy lòng cứ như thế mà bị diệt đi. Đau thương mất mát cũng không vì vậy mà tan đi hết được.

Sau khi biết được sự thật Tiểu Linh Linh bắt đầu kiên cường hơn, cô bé gạt đi nước mắt quyết định phải sống thật tốt như lời của mẹ dặn trước khi mất. Buổi chiều hôm đó khi các anh tới tìm cô bé, Tiểu Linh Linh còn hẹn ngày mai sẽ thực hiện lời hứa mời mọi người ăn pizza. Cả nhà và các anh đều thờ phào nhẹ nhõm khi thấy cô bé có thể lấy lại tinh thần.

Sáng sớm hôm sau Tiểu Linh Linh quyết định sang nhà của ba mình để tìm chút yêu thương chút hơi ấm từ ba. Cô đã mất mẹ rồi giờ chỉ còn lại ba cô mà thôi, cô bé tình tưởng người ba luôn yêu thương cưng chiều cô bé có thể bù đắp một phần nào mất mát ở trong cô. Nhưng Âu Dương Linh cô lại biết người ba đó thật chất không yêu thương gì cô cả, tất cả những tình thương đó đều chỉ là giả tạo mà thôi. Lúc trước cô cũng đã từng tin vào tình thương ông ta dành cho cô nhưng đổi lại được là đối trả phản bội. Cuối cùng là đưa cô gần hơn với cái chết, ông ta diễn kịch thật sự quá giỏi, giỏi tới mức tất cả mọi người trên thế giới này đều nghĩ ông ta thật sự rất thương yêu cô, ông ta là một người ba mẫu mực.

Trở lại với ký ức của cô Tiểu Linh Linh vì muốn tạo cho ba mình một bất ngờ nên đã trốn vào trong một góc bàn làm việc. Nhưng cô bé không thể ngờ cô sắp chứng kiến bi kịch lớn nhất đời mình. Ba cô cư nhiên ôm một người phụ nữ khác vào phòng hôn hít còn làm chuyện nam nữ. Cô bé tội nghiệp chết trân trước sự việc đó cô còn quá nhỏ để biết đến chúng. Cô chỉ biết rằng ba ba của cô đang ôm hôn nồng nhiệt một người phụ nữ khác trong khi mẹ cô chỉ vừa mới qua đời. Làm sao có thể ba vẫn luôn rất yêu mẹ mà không phải sao?

Đang lúc hai người trên sofa đang nồng cháy thì một cô gái bước vào: " Qua xem tôi thấy được chuyện gì này, anh cư nhiên đang ôm ấp tiểu tam trong khi vợ mình mới chết. Thật là một tên đàn ông tồi mà, không hiểu sao lúc trước tôi có thể động lòng với anh được. Anh làm gì cũng nên cân trọng một chút để Âu Dương gia biết được thì anh xong đời."

Ba cô từ trên người cô gái đứng lên phát tay cho cô gái ra khỏi phòng: " Em đến đây làm gì không phải bọn họ đang truy sát em sao? Em gan thật đấy dám xuất hiện ở đây, lỡ bọn họ phát hiện anh sẽ tự tay mình giao em cho bọn họ."

" Anh đúng là đồ khốn mà, nếu không phải tại anh tôi có thể thảm như hiện tại. Gia tộc đều bị diệt người chồng trên danh nghĩa cũng đã chết, bây giờ tôi còn phải trốn chui trốn nhủi như một con chuột. Còn anh thì hay rồi ở đây ôm ấp người đẹp. Cái tên khốn này tôi ghét anh." cô gái kiên tục đánh về phía ba cô.

Ông rất tức giận: " Cô đang lên cơn điên cái gì vậy chứ, cô bây giờ ngoan ngoãn nghe lời cho tôi. Nếu không tôi sẽ cho cô và con cô chết rất khó coi đó."

" Tên khốn này anh dám dùng con để uy hiếp tôi, nó cũng là con của anh. Anh dám đụng đến nó tôi sẽ đến Âu Dương gia nói cho bọn họ biết hết tất cả chân tướng. Anh làm sao để lập mưu bẫy kẻ cho 3 đại gia tộc kia đối phó bọn họ. Anh đừng quên anh làm sao mà tính kế có được Âu Dương Phurong rồi ép cô ta lấy anh để được địa vị như ngày hôm nay. Trong cái âm mưu to lớn của 3 đại gia tộc anh là công thần số một nhưng lại không phải chịu một chút trách nhiệm nào. Lý do đơn giản vì anh là ba của những đứa cháu nhà Âu Dương. Tôi biết rất nhiều bí mật của anh mà khi bị lộ ra rồi anh chỉ có một con đường chết. Anh nghĩ xem chó đến chân tường sẽ cắn người đó, anh có muốn cùng nhau chết chung không hả." cô ta nhìn về mặt ngày càng tối sầm của ba cô bèn nở một nụ cười hả hê.

" Cô muốn gì nói mau, tốt nhất nên ngậm miệng cho tôi. Nếu không cô sẽ chết càng thảm hơn bao giờ hết." ba cô giận dữ bắt lấy cô ta lắc mạnh.

" Sao anh lại giận dữ như vậy chứ, tôi chẳng qua là muốn tiền mà thôi. Anh đưa tôi tiền để tôi trốn đi, còn anh ngoan ngoãn chăm sóc Tiểu Tuyết nhận nó về nhà. Tôi sẽ ngoan ngoãn ngậm cái miệng này lại." cô ta vui vẻ ngồi lên sofa.

Ba cô thì tới kết sát lấy mấy cục tiền quăng vào cô ta: " Ngoan ngoãn cút xa một chút đừng để tôi gặp lại cô. Cô mà dám nói linh tinh chuyện này tôi sẽ cho cô chết thật khó coi."

Tiểu Linh Linh như chết trân tại chỗ ba cô cư nhiên là người hãm hại mẹ cô, thì ra ba mẹ cô không hề yêu thương nhau như cô tưởng tượng. Ông ta còn góp phần không nhỏ trong cái chết của mẹ và mẹ hai và đứa bé trong bụng. Tại sao có thể như vậy trời đất như sụp đổ trong lòng cô bé. Tiểu Linh Linh thì chết lặng khi phát hiện ra sự thật còn trong mắt Âu Dương Linh chỉ có sự căm thù. Thù hận ngút ngàn bao lấy cô, cô vụn vụn không ngờ tới kẻ thù lớn nhất lại là ba của mình. Cô vốn đã biết bộ mặt thật của ông ta nhưng không hận ông ta nhiều như vậy. Nhưng bây giờ thù hận của cô và ông ta còn sâu hơn biển lớn.

Trong lúc sơ ý Tiểu Linh Linh đụng đầu vào một cạnh bàn phát ra tiếng động. Cô bé bị ba mình phát hiện ba kéo mạnh tay cô: " Con ở đây làm gì hả, đến từ lúc nào? Có phải con đã nghe hết mọi việc rồi không? " Cô bé sợ hãi tới mức không nói được lời nào một con đau từ cánh tay truyền đến do bị siết chặt.

Cô gái kia đi đến bên cạnh cô: "Anh hỏi chuyện thừa thôi đó làm gì, em nghĩ không cần hỏi cũng biết mà. Ai đâu đây không phải bảo bối nhà Âu Dương gia con gái cưng của anh sao. Nhìn xem bây giờ anh phải làm sao đây con bé nhất định sẽ nói chuyện này cho ông ngoại, cậu và các anh của nó nghe. Không lẽ anh sẽ giết người diệt khẩu sao,? Dù sao nó cũng là con anh đó người ta nói hổ dữ không ăn thịt con mà. Không lẽ anh còn hơn cả hổ dữ, như vậy làm sao tôi an tâm giao Tuyệt nhi cho anh đây. Đứa con này anh còn thương yêu như vậy mà."

Ba cô ngày càng tức giận: "Cô im miệng ngay cho tôi, còn con nữa sao lại không nghe lời như vậy. Con đã không ngoan ngoãn cũng đừng trách ba quá vô tình. Ai bảo con đã biết quá nhiều thứ không nên biết như vậy thật không tốt." nói xong ông đẩy mạnh cô bé đập vào bàn thật mạnh. Con đau đớn truyền khắp cơ thể. Ông ta tiến đến gần cô bé dùng đôi tay muốn bóp chết cô. Cô bé liên tục lùi lại cơ thể run cầm cập không ngừng trốn tránh người trước mặt. Đó không phải là ba cô nữa đó là quỷ dữ là cảm thù muốn giết chết chính con ruột của mình.

Khi ông ta vừa bóp cô bé, đã bị Tiểu Linh Linh cản cho một cái thật đau. Sau đó cô bé chạy thật nhanh ra khỏi phòng, ông ta mau chóng đuổi theo ở phía sau, còn cô gái kia thì ở một bên xem kịch vui. Tiểu Linh Linh cố gắng chạy thực mạng ra khỏi nhà không để ý đến mọi thứ. Và rồi một khi cô bé nhìn lại phát hiện mình đang ở giữa đường trong khi đó lại có một chiếc xe hơi đang chạy với tốc độ cực nhanh tới. Cô bé hoảng hốt nhưng không thể nào tránh được vì chiếc xe đã gần trong gang tấc.

Tiểu Linh Linh mở to mắt nhìn chiếc xe lao về phía mình trong vô vọng bỗng có một cái gì đó ôm cô bé vào lòng. Chiếc xe tông cô và vòng tay ấm áp đó bay lên rồi rớt xuống đất. Trong lúc mơ màng cô nghe được một tiếng gọi: "Tiểu Linh Linh em nhất định sẽ không sao. Yên tâm bây giờ anh lập tức đưa em tới bệnh viện." trong ký ức mơ hồ hiện ra gương mặt đầy máu của Lăng Vân Hoài.

Trên người anh toàn là vết thương trên đầu còn chảy rất nhiều máu, trong lúc xảy ra tai nạn anh là người đã dùng thân thể của mình bảo vệ cho cô. Vì vậy mà anh bị thương rất nghiêm trọng còn cô thì bị thương nhẹ hơn nhiều nhưng do quá sợ hãi và hoảng sợ nên ngất đi. Anh công cô trên vai mặc kệ tất cả lao về phía bệnh viện, vết thương trên cơ thể vì vận động mạnh mà chảy máu thật nhiều. Vừa tới bệnh viện giao cho cô bác sĩ cũng là lúc anh ngất đi.

Sau tai nạn khi Tiểu Linh Linh tỉnh dậy lại không nhớ được chuyện gì, bác sĩ nói đây là chứng tự kỷ. Do cô gặp quá nhiều đau khổ và không còn muốn nhớ đến quá khứ đó nữa, nên đã tự mình phong ấn nó. Ông ngoại thì có vẻ rất thoải mái vì việc này: "Không nhớ cũng tốt, con bé có thể bắt đầu lại một cuộc sống mới. Vô âu vô lo, vui vẻ hồn nhiên như lúc trước, có lẽ đây là sắp đặt của ông trời cũng nên." cả nhà ai cũng nghĩ như vậy.

Khi ác anh đến thăm cô, cô lạnh nhạt vô tình như người xa lạ. Thậm chí còn thấy họ rất phiền phức và chán ghét, tất cả tình cảm những năm qua cũng vì thế mà bị lãng quên mất. Sau khi được ra viện cô được đưa về Âu Dương gia, cắt đứt tất cả mọi quan hệ với nhà nội cô. Sau đó tất cả 4 anh em nhà cô đều đổi thành họ Âu Dương mà không theo họ Mạc nữa. Vì ông cho rằng tai nạn xảy ra với cô một phần lỗi là do ba cô gây ra, ông cũng biết ba có liên quan đến vụ 3 đại gia tộc. Nhưng nể tình con cháu ông mới không tính toán với ba, ông không muốn cháu mình có bất cứ quan hệ gì đến hạn người như vậy. Kể từ đó Tiểu Linh Linh bắt đầu cuộc sống búp bê trong lồng kính của mình.

Ký ức thì ra lại đau khổ như vậy trong mắt Âu Dương Linh ngập tràn thù hận. Ba cô tại sao lại có thể độc ác đến như vậy, ông ta đã muốn giết cô khi cô còn rất nhỏ. Ông ta không phải là con người mà, làm sao có thể tàn nhẫn tới mức giết hại con gái ruột của chính mình khi đó cô chỉ mới 9 tuổi. Một cô bé 9 tuổi phải trải qua nhiều nỗi đau như vậy tới mức phải tự kỷ chính mình. Cô hận ngày càng hận, khi cô về thủ đô cô nhất quyết sẽ cho ông ta nếm thử cảm giác của cô hiện tại. Ông ta không phải ba của cô, ông ta không phải từ bây giờ cô và ông ta chính là kẻ thù không đội trời chung. Ký ức còn làm cô biết được tình cảm của cô và các anh không đơn giản là tình cảm chớp nhoáng trong vài ngày. Mà tình cảm này như một hũ rượu ngon càng ủ càng nồng. 10 năm không gặp 10 năm cô quên đi các anh. Nhưng cái tình cảm này vẫn luôn ẩn dấu trong tim mỗi người đến khi gặp lại như được vỡ òa trong cảm xúc. Hũ rượu nồng sẽ làm say bất cứ người nào chìm đắm trong nó. Ký ức mang cả đau khổ và ngọt ngào xem lẫn vào nhau 10 năm trước cô chọn cách quên đi. Cô vẫn luôn sống trong sự giả dối, vẫn luôn lừa gạt chính mình, thật buồn cười mà. 10 năm trước cô vô dụng làm cho những người yêu thương vì bảo vệ cô mà bị thương nhưng bây giờ sẽ không như vậy nữa từ giờ cô sẽ bảo vệ họ.

* Thù hận của Âu Dương Linh lại chính là ba ruột của chính mình, nhưng đây vẫn chưa phải là hết. Mối thâm thù đại hận của cô còn rất nhiều người để biết được chúng mọi người nhớ chờ chương sau nhé*

tg chương này dài quá dài luôn nè mọi người ơi. Các bạn thấy chap mới này sau đây, ý tưởng của mình rất hay nhưng khi mình viết ra thì lại quá dở. Đôi lúc còn sợ mọi người không hiểu nữa cơ chứ, càng ngày ta càng hoang mang rồi. Có ai giúp ta không hu hu hu có phải càng ngày càng dở rồi không. Hay giống như làm văn ta bị lạc đề rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Chuyện xưa

Khung cảnh lại thay đổi một lần nữa trước mắt cô là một không gian trắng xóa mênh mông vô tận. Bỗng cô nghe được một giọng nói ấm áp thân quen: “Tiểu Linh Linh là mẹ đây.”

Cô quay đầu ko thể tin vào mắt mình nữa. Những giọt nước mắt bắt đầu rơi là cả “Mẹ thật sự là mẹ sao? Có phải con đang mơ thôi phải không? Dù chỉ là giấc mơ vậy con hi vọng giấc mơ này là mãi mãi.”

Bàn tay nhỏ bé run rẩy của cô muốn chạm vào mặt mẹ mình nhưng lại chạm vào cũi hư vô. Cô nức nghẹn “Mẹ tại sao lại như vậy. Mẹ ơi Tiểu Linh Linh

rất nhớ mẹ, rất nhớ mẹ. Mẹ cho Tiểu Linh Linh chạm vào mẹ có được không? Chỉ một lần một lần thôi. Mẹ ơi, mẹ ơi”

Mẹ cô cất giọng từ ái “ Con bé ngọc này mẹ vốn dĩ đã không còn trên thế gian này nữa rồi. Bây giờ mẹ chỉ là một thần thức mà thôi, làm sao con có thể chạm vào được chứ. Con yêu của mẹ, mẹ cũng rất nhớ con. Dù con không biết đến sự tồn tại của mẹ nhưng lúc nào cũng ở bên cạnh con bảo vệ con. Nhìn thấy con trải qua nhiều chuyện tang thương như vậy lòng mẹ đau như cắt. Đầu duy nhất mẹ có thể làm cho con là dùng hết tất cả thần thức của mình để đưa con về quá khứ làm lại từ đầu và đến thức hải này. Bây giờ thời gian của mẹ không còn nhiều nữa. Có lẽ đây cũng là chuyện cuối cùng mẹ có thể làm cho con rồi.”

Nước mắt của Âu Dương Linh tuông rơi ngày càng nhiều. Cô không ngờ tất cả mọi việc đều do mẹ cô an bài cho mình. Cô nhất định là đưa con bất hiếu nhất trên đời này. Đã không làm mẹ an tâm ra đi, mà còn làm cho bà ấy phải nhọc lòng lo lắng. Cô không ngừng tự trách bản thân mình. “Mẹ con xin lỗi, mẹ đã mất rồi còn phải luôn luôn lo lắng cho đứa con gái vô dụng này. Con thật sự rất xin lỗi mẹ, mẹ có thể tha tội bất hiếu cho con không. Con yêu mẹ nhiều lắm, mẹ hãy an tâm ra đi đừng bận tâm con nữa. Bây giờ con nhất định sẽ mạnh mẽ, con nhất định sẽ bảo vệ mọi người an toàn mẹ hãy an tâm”

Âu Dương Phụng nở nụ cười từ ái “ Mẹ chưa bao giờ trách Tiểu Linh Linh của mẹ cả. Mọi việc không phải lỗi của con mà là lỗi của mẹ. Vì một sai lầm của mẹ hại tất cả mọi người đều đau khổ như vậy mẹ rất hối hận.”

Mẹ cô trầm tư suy nghĩ một lát rồi tiếp lời “ Mẹ biết Tiểu Linh Linh của mẹ bây giờ đã trưởng thành rồi. Cũng đã đến lúc mẹ cho con biết tất cả sự thật. Câu chuyện này đã được che dấu rất nhiều năm rồi khi đó mẹ còn là một cô bé vì được gia đình cưng chiều mà vô cùng kiêu ngạo, tùy hứng. Mẹ đã có một mối tình sâu đậm với ba ruột của con. Hai người chúng ta đã đính hôn chờ ngày tổ chức hôn lễ, tất cả mọi người đều rất vui vẻ.

Nhưng không ngờ một ngày biến cố ập đến. Trong một buổi tiệc sinh nhật mẹ đã bị người ta bỏ thuốc sau đó lăn giường cùng với Mạc Tuấn Phong. Lúc tỉnh dậy mẹ chỉ muốn xem đêm đó như là một cơn ác mộng. Ba con cũng biết chuyện ông ấy nói không để tâm vì ông ấy dùng tất cả tình yêu để bao dung cho mẹ. Hai người chúng ta quyết định kết hôn sớm hơn kế hoạch đã định.

Lại không ngờ mẹ phát hiện mình mang thai anh ba của con. Ba của con lại một lần nữa bao dung chấp nhận đứa bé trong bụng mẹ và nhận đó là con của mình. Nhưng giấy không gói được lửa gia tộc của ba con đã phát hiện cái thai trong bụng mẹ không phải huyết mạch của họ. Ba con vẫn cố chấp muốn cưới mẹ về làm vợ, thế là xảy ra nội chiến trong gia tộc. Vì mẹ mang thai cần phải tĩnh dưỡng và không muốn gia tộc vì mình mà tương tàn. Ba con quyết định bỏ lại tất cả để đưa mẹ ra nước ngoài. Nhưng mẹ lại không đành lòng, mẹ cảm thấy mình không xứng với tình yêu của ba con. Càng không muốn ông ấy vì mẹ mà từ bỏ gia đình yêu quý của mình.

Mẹ quyết định diễn một màn kịch cho ông ấy xem, để tất cả mọi người đều tin rằng. Mẹ đã điên cuồng yêu Mạc Tuấn Phong. Nhưng ba con vẫn không chịu từ bỏ thế là mẹ quyết định kết hôn cùng ba hiện tại của con.

Lúc ấy ba con gần như sụp đổ giống như một cái xác không hồn, ông ấy quyết định ra nước ngoài để giải tỏa nỗi buồn và cắt đứt liên lạc với tất cả mọi người. Ông ấy vừa ra nước ngoài không bao lâu thì biến cố gia tộc lại đến, chuyến bay của gia đình bác con gặp tai nạn. Cả hai vợ chồng, họ đều mất. Ông nội con nghe được tin tức không chịu được mà lên cơn đau tim mà nhập viện. Nhân tài trong gia tộc đều không còn cộng với nội đấu trước kia mà tan đàn xẻ nghé. Mạc gia bắt đầu thao túng giá cổ phiếu của tập đoàn do ông nội con gây dựng giảm xuống một cách nhanh chóng. Vì không có ai chống đỡ nên một thời gian sau đã bị Mạc gia thu tóm toàn bộ.

Trước khi ông nội con mất chỉ kịp gia đưa cháu vừa tròn 1 tuổi cho mẹ. Cầu xin ta niệm tình cảm năm xưa mà bảo vệ, chăm sóc nó. mẹ chấp nhận để lão nhân gia được ra đi thanh thản.

Vốn dĩ hôn nhân của mẹ và Mạc Tuấn Phong không có tình yêu, không có hạnh phúc. Mẹ đã sớm muốn buông tay nhưng hắn ta không chấp nhận vì lợi ích của gia tộc Âu Dương mang lại. Sau khi biết ông nội con giao cháu của mình cho ta chăm sóc, hắn ta đã đề nghị với mẹ sẽ thu nhận đứa bé và sẽ xem nó như con của mình. Hắn sẽ có cách làm cho mọi người thừa nhận đó là con của mình với một điều kiện là mẹ mãi mãi không được ly hôn. Và phải giúp Mạc gia nâng cao địa vị và tiến vào chính trường. Ta đã đồng ý với hắn đưa bé chính là anh hai của con.

Một thời gian sau khi nỗi đau đã nguôi ngoai ba con về nước mọi việc đã quá muộn màng. Ông ấy gần như sụp đổ hoàn toàn và tự trách chính mình. Ngày ngày dẫn vật mình trong men rượu có một lần còn phải nhập viện vì xuất huyết bao tử và ngộ độc rượu. Mẹ càng đau lòng ông ấy càng tự trách bản thân mình ra quyết định sai lầm.

Trong một lần cảm lòng không được mẹ đã đến gặp ba con. Nhưng không ngờ tình yêu như thủy triều cuộn cuộn, mẹ và ba con đã phát sinh quan hệ. Mẹ biết mẹ như vậy là sai trái nên sáng sớm hôm sau lập tức bỏ đi. Còn ba của con vì say rượu nên cứ tưởng đó là một giấc mộng mà thôi.

Không ngờ 1 tháng sau mẹ phát hiện mình mang thai con và Vũ nhi. mẹ biết mình không thể làm mọi việc trở nên rồi rầm nên đã chấp nhận nảy sinh quan hệ lần nữa với Mạc Tuấn Phong. Hắn ta rất vui vì nghĩ mẹ dần dần đã có tình cảm với mình. Nhưng lúc mẹ sinh non hai đứa con hắn ta vẫn nghi ngờ và cho người xét nghiệm DNA. Cũng may người xét nghiệm là một người đã từng chịu ơn của ông ngoại con nên đã làm giả kết quả. Còn ba con về sau đã phản chấn tinh thần và quyết định ra nước ngoài xây dựng lại sự nghiệp và gia tộc.

Mọi chuyện cứ thế trôi qua chôn vùi trong dĩ vãng chỉ có mẹ và ông ngoại con biết được. Mẹ biết vì những quyết định sai lầm của mẹ mà tạo nên một tấm bi kịch đời sau. Tất cả đều là lỗi của mẹ Tiểu Linh Linh có trách mẹ không? “

Âu Dương Linh mặt đầy vẻ khinh ngạc vẫn hoàn toàn chưa tiếp thu hết được mọi chuyện. Thì ra người tàn nhẫn, độc ác kia vốn dĩ không phải là ba cô. Thậm chí bây giờ cô còn không biết mặt ba mình và ông ấy cũng hoàn toàn không biết sự hiện diện của cô và anh trai. Thì ra giữa cô và những người kia có thêm rất nhiều thù hận.

Ánh mắt hiện lên càng nhiều tia oán độc nhưng rồi lại dịu ngoan như trước: “ Mẹ làm sao con có thể trách mẹ được chứ. Đó không phải là lỗi của mẹ, mẹ cũng chỉ là một nạn nhân mà thôi. Cả đời này không thể ở bên người mà mình yêu thương nhìn người đó ngày càng đau khổ. Con biết trong lòng mẹ là

người đau khổ hơn ai hết. Bây giờ mẹ có thể an tâm rồi mọi việc đã có con. Bé con của mẹ đã trưởng thành rồi, mẹ hãy yên tâm nhé.”

Mắt Âu Dương Phụng ngày càng đỏ nhưng vẫn cố nở một nụ cười từ ái: “Tiểu Linh Linh của mẹ, mẹ sắp phải đi rồi. Con phải chăm sóc tốt bản thân mình biết không? hãy sống thật hạnh phúc đó là nguyện vọng duy nhất của mẹ. Nếu may mắn gặp được ba ruột của con hãy nói với ông ấy, từ trước đến nay mẹ yêu chỉ một mình ông ấy chưa từng thay đổi. “nói xong mẹ cô cũng biến mất. Một trận đau đầu ập lại ập đến đến với cô.

Tg ta đã trở lại sau một thời gian thật dài ở ẩn đây. Mọi người tha lỗi cho ta nha tại vì thời gian học của ta không cho phép. Nhưng giờ ta đã trở lại mọi người yên tâm ta đã trở lại hứa ko drop đầu mà lo. Một thời gian không viết lách nên câu cú vụng về quá ừng cũng gì đâu mọi người thông cảm với ta nha. Có j không hợp lý hay cần chỉnh sửa j cứ nói.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Kế hoạch đã bắt đầu

Âu Dương Linh đang nằm gọn trong vòng tay của Triệu Tử Kỳ hàng lông mi khẽ động báo hiệu cô sắp tỉnh lại sau một giấc ngủ thật lâu. Cô từ từ mở mắt vì giấc ngủ thật dài nên đôi mắt khó thích ứng với ánh sáng mặt trời. Phải đến một lúc lâu cô mới hoàn toàn mở to đôi mắt mông lung ngơ ngác của mình.

Triệu Tử Kỳ mừng rỡ đặt lên trán cô một nụ hôn: “Linh Nhi cuối cùng em cũng tỉnh lại rồi. Em làm mọi người lo lắng lắm có biết không hả. Sao này không được hư như vậy nữa bằng không anh sẽ trừng phạt em đó.”

Hạ Quan Trường vội bưng một ly nước đến cho cô: “Em ấy vừa mới tỉnh lại cậu mau rót cho em ấy uống một ít nước ấm. Mình sẽ đi báo với mọi người và nấu một chút cháo cho em ấy.”

Giữa lúc cô đang ngơ ngác vẫn chưa tiếp nhận được quá khứ và thực tại bạn nhỏ Triệu Tử Kỳ tự mình uống một ngụm nước. Sau đó hôn cô một dòng nước ấm làm dịu cơn khát làm cô thoải mái ưm một tiếng. Thẳng đến khi cô hoàn hồn mới phát hiện mình bị chiếm tiện nghi, còn bạn nhỏ nào đó thì mặt thật đặc ý. Cô đùa nghịch cắn vào môi bạn ấy một cái.

Trong mắt bạn nhỏ Triệu Tử Kỳ càng hiện lên ý cười: “Linh Nhi của chúng ta tức giận mà cũng đau lòng anh. Không có cần mạnh chứng tỏ em đau lòng anh có phải không?”

Âu Dương Linh mặt đầy hắc tuyến sao anh ấy có thể tự luyến và trẻ con như vậy được chứ. Bao năm qua chẳng thay đổi được gì cả. Cô lại cảm giác mình vô cùng may mắn khi các anh chưa bao giờ thay đổi dù chỉ một chút. Còn cô lại thay đổi quá nhiều, cô quyết định không nhận các anh một cách tùy tiện phải từ từ trên đũa một chút. Để xem đến khi nào thì các anh mới nhận ra cô là Tiểu Linh Linh đây. Xem ra có chút thú vị rồi.

Lúc này Vũ Văn Thành Ngọc và Lãnh Hàn vừa mới thu thập vật tư về thấy cô đã tỉnh trong mắt tràn đầy ý cười. Bạn nhỏ Lãnh Hàn tới bên giường đẩy bạn nhỏ Triệu ra: “Triệu Tử Kỳ cậu chiếm tiện nghi của em ấy lâu như vậy bây giờ phải tới mình chứ. Cậu mau rút qua một bên cho mình.”

Triệu Tử Kỳ nào chịu thua kém: “Cái gì mà mình chiếm tiện nghi của Linh Nhi chứ. Chỉ có cậu mới có ý đồ xấu xa đó thôi.”

Bạn nhỏ Tiểu Linh của chúng ta một lần nữa đen mặt. Cô vừa mới tỉnh lại có được không. Tại sao lại phải chứng kiến trận cãi nhau của hai đứa trẻ to xác này. Cô vội xoa trán.

Nhìn thấy tình hình như vậy Vũ Văn Thành Ngọc thở dài một hơi: “Các cậu bớt cái tính trẻ con đó cho mình. Linh Nhi mới tỉnh dậy cần được nghỉ ngơi. Các cậu không lo chăm sóc em ấy ở đó mà cãi nhau.” nói xong anh vuốt nhẹ mái tóc của cô và mát xa đầu cho cô.

Hai bạn nhỏ tạm thời im lặng và tự kiểm điểm bản thân mình. Một lát sau Hạ Quan Trường mang một bát cháo nóng hổi vào cho cô. Vũ Văn Thành Ngọc thì tỉ mỉ đút cháo cho cô. Sau khi được ăn no cô bị các anh ép buộc nghỉ ngơi.

Nhưng trong lòng Linh Nhi lại lo lắng như lửa đốt, cô không biết thời gian mình hôn mê gia đình cô sẽ lo lắng đến mức nào. Không được cô phải mau chóng liên lạc với họ. Thế là cô viện cớ đi nhà vệ sinh để liên lạc với gia đình.

Cô vừa nghe tín hiệu bên kia không ngừng kích động: “Linh Nhi em có sao không? Đã xảy ra chuyện gì? Có phải em gặp nguy hiểm hay không? Trước tiên em không cần lo lắng mọi người đang chuẩn bị trên đường đến thành phố A đây.”

Lời nói của anh hai làm cô hoảng hốt: “Anh hai, anh yên tâm em không sao cả. Chỉ là mắc bệnh nhẹ hôn mê 3 ngày mà thôi. May mà có các ca ca chăm sóc, bây giờ em đã khỏi bệnh rồi. Mọi người không cần lo lắng nữa. Cả nhà tuyệt đối không được đi tìm em, mọi người yên tâm bây giờ em rất an toàn.”

Anh hai cô giọng nói tràn đầy kinh ngạc nhưng không kém phần lo lắng: “Linh Nhi em bị bệnh sao bệnh có nghiêm trọng không, không được mọi người nhất định sẽ tới thành phố A đón em mới an tâm được. Các ca ca em nói là ai có đáng tin hay không. Em đừng dễ tin người dễ bị lừa gạt.”

Âu Dương Linh vội giải thích: “Anh hai yên tâm em đã khỏi bệnh rồi chỉ là sốt một trận thôi. mọi người tuyệt đối đừng mạo hiểm tới đón em. Bây giờ em

đang được các ca ca chăm sóc rất chu đáo anh yên tâm đi mà, lúc trước em không biết bọn họ là ai nên không tin tưởng. Nhưng một thời gian ở chung em cảm nhận được tấm lòng chân thành của họ. Với lại những người này anh hai của biết nữa đó.”

Âu Dương Hạo nghi hoặc người anh quen biết nhất định là cũng ở thủ đô, nhưng ngoại trừ bọn người Lãnh Hàn ra ngoài làm nhiệm vụ chưa về ra thì không có ai mình quen biết nữa. Đặc biệt Linh Nhi bị mất đoạn trí nhớ khi còn nhỏ nhà anh lại nuôi em ấy theo kiểu công chúa nhà kính. Nên em ấy rất ít biết đến người của thủ đô, mà càng không thể quen bọn Lãnh Hàn không lẽ. Anh càng nghĩ càng kinh hãi: “Không lẽ em đi chung với bọn người Lãnh Hàn à. Linh Nhi không lẽ em đã nhớ lại rồi sao.”

Cô cũng không muốn giấu anh hai mình: “Đúng vậy em đã nhớ lại tất cả mọi chuyện rồi. Cũng nhớ rõ tội ác của từng kẻ đã gây ra cho Âu Dương gia chúng ta. Anh hai chúng ta bây giờ cần phải từ từ đòi lại từng món nợ rồi.”

Anh hai cô trầm ngâm một lúc: “Được chỉ cần Linh Nhi muốn em muốn đòi thế nào cả nhà cũng sẽ giúp em. Nhưng mà món nợ đó của em là chuyện gì vậy. Nó liên quan đến quá khứ kia sao? Không phải những kẻ thù ác năm đó đã bị trừng trị hết rồi sao?”

Âu Dương Linh kích động: “Không anh hai đó chỉ là mặt nổi của vấn đề. Kẻ chủ mưu thật sự còn chưa có bị trừng trị thích đáng. Và món nợ này không chỉ có huyết hải thâm thù của mẹ và mẹ hai. Mà còn có rất nhiều ân khuất trong đó bao nhiêu năm vẫn luôn bị che giấu. Bây giờ đã tới lúc đòi lại công đạo rồi, chuyện rất dài khi nào về tới thủ đô em sẽ kể cho mọi người nghe. Nhưng mọi người tuyệt đối đừng tới tìm em nhé. Em hứa sẽ tự chăm sóc và bảo vệ tốt chính bản thân mình.”

Âu Dương Hạo biết rõ tính ngang bướng của Âu Dương Linh một khi đã quyết là không thay đổi được nên anh và mọi người đành chấp nhận vậy: “Linh Nhi anh đã biết. Nhưng em phải chăm sóc tốt cho chính mình 1 ngày phải liên lạc với mọi người 2 lần. Nếu em còn dám chơi trò mất tích một lần nữa mọi người sẽ bắt chấp mọi giá đi tìm em đó biết không?”

Cô cũng biết lần này là lỗi lầm của mình nên đồng ý với anh: “Em hứa mà tuyệt đối không có lần thứ hai. Bây giờ chúng ta bắt đầu bước đầu tiên của kế hoạch trả thù đi anh hai. Mọi người bây giờ ở thủ đô tình hình như thế nào. Để em còn biết thực hiện kế hoạch.”

“Bây giờ ở thủ đô thật sự rất loạn các thế lực tranh giành quyền lực không ngừng. Đặc biệt là Mạc gia sau khi mặt thế ập đến không hiểu sao chẳng những không lo sợ sa sút mà ngày càng phát triển. Còn muốn xưng bá thủ đô nữa chứ đứa con gái luôn mờ nhạt, nhút nhát, bị vứt bỏ Mạc Tuyết kia đột nhiên trở nên mạnh mẽ chói mắt. Dã tâm của cô ta rất cao luôn ngầm ngầm lôi kéo quyền rũ con cháu của các đại gia tộc khác về phe mình. Đặc biệt là những người có dị năng mạnh mẽ, anh bây giờ cũng không chắc cô ta đã cấu kết với bao nhiêu người. cô ta còn tập hợp dị năng giả thành lập binh đoàn lính đánh thuê. Thu nhận vô số dị năng giả cao cường, cùng nhau thu thập vật tư nguyên liệu, tài nguyên các loại. Còn có Mạc gia không ngừng ủng hộ cô ta. Bây giờ có rất nhiều người đều kính sợ cô ta còn coi cô ta thật sự là mặt thế nữ vương nữa chứ. Hiện tại bọn họ ngày càng đắc ý. cô ta còn đánh chủ ý lên các anh của em. Dù Âu Dương gia ta vẫn luôn trầm lặng không hề tỏa ra một chút nổi bật nào. Cục lực thu liễm thực lực của mình. Cô ta rất quá đáng còn muốn thay thế em nữa. Nhưng chúng ta nào để cô ta được nguyên ý dễ dàng như vậy khắp nơi tìm cho cô ta không ít rắc rối. Làm cô ta bận tới mất tối mất đây.”

Âu Dương Linh cũng không quá ngạc nhiên với tình huống hiện tại dù sao người ta cũng là sát thủ, lại là nữ chủ xuyên không có hệ thống. Nếu cô ta không đụng đến gia tộc của cô, không giúp đỡ Mạc gia thì cô cũng sẽ không đụng vào cô ta. Thật ra cô và cô ta cũng chẳng có ân oán gì. Tại sao cô ta xuyên qua lại muốn đối phó với cô chứ thật kỳ lạ mà. Từ từ đã bây giờ cô đã có một kế hoạch tuyệt vời rồi đây. Không phải cô ta muốn làm mặt thế nữ vương sao. Cô sẽ để cho cô ta toại nguyện, không phải người ta nói trời càng cao té càng đau sao. Bây giờ cô sẽ nâng cô ta lên tột đỉnh vinh quang rồi âm thầm kéo cô ta xuống. Không biết lúc đó tâm trạng của cô ta sẽ như thế nào nhỉ. Chắc là sẽ vô cùng thú vị đây. Còn Mạc gia không phải luôn toàn lực ủng hộ cô ta sao. Tới lúc đó thì cùng nhau té luôn một thể đi.

Khi đã suy nghĩ chính chắn cô mới bắt đầu nói cho anh hai mình: “Em muốn anh và gia tộc của chúng ta giúp đỡ hết sức Mạc Tuyết để cô ta có quyền lực thật cao. Còn nữa các anh cứ giả vờ như cô ta đã thành công thay thế em, còn em đây thì cứ như người bị gia tộc vứt bỏ không quan tâm. Sau đó làm cho cô ta hoàn toàn tin tưởng mọi người và âm thầm cài người của mình vào binh đoàn đánh thuê của cô ta và Mạc gia. Đặc biệt những người này phải là tin anh nhất của Âu Dương gia chúng ta và phải có sự trung thành tuyệt đối với chúng ta. Tuyệt đối không vì việc gì mà phản bội chúng ta. Để họ trong binh đoàn đánh thuê tung ra toàn bộ năng lực của mình tỏa sáng càng rực rỡ càng tốt. Đảm bảo họ chiếm được niềm tin và chức vụ thật cao trong Mạc gia và binh đoàn đánh thuê. Giúp cho Mạc Tuyết càng và Mạc gia càng tỏa sáng càng vinh quang thì càng tốt. Đây là bước đầu tiên của kế hoạch.”

Âu Dương Hạo nhanh chóng đáp ứng với cô: “Được rồi Linh Nhi anh sẽ bố trí thật tốt những chuyện này. Em cứ yên tâm về thủ đô và nhất định phải chăm sóc tốt bản thân.”

Âu Dương Linh vui vẻ: “Em biết rồi mà tuân lệnh sếp. Anh hai đi nói với cả nhà đi không mọi người lại lo cuống cuồn đi tìm em thì hỏng việc.” vì sao lúc nào người cô liên lạc đầu tiên luôn là anh hai của cô. Không phải vì cô thiên vị hay sao hết. Mà tại vì anh hai luôn là người trầm ổn xử lý công việc một cách chu đáo và lý trí hơn cả. Và cũng là người dễ thuyết phục nhất.

Âu Dương Hạo nhanh chóng đi báo cho cả gia tộc Âu Dương và chuẩn bị thật tốt cho kế hoạch. Mọi thứ đã bắt đầu từng món nợ một sẽ được đòi lại gấp bội. Những bí mật sẽ tiếp tục mở ra. mọi người chờ tiếp chương sau nhé.

Tg chương này ta viết có nhiều không nè đặc biệt bồi thường cho mọi người. Ta đã trở lại thật sự rồi mọi người đừng bỏ ta nữa nhé.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Mặt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Ngoại truyện 1

Đã có bạn hiểu sai ý ta nên ta phải viết dòng đính chính này ở đây. Mọi người nhớ đọc kỹ. Lúc này nữ chính của chúng ta cỡ 5-6 tuổi còn nam chính chỉ có 9-10 tuổi. Mọi người đừng hiểu lầm là tình cảm nam nữ nha. Đó chỉ là tình cảm anh em bạn bè dễ tiếp nhận và thân thiết. Còn có tình người sự ấm áp mang lại cho nhau. Đồng cảm, yêu quý nhau thôi nha.

* Vũ Văn Thành Ngọc *

Lần đầu tiên anh gặp cô khi cô chỉ là một cô bé xinh xắn, đáng yêu. Hay cầm một con gấu bông màu trắng và thường hay núp sau lưng anh trai của mình. Ấn tượng đầu tiên của anh về cô là đó là một bé con cần được bảo vệ.

Lần thứ hai anh gặp thứ hai anh gặp cô khi đó anh bị một đám côn đồ vay đánh thừa chết thiếu sống trong một con hẻm. Thì anh lại nhìn thấy thân ảnh nhỏ bé đó cô bé hô to bảo anh can thận. Còn dám đứng ra chặn một gây cho anh may mà anh phản ứng nhanh chóng đẩy cô ra và tránh thoát khỏi đó.

Anh đem cô đến một nơi thật an toàn còn anh thì tiếp tục chiến đấu với bọn chúng. Khi mọi chuyện đã giải quyết xong xuôi anh lại đến tìm cô bé. Cô bé nhìn anh với một ánh mắt cực kỳ vô tội. Lửa giận trong lòng anh dần giảm bớt: “Cái cô bé ngốc nghếch này bị muốn chết có phải không? Có biết lúc này có bao nhiêu nguy hiểm. Đứng là ngốc hết thuốc chữa mà.”

Cô bé nhìn anh nước mắt lưng tròng: “Đại ca ca sao anh lại hung dữ như vậy. Tiểu Linh Linh trong lúc đi lạc thì thấy anh bị người ta đánh thảm như vậy. Tiểu Linh Linh chỉ là lo sợ anh bị thương nên mới như vậy. Sao đại ca ca lại tức giận với Tiểu Linh Linh chứ. Hu hu hu”

Anh vội dỗ dành cô trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác ảm áp. Đã từ rất lâu rồi không còn ai lo lắng anh sẽ bị thương nữa. Vì cậu lớn lên trong giới hắc đạo hằng ngày sống trong gió tanh mưa máu. Ba mẹ anh đều cho rằng đánh nhau là cách để anh trở nên lớn mạnh hơn. Có những lúc anh bị thương nặng hơn thế này gấp 10 lần cũng không ai quan tâm. Cũng không ai ngu ngốc vì anh mà liều cả mạng hướng chỉ cô chỉ là một cô bé yếu ớt. “Ngoan không khóc nữa đại ca ca không có nổi giận với em. Chỉ là sau này không được hành sự lỗ mãng như vậy nữa. Nếu gặp phải chuyện như vậy phải tránh xa ra và báo cho người lớn có biết không? Ngoan không khóc nữa ca ca thương muội.”

Cô bé vội thu lại nước mắt: “Tiểu Linh Linh đã biết, sau này em nhất định sẽ nghe lời.”

“Có phải vừa rồi anh đánh với bọn người kia rất đáng sợ không? Tiểu Linh Linh có cảm thấy đại ca ca là người xấu?”

Cô bé vội ôm lấy cánh tay của anh làm nũng: “Không có Tiểu Linh Linh cảm thấy đại ca ca rất oách. Đại ca ca bảo vệ Tiểu Linh Linh, đại ca ca là người tốt. Tiểu Linh Linh rất thích đại ca ca, lúc này đại ca ca có bị thương không để Tiểu Linh Linh thổi cho ca. Như vậy sẽ không đau nữa.”

Trong lòng anh càng ngày càng ảm áp đã rất lâu rồi không có ai quan tâm anh như vậy. Cô bé ngốc này vừa hồn nhiên, đáng yêu, lại quá mức trong sáng. Làm cho người ta có cảm giác muốn được bảo vệ che chở. Anh nhanh chóng quyết định từ nay về sau anh sẽ bảo vệ cô bé thật tốt không cho ai ức hiếp cô bé cả.

Vũ Văn Thành Ngọc vội ôm lúc cô bé vào lòng: “Ngoa bây giờ đại ca ca đưa em về nhà, ở đây rất nguy hiểm sau này không được đi lung tung như vậy nữa. Sau này nhất định phải ngoan ngoãn, đại ca ca sẽ bảo vệ em có được không? Gọi ta là Thành Ngọc ca ca nào.”

Tiểu Linh Linh vui vẻ chu cái miệng nhỏ hôn anh một cái: “Hào a Thành Ngọc ca ca thật tốt.”

Hai người cùng nhau về nhà câu chuyện từ đó bắt đầu.

* Triệu Tử Kỳ *

Từ nhỏ đến lớn anh đều không có bạn bè, bọn họ đều không muốn chơi với anh. Vì anh vừa béo vừa xấu, không ai nguyện ý làm bạn với anh cả. Trong lòng anh rất mong muốn có một người bạn thật sự. Anh càng ra sức kết bạn bọn họ bề ngoài đều đồng ý làm bạn với anh vì thế lực gia tộc. Nhưng sau lưng lại không ngừng trêu chọc anh là đồ béo chết tiệt, là một con heo ngu ngốc. Bọn họ luôn coi anh như một cái kho mà bòn rút, lợi dụng lợi ích.

Kể từ khi nghe trộm được những lời nói xấu của bọn họ anh ngày càng khép mình lại, không muốn quan tâm đến ai nữa. Tính cách của anh ngày càng xấu, thường đi gây chuyện với bọn nhóc khác.

Cho đến một ngày một cô bé xinh xắn, đáng yêu đó xuất hiện. Cô bé rất thiện lương, cô là người đầu tiên chịu chủ động nói chuyện với anh. Cô chu cái miệng nhỏ đáng yêu của mình ra, chống cằm nghĩ hoặc nhìn anh đang trốn ở một góc trong công viên trò chơi. “Đại ca ca sao anh lại ở đây một mình. Anh không có bạn sao? Ở một mình như vậy anh không cảm thấy buồn chán sao?”

Anh nhìn cô bé bằng một ánh mắt kỳ quái: “Cô bé à sao em lại ở đây. Em không cảm thấy anh rất xấu xí sao? Em không cảm thấy chán ghét hay kinh tởm anh sao?”

Cô bé lúng túng gãi đầu: “Tiểu Linh Linh nói thật cho đại ca ca biết vậy em là bị lạc đường rồi, nên muốn qua đây hỏi đường anh. Em cảm thấy đại ca ca rất tốt mà. Rất đáng yêu Tiểu Linh Linh thật thích đại ca ca, em không có chán ghét anh. Mà đại ca ca còn chưa trả lời câu hỏi của em đó.” nói xong cô né ngoan ngoãn ngồi kế bên anh.

Anh nhìn cô vô cùng kinh ngạc lần đầu tiên có người không chán ghét ngoại hình của anh lại còn khen anh đáng yêu nữa. Lần đầu tiên có người ngồi gần anh như vậy trừ người thân của anh. Một dòng nước ấm chảy vào lòng anh: “Anh không có bạn bè. Bọn họ đều chán ghét anh lớn lên xấu như vậy. Bọn

họ đều không nguyện ý làm bạn với anh. Đại ca ca ở một mình cũng đã quen rồi không sao cả.”

Cô bé tròn tròn mắt kinh ngạc: “Sao có thể như vậy chứ. Đại ca ca đáng yêu như vậy sao có thể ghét bỏ anh. Anh xem tay chân và cả người nữa đều tròn thành một đoàn thật đáng yêu. “

Nói xong cô còn đưa đôi tay nhỏ bé của mình sờ soạn khắp người anh. Trong mắt hiện lên tia vui thích: “Đại ca ca người anh thật mềm nếu anh ôm Tiểu Linh Linh có phải sẽ rất thoải mái không. Giống như chiếc đệm nhỏ của Tiểu Linh Linh vậy.”

Triệu Tử Kỳ không khỏi đen mặt trong lòng lại vô cùng ấm áp, lần đầu tiên có người hình dung anh như vậy thật thú vị. Vì muốn trêu chọc cô bé, anh giơ tay lên gõ cái trán nhỏ của cô: “Em cái đứa nhỏ này suy nghĩ lung tung cái gì không biết nữa.”

Tiểu Linh Linh vội ôm cái trán nhỏ của mình than đau. Bạn nhỏ Triệu Tử Kỳ lại cười vui vẻ anh biết cô đang làm nũng với anh mà thôi, anh ra tay rất nhẹ có được không. Anh vẫn giả vờ xoa xoa cho cô: “Anh xoa một chút sẽ không đau nữa rồi ngoan.”

Thấy vậy cô bé vội mỉm cười với anh: “Đại ca ca thật tốt em muốn chính thức làm bạn bè mới anh. Xin chào em là Tiểu Linh Linh không biết có thể trở thành bạn với anh không.”

Đối với ánh mắt mong chờ của cô anh càng nhìn càng thấy đáng yêu. Anh vui vẻ xoa đầu cô bé: “Chào em anh là Triệu Tử Kỳ rất vui được làm bạn với em.”

Cô bé vui vẻ ôm lấy cánh tay anh nũng nịu: “Sau này Tiểu Linh Linh sẽ gọi anh là Tử Kỳ ca ca. Tử Kỳ ca ca chúng ta đã là bạn rồi thì anh có thể ôm em về không.” ánh mắt long lanh đầy mong đợi.

Anh vội ôm cô vào lòng, cô bé thích thú cọt cọt lui trong lòng anh. Trong miệng còn không ngừng cười trộm: “Thật mềm mại, êm ái, thoải mái quá đi mất. Lần này mình thật là may mắn.” Triệu Tử Kỳ trong lòng lắc đầu cái cô bé ngốc nghếch này sau lại dễ tin người như vậy chứ. Nếu anh mà là người xấu thì bây giờ cô bé thảm rồi đây. Nhưng7như7 vậy anh lại càng quyết tâm chăm sóc bảo vệ người bạn đầu tiên của mình thật tốt.

Anh vui vẻ ôm chặt cô bé: “Chúng ta cùng đi tìm người nhà em thôi nào.” cô bé cũng vui vẻ ôm anh. Mọi việc đều thật vui vẻ. Kể từ ngày đó khi nào bạn nhỏ Tiểu Linh Linh nghe được ai nói xấu bạn nhỏ Triệu Tử Kỳ đều ra mặt thay anh. Còn bạn nhỏ Triệu Tử Kỳ thì luôn cố gắng chăm lo cho em gái nhỏ. Tiễn thể làm một cái nệm thật cho cô bé ngủ.

Một cuộc gặp gỡ đơn giản gắn kết hai cuộc đời với nhau. Mọi việc đề bắt đầu từ những câu chuyện bình dị nhỏ bé.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Ngoại truyện 2

* Hàn Dục *

Anh vốn dĩ căm ghét thế giới này, căm ghét tất cả mọi người. Từ nhỏ đến lớn ba mẹ anh luôn luôn bất hòa, vì lợi ích gia tộc cả hai không ly hôn với nhau. Nhưng bọn họ lúc nào cũng như nước với lửa. Ba anh bắt đầu có tình nhân ở bên ngoài, địa vị của mẹ anh ngày càng thấp hơn, mẹ anh vì việc này mà không ngừng khóc lóc. Thậm chí là lấy anh ra mà trút giận, bảo anh vô dụng không biết độn đồ ba mình giúp bà lấy lại được địa vị như xưa.

Đỉnh điểm là khi mẫu tộc của anh bị sa sút ba anh càng không coi mẹ anh ra gì. Ông ta cư nhiên dẫn tình nhân về nhà trước mặt mẹ anh tỏ ra ân ái. Mẹ anh như bị bức điên bà ta không ngừng hành hạ anh cũng hành hạ chính bản thân mình. Cho tới một ngày bà ôm anh vào lòng khóc rất nhiều, lần đầu tiên anh cảm nhận được tình mẹ con. Đó cũng là lần cuối cùng anh cảm nhận được điều đó, hôm sau bà ấy đã tự sát.

Ba anh không thích anh ông lạnh lùng xem cái nhẹ cái chết của mẹ anh. Nhưng do mẫu tộc của anh bức ép, gia tộc của anh hứa sẽ chăm sóc cho anh thật tốt. Nhưng cái chăm sóc cho anh thật tốt đó là bỏ mặt anh tự sinh tự diệt. Mẹ mất lại bị ba mình bỏ mặt dần dần những đứa con riêng trong gia tộc cũng bắt đầu bắt nạt anh. Chẳng những họ bắt nạt anh mà còn đi cáo trạng trước với trưởng bối trong nhà. Thế là người bị trách mắng lại là anh.

Dần dần tâm anh trở nên lạnh lùng hơn, anh chán ghét bọn người già dối trá. Càng chán ghét cái gọi là người thân của mình, chán ghét cái thế giới xấu xa này. Xung quanh anh là một mảng đen tối, anh tự nhốt mình trong phòng không bao giờ giao tiếp với ai. Không nói cũng không cười, tất cả cảm xúc của một người bình thường đều mất hết, giống như một con robot vậy. Gia tộc mời bác sĩ về cho anh bọn họ nói anh bị tự kỷ, từ đó về sau gia tộc liền ném anh vào một biệt viện ở một vùng quê Hắc ngày chỉ có hộ sĩ chăm sóc.

Tính ra thì anh càng thích ở biệt viện hơn không khí ở đó thoáng mát, trong lành, càng không có những người giả tạo kia. Ở nơi này anh có thể thoải mái tự do ở một mình mà không ai quấy rầy cả. Chỉ trừ giờ cơm và lúc uống thuốc sẽ nếu không sẽ chẳng ai nói năng tới anh.

Mọi chuyện tưởng chừng như cứ thế trôi qua thật tốt cho đến một ngày anh gặp một cô nhóc chạy một chiếc xe đẹp màu hồng. Không hiểu vì sao cô bé lại đi lạc vào lãnh địa của anh, anh rất không vui. Nhưng cũng không thêm quan tâm đến cô bé đó.

Thấy anh trai không thèm quan tâm cô bé vội chạy tới trước mặt anh nở một nụ cười chân thành: “ Anh trai xinh đẹp ơi, anh có thể giúp em một chuyện không? Em bị lạc đường rồi, em tìm rất lâu cũng không thấy đường về nhà. Anh có thể chỉ cho em được không? ”

Đáp lại cô bé là một mảng tròng mắt, anh quay qua nơi khác không thèm để ý đến cô bé tiếp tục đọc sách của mình. Tiểu Linh Linh trong lòng cảm thấy kỳ lạ đại ca này không nghe mình hỏi hay sao. Anh ấy là không để ý tới mình vậy. Cô bé gãi gãi cái đầu nhỏ của mình không biết làm sao.

Cô lại đi đến bên cạnh anh níu lấy tay anh lắc qua lắc lại ánh mắt cầu xin: “ Đại ca ca đừng bỏ mặc Tiểu Linh Linh có được không? Chỉ cần anh chỉ đường cho em là được. Em tuyệt đối sẽ không làm phiền anh đâu. ”

Hàn Dực vẫn không thèm để ý đến cô bé anh vẫn tiếp tục đọc sách nâng cao của mình. Trong lòng thì vô cùng phiền chán, thật là cô bé rắc rối mà. Vẫn không được đáp lại cô bé nước mắt lưng tròng, từ nhỏ đã được cưng chiều chưa từng có ai đối xử với cô bé như vậy. Thấy cô bé sắp khóc anh càng phiền chán hơn vội quát lớn cô một tiếng: “ Không được khóc ”

Cô bé vừa bị tiếng quát của anh dọa sợ nước mắt không ngừng tuôn rơi. Tiếng nấc ngày càng nhiều làm cho Hàn Dực lòng búng cả lỗ tai. Làm đầu tiên anh bị làm phiền tới vậy, thật là một cô bé phiền phức mà. Anh càng cảm cô khóc cô càng khóc thảm hơn. Anh hết cách đành phải tìm cách dỗ cô cho hai cái lỗ tai được bình yên.

Anh đưa cô đi xem hai chú thỏ trắng anh nuôi, hai con thỏ này vốn là bạn của anh. Anh thả nói chuyện với cây cỏ hoa là và động vật còn hơn nói chuyện với con người. Khi nhìn thấy hai chú thỏ trắng cô bé lập tức nín khóc thậm chí cười híp cả mắt. Thật là một đứa trẻ đơn thuần dễ dụ mà. Con bé cho đùa với hai con thỏ một cách vui vẻ còn anh thì đã được yên bình tiếp tục đọc sách.

Một thời gian sau phía xa xa đã nghe thấy tiếng hét lớn của một cậu bé: “ Tiểu Linh Linh em đang ở đâu mau trả lời anh tui. Tiểu Linh Linh, Tiểu Linh Linh.”

Tiểu Linh Linh nghe thấy tiếng anh trai thì vô cùng vui mừng nhưng lại luyến tiếc hai bạn thỏ dễ thương. Bèn nhìn về phía đại ca với một ánh mắt cầu xin: “ Đại ca ca sau này em có thể đến đây chơi được không? Em rất thích hai bạn thỏ con này. Em hứa sẽ không gây phiền phức cho anh đâu.” Vẫn không ai đáp lại cô bé luyến tiếc đi về.

Trong lòng cô bé thầm nhủ đại ca không nói chuyện có thể là đã đồng ý rồi. Vì thế ngày hôm sau cô lại hớn hờ đến chỗ của anh. Hàn Dực rất buồn phiền việc cô không ngừng cười đùa với hai chú thỏ. Chẳng những vậy qua lâu cô còn đến chỗ anh quấy phá hỏi anh rất nhiều câu hỏi. Làm anh phiền chán không thôi muốn đem cái miệng nhỏ của cô bé may cho đỡ ồn ào. Có những lúc anh tức giận quát cô một tiếng lập tức bị tiếng khóc của cô dọa sợ không biết làm sao.

Ngày tháng trôi qua nhanh chóng Tiểu Linh Linh hằng ngày đều không biết chán đến chỗ của bạn nhỏ Hàn Dực chơi đùa. Dần dần anh cũng đã quen với sự xuất hiện bất ngờ của cô bé, quen với việc cô bé luôn lải nhải không ngừng bên tai anh. Không còn sự chán ghét như trước thậm chí có những lúc lại nhớ tới bộ dáng con chim nhỏ lú ra lú riu của cô bé. Thật ra mà nói trong rất đáng yêu, cô bé rất trong sáng ngây thơ hoàn toàn khác biệt với những người đó.

Có những lúc cô sẽ mang theo mình rất nhiều bánh ngọt và đồ chơi các loại. Cái balo nhỏ của cô bé cho anh cảm giác như một cái túi thần kỳ đựng rất nhiều bảo bối. Cô bé không ngừng quấy phá quan tâm anh đúc bánh kẹo cho anh. Dù anh nhớ lơ và chưa bao giờ cho cô một sắc mặt tốt. Nhưng cô bé vẫn không nản lòng thoái chí kiên trì đến cùng. Anh sợ phiền phức nên ăn cho qua chuyện cô lại vui vẻ cười hi hi, trông thật ngộ nghĩnh. Tiếng cười đùa của cô như ánh nắng mặt trời xua tan bóng tối trong lòng anh.

Cô bé dần dần làm cho anh cảm thấy thế giới này còn nhiều điều tốt đẹp. Đến một ngày cô bé không còn đến chỗ của anh nữa trong lòng Hàn Dực không hiểu sao vô cùng bức rức và khó chịu. Cả ngày hôm đó anh ngồi đợi cô bé gió đặc biệt lạnh anh vẫn không vào nhà mà tiếp tục đợi. Qua đến hôm sau anh phát hiện mình bị bệnh, nhưng anh vẫn kiên quyết ra ngoài đợi cô.

Lúc thần trí anh bắt đầu mơ hồ không tỉnh táo thì nghe được một giọng nói non nớt kèm theo sự lo lắng: “ Đại ca ca anh làm sao vậy? Nóng quá có phải anh mắc bệnh rồi không? ”

Anh hoàn toàn tròng trọc mất đi ý thức Tiểu Linh Linh vô cùng sợ hãi cô bé không biết phải làm thế nào cho tốt. Như nhớ ra được điều gì đó cô bé rất vui mừng. Cô bé lấy từ trong ba lô ra một bình sữa sau đó là một hộp thuốc. Thật may là mẹ bảo khi nào Tiểu Linh Linh không khỏe thì hãy uống cái này. Cô bé lần lượt đúc sữa và thuốc cho anh. Sau đó không ngừng lấy tay quạt cho Hàn Dực. Lâu lâu còn trẻ con chu cái miệng nhỏ của mình ra thổi hơi nóng trên trán của anh.

Qua một thời gian vẫn thấy anh không tỉnh dậy cô bé bị dọa đến phát khóc “ Đại ca ca anh nhất định sẽ không sao. Anh đừng làm Tiểu Linh Linh sợ mà. Anh đừng bỏ Tiểu Linh Linh.”

Nước mắt của cô bé không ngừng rơi lên trán của anh. Hàn Dực bị tiếng khóc của cô bé làm cho choáng tỉnh, anh yếu ớt nói với cô: “ Anh không sao ngoan không khóc nữa. Anh ở đây sẽ không bỏ em đi đâu đừng khóc.”

Cô bé lại nở nụ cười vui vẻ với em giọng nói cô nghẹn ngào: “ Đại ca ca nhất định phải nhanh khỏe lại. Tiểu Linh Linh rất lo lắng cho anh.”

Trong mơ hồ Hàn Dực cảm thấy lòng ấm áp đã rất lâu rồi không có bất kỳ ai lo lắng cho anh. Không có bất kỳ ai quan tâm sống chết của anh. Chỉ có cô, một cô bé xa lạ đột nhiên xuất hiện trong cuộc đời anh. Cho anh ấm áp trước nay chưa từng có, cô bé ngọt ngào em chính thức là người thân của anh rồi đó. Sau này tuyệt đối không được bỏ rơi anh như những người kia có biết không. Còn anh nhất định sẽ bảo vệ cho em thật tốt.

Sau ngày hôm ấy mọi chuyện trở nên khác hẳn Hàn Dực đã trở lại là người bình thường. Biết nói biết cười, đặc biệt anh rất quan tâm chăm sóc cô gái bé

nhỏ. Hai người trở thành bạn bè thật tốt. Thời gian thấm thoát trôi qua Tiểu Linh Linh phải quay về thủ đô hai người sắp phải chia xa. Nhưng Hàn Dục lại rất kiên quyết hai người nhất định sẽ gặp lại nhau. Anh xin phép gia tộc trở về nhà, dù anh chán ghét cái nhà đó càng căm ghét những người thân kia. Anh phải quay về để được ở bên cô bé của anh, dù sao anh cũng đã khỏi bệnh và anh cũng là cháu đích tôn trong nhà nên bọn họ chắc chắn phải chấp nhận.

Những ngày sau anh ra sức học tập thành tích vô cùng vượt trội được mọi người công nhận. Người trong gia tộc càng đối xử với anh tốt hơn. Với anh mà nói đó là điều vô nghĩa trên thế giới này anh chỉ có cô là người thân duy nhất mà thôi. Anh biết cô là tiểu thư sinh ra có muôn vàng sung ái nhưng anh vẫn sẽ mãi mãi âm thầm chăm sóc cho cô.

Có lẽ định mệnh đã cho Tiểu Linh Linh kéo Hàn Dục ra khỏi nơi tối tăm lạnh lẽo. Còn anh sẽ trở thành vệ sĩ bảo vệ cô cả đời.

Tg phiên ngoại sau này dài hơn và có muối hơn một chút. Vẫn cầu mong sự ủng hộ của mọi người ta mới có tinh thần tiếp tục.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Ngoại truyện 3

* Hạ Quan Trường *

Kể từ lúc anh hiểu chuyện đến nay ngày nào cũng là địa ngục với anh. Từ nhỏ ba không thương mẹ không yêu, ba anh là một tay cờ bạc rượu chè. Hễ ông ta lên cơn tức giận thì sẽ đánh đập mẹ con anh. Mẹ cũng không tốt lành gì bà ấy làm vũ công trong vũ trường, nói cho oai vậy thôi chứ thật ra là tiếp khách. Có những lúc anh vô tình bắt gặp mẹ mình dẫn khách về nhà, trong khi đó ba anh thì thân nhiên đòi tiền để đi cờ bạc. Bọn họ chưa bao giờ để ý đến người con là anh đây. Bọn họ chỉ xem anh như một gánh nặng, một công cụ để giải tỏa sự tức giận.

Sống trong hoàn cảnh đó anh phải tự mình nuôi sống bản thân. Anh làm rất nhiều nghề có đi lượm rác, rửa chén, giao hàng, làm chân sai vặt cho người ta. Để có miếng cơm manh áo, thật may là nhà nước có chính sách giáo dục bắt buộc nếu không thì có nghĩ anh cũng đừng nghĩ được đặt chân đến trường học. Sau khi đi học và đi làm thêm về nhà anh phải tự mình nấu cơm, giặt quần áo, dọn dẹp nhà cửa do bọn họ bài ra. Có những lúc ba anh vì thua cờ bạc mà về nhà vừa đánh vừa mắng lại còn hất đổ tất cả đồ ăn của anh đi. Còn có những lúc ông ta thấy anh có vài đồng bạc do làm thêm cũng cướp đi mất.

Những lúc như vậy anh phải chịu đói qua ngày, còn có những lúc anh gặp phải vị khách của mẹ mình. Bọn họ không ngừng khinh khi nhục mạ anh đủ đường. Khắc nghiệt nhất là những đêm mùa đông giá rét vì không có tiền mua quần áo ấm. Cơ thể anh gần như bị đông cứng, cái lạnh như xết rất từng mảnh da thịt trên người anh. Anh vẫn phải cố sức làm việc như vậy anh mới có thể tiếp tục sống tiếp. Bây giờ anh chỉ có thể nhẫn nhục chịu đựng vì anh còn chưa đủ mạnh mẽ để phản kháng lại những người kia.

Ngày tháng cứ thế trôi qua anh vẫn không ngừng khuất phục vận mệnh. Trong trường anh luôn đạt thành tích xuất sắc còn nhận được rất nhiều học bổng. Nhưng cuối cùng số tiền anh cố gắng có được đó lại rơi vào những chiều bạc. Anh không cam lòng tại sao đó là thành quả anh nỗ lực cố gắng lại phải mất sạch một cách vô ích như vậy. Nên trong một lần nhận được học bổng gần đây anh đã lên giấu đi và không cho ai biết. Không ngờ vẫn bị ông ta phát hiện, ông ta đánh anh mắng anh, rồi cướp tất cả số tiền. Không những vậy ông ta còn đuổi anh ra khỏi nhà trong mùa đông giá rét, ông ta ung dung thưởng thức đồ ăn của anh. Còn anh thì phải ôm bụng đói lè lêch nơi đầu đường xó chợ trong đêm dài lạnh giá.

Anh ngồi co rúc trong một góc tường với những tờ báo mảnh manh đắp lên người với hi vọng mình không chết cóng đêm nay. Cái bụng đói trống trỗng không ngừng kêu lên nhắc nhở anh cơn đói khát. Dòng người đi qua tập nập, những đứa trẻ vui cười bên ba mẹ. Họ sẽ cùng nhau nắm tay, ăn uống, vui chơi thật hạnh phúc. Hạnh phúc ư Hạ Quan Trường trên môi giờ lên một nụ cười tự giễu. Đối với anh những thứ đó thật sự quá xa vời, cơm ăn còn không no, áo thì mặc không ấm. Ba mẹ đều ruồng bỏ, hạnh phúc là gì anh chưa từng biết đến.

Sống một ngày không cần bị đói, không cần chịu lạnh, không cần bị người ta khinh khi đánh đập đó đã là hạnh phúc. Nói nghe thật đơn giản nhưng từ trước tới giờ anh chưa từng biết được dù chỉ một ngày.

Cơ thể dần dần đông cứng lại hơi thở của anh ngày một yếu dần đi. Anh nghĩ so với cô bé bán biêm thì anh còn thảm hơn nhiều vì cho dù anh có mơ ước, thì cũng sẽ không có một người thân nào xuất hiện ca. Hàng lông mi phủ một lớp tuyết dày từ từ khép lại.

Bỗng từ đâu truyền đến một cảm giác ấm áp, một cô bé thân hình nhỏ xíu xuất hiện trước mặt anh đang áp tay mình vào mặt anh. Cảm giác ấm áp khó có được anh không ngừng cọ tới cọ lui nguồn nhiệt.

Cô bé tò mò quan sát anh: “Đại ca ca rất lạnh phải không? Tiểu Linh Linh cho anh khăn choàng của em có được không, còn có áo khoác này. Đại ca ca có phải anh là người vô gia cư không? Mẹ bảo người vô gia cư đều rất đáng thương không có nhà để về. Hay là anh về nhà của Tiểu Linh Linh đi, nơi đó rất là ấm áp không lạnh như ở đây đâu.” Nói xong cô bé cời khăn choàng cổ của mình choàng cho anh. Còn khoác chiếc áo nhỏ bé nhưng lại vô cùng mềm mại và ấm áp lên người anh.

Hai tay của cô bé thì không ngừng chà xát vào nhau tạo độ ấm áp lên mặt của anh: “Mẹ của em nói như vậy sẽ không lạnh nữa. Đại ca ca anh có thấy đỡ hơn chút nào chưa.”

Sau một hồi cảm nhận được hơi ấm anh cuối cùng cũng đã lấy lại được tinh thần, anh vừa nói vừa run trả lời cô bé: “Anh đỡ hơn nhiều rồi. Cảm ơn em nhé.”

Hạ Quan Trường lúc này mới ngẩng đầu lên quan sát cô bé đã giúp mình. Đây là một cô bé vô cùng khả ái, đôi mắt to tròn long lanh không nhiễm bụi trần, ngây thơ, trong sáng. Vừa nhìn cách ăn mặc của cô đã biết là một đại tiểu thư ăn ngon mặc ấm không biết sự đói. Dù đã khoác cho anh khăn choàng và áo khoác của mình trên người cô vẫn còn dày tận mấy lớp quần áo. Cho thấy sự yêu thương bao bọc kỹ của người nhà dành cho cô. Cô bé giống như thiên sứ mà trời cao phái xuống trần cứu giúp anh vậy. Nụ cười ấm áp, giọng nói ngọt ngào, sự thiện lương và cử chỉ ấm áp của cô thấp lên trong anh một hi vọng. Hi vọng ngày mai sẽ tốt đẹp hơn. Cô bé giống như lò than hồng sưởi ấm những ngày đông lạnh lẽo, sưởi ấm trái tim đã chết lịm từng ngày của anh.

Tiểu Linh Linh nhìn anh với một vẻ mặt đầy lo lắng: “Đại ca ca sao anh lại run như vậy có phải anh đã bị bệnh hay không? Để em nhờ người đưa anh đến bệnh viện.”

Anh mỉm cười chân thành với cô bé: “Anh không sao, không có bị bệnh. Chỉ là có chút đói mà thôi.”

Cô bé nghe vậy vội lấy cái balo nhỏ đằng sau lưng mình đưa cho anh: “Đại ca ca trong đây có rất nhiều đồ ăn, anh cần lấy đi. Tiểu Linh Linh không có đói bụng em nhường hết đồ ăn cho anh luôn đó.”

Hạ Quan Trường nhận lấy balo từ tay cô bé trong lòng không khỏi càng thêm ấm áp vạn lần. Đã bao lâu rồi không ai đối xử tốt với anh như thế, có thể là từ lúc sinh ra đi cho đến nay chưa từng có. Cảm ơn em thiên sứ đáng yêu của anh. Cậm cuội ăn một cách nhanh chóng làm anh bị nghẹn ứ.

Tiểu Linh Linh nhanh tay lấy chai nước từ trong balo đút cho anh uống, còn không ngừng vỗ lưng cho anh: “Đại ca ca ăn chậm thôi. Tất cả đều là của anh không có tranh giành cả. Có phải đại ca ca thường xem bị đói không? Tiểu Linh Linh chưa bao giờ bị đói cả, có phải rất khó chịu không?”

Anh cố gấn nuốt xuống từng ngụm: “Em không nên biết cảm giác đó rất khó chịu. Bởi vậy hằng ngày em phải ngoan ngoãn ăn cơm đó. Anh chịu đói quen rồi nên không sao cả đâu.”

Cô bé vừa nghe anh nói như vậy suy nghĩ gì đó một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Không được sau này đại ca ca sẽ không phải chịu đói nữa. Tiểu Linh Linh nhất định sẽ giúp đỡ anh, 1 tuần chúng ta hẹn gặp ở đây 1 lần. Em sẽ đem đồ ăn của mình tất cả cho đại ca ca luôn có được không?”

Anh cười gồ đầu cô bé ngốc nghếch đó một cái: “Cái đồ ngốc này rồi anh là người xấu thì sao? Không phải em sẽ bị lừa sạch sẽ còn gì?”

Tiểu Linh Linh nhìn anh bằng một ánh mắt đầy vô tội: “Em nhìn đại ca ca không giống người xấu chút nào. Anh sẽ không lừa gạt em có phải không?”

Hạ Quan Trường yêu chiều xoa đầu cô bé: “Phải anh sẽ không gạt em. Nhưng em phải cẩn thận có biết không? Bây giờ có rất nhiều người xấu.”

Cô bé ngoan ngoãn gật đầu bộ dáng điềm đạm đáng yêu. Từ xa xa truyền đến một tiếng gọi lớn: “Tiểu Linh Linh, Tiểu Linh Linh em lại chạy loạn đi đâu nữa vậy hả. Tiểu Linh Linh.”

Vừa nghe tiếng gọi cô bé lè lưỡi một cái rồi quay sang mỉm cười với anh: “Em phải đi rồi, những thứ này em để lại hết cho anh. Anh phải nhớ ước hẹn của chúng ta đó. Đúng hẹn em nhất định sẽ ở đây chờ anh, chờ cho tới khi nào anh đến mới thôi. Bye bye anh.” cô còn vui mừng vẫy vẫy tay với anh.

Anh mỉm cười nhìn bóng dáng bé nhỏ khuất xa dần, trong lòng tràn ngập tư vị ấm áp. Cảm ơn ông trời vào lúc con tuyệt vọng nhất cử cô ấy đến cho con. Để con cảm nhận được trên đời này còn có sự ấm áp còn có thứ gọi là tình người. Nhất định con sẽ sống thật tốt không phụ lòng tốt của ông. Lần đầu tiên trong đời anh cảm giác được cái gì là hạnh phúc.

Thời gian thấm thoát trôi qua anh xem tí nữa là quên mất cái hẹn với cô bé đó. Nếu không phải là anh còn giữ áo khoác, khăn choàng và balo của cô bé anh sẽ tưởng đó chỉ là một giấc mơ mà thôi. Hôm đó anh đến nơi đó từ rất sớm, bỏ cả công việc làm thêm của mình vì sợ cô sẽ phải đợi lâu. Lần đầu tiên anh chờ đợi thật lâu mà lại vui vẻ đến vậy.

Tiểu Linh Linh chạy thật nhanh về phía của anh, cô bé không ngừng thở hồng hộc trong rất đáng yêu: “Em xin lỗi anh, hôm nay người nhà Quảng em rất chặt khó khăn lắm em mới chạy ra đây được. Anh cầm lấy đi lần sau em lại đến. Bây giờ em lại phải quay về rồi không thì mọi người sẽ loạn lên hết mất. Nói xong cô lấy một cái balo vừa to vừa nặng đưa cho anh. Sau đó cô bé nhanh chóng chạy đi trong sự ngỡ ngàng của anh.

Hạ Quan Trường cười khỏ trong lòng sao anh lại giống như đang lừa gạt một đứa con nít vậy chứ. Nhưng trong lòng anh vẫn vô cùng vui vẻ vì sự xuất hiện chớp nhoáng của cô bé. Mọi việc cứ như thế mà diễn ra bây giờ lúc cô và anh gặp mặt ngày càng vui vẻ. Anh biết cô bé là ai, ở đâu, thậm chí học trường nào. Cô bé ngây thơ đó không hề giấu diếm anh bất cứ điều gì.

Các loại bánh kẹo và sữa trong phòng anh sắp chất thành một cái núi nhỏ. Mỗi lần ba của anh nhìn thấy ông ta lại đánh anh 1 trận vì dám tiêu sài hoang phí, còn người mẹ kia thì luôn khinh thường liếc nhìn anh. Có nhiều lúc dù cho rất đói anh cũng không dám ăn hết đồ của cô mang đến anh muốn giữ lấy một phần ấm áp này.

Mùa xuân đã đến thay cho mùa đông lạnh giá, trong nhà anh lại xuất hiện rất nhiều người. Bọn họ mặc quần áo vô cùng sang trọng vào chỗ ở chật hẹp của anh trong vô cùng buồn cười. Họ mang đến một tin tức như sét đánh ngang tai anh. Thì ra anh là một đại thiếu gia nhà giàu có, lúc mới sinh ra đã bị ôm nhảm đi mất. Phải đến hôm nay mọi người mới phát hiện ra điều này vội đến đón anh về nhà, còn cho hai người kia một khoản tiền lớn. Vì họ sẽ không trả đứa nhỏ của hai người kia, bọn họ nuôi đứa nhỏ kia lâu như vậy đương nhiên là có tình cảm.

Anh về nhà mình không bao lâu trong lòng không khỏi cười lạnh. Cái người được gọi là ba mẹ ruột của anh luôn bênh vực đứa trẻ kia hơn anh. Còn cái

gọi là người thân lại càng xa cách. Anh lại nhớ tới cô bé đó, đứng vậy trên đời này chỉ có một mình cô bé ấy là sẽ thật tâm đối đãi với anh. Dù thế nào anh cũng thật mong chờ đến hẹn ước của bọn họ.

Đêm nay anh phải tham gia một buổi tiệc sinh nhật của gia chủ Âu Dương gia, đây là lần đầu tiên anh phải tham gia một buổi tiệc như thế này nên cực kỳ lúng túng. Một người đầu thì thảo to nhỏ chê cười anh không lên nổi mặt bàn, còn ba mẹ anh thì càng sợ anh làm họ mất mặt. Cho đến khi thân ảnh nhỏ bé đó được một người đàn ông trung niên ôm xuống lầu.

Mọi người đều hướng về họ ánh mắt ngưỡng mộ và kính trọng. Thì ra cô không những là người nhà họ Mạc còn là cháu gái cưng của Âu Dương gia mọi người kính trọng.

Cô bé nhìn thấy anh thì không hề kiêng kỵ gì mà chạy tới ôm lấy anh trong sự ngỡ ngàng của mọi người. Cô bé lại chu cái miệng nhỏ đáng yêu của mình ra mà làm nũng: “Quan Trường ca ca đến đây mà không nói cho Tiểu Linh Linh biết gì hết. Ca ca không ngoan nha phải phạt mới được.”

Anh cười sùng sịnh xoa cái đầu nhỏ của cô bé: “Được rồi tùy ý em trách phạt được chưa.”

Tiểu Linh Linh cười trộm trong lòng: “Như vậy còn tạm được, em sẽ tha cho anh một lần.” cô bé kéo kéo tay anh đi giới thiệu cho gia đình và các ca ca của mình: “Đây là Quan Trường ca ca bạn thân của Tiểu Linh Linh. Mọi người nhớ phải đối xử tốt với anh ấy nha.”

Người nhà em ấy đều rất vui vẻ chào đón anh, nhìn thấy tình cảnh như vậy bọn người trước kia nói xấu anh đã không còn nghe thấy một tiếng nào nữa. Từ sau đó gia tộc càng coi trọng anh hơn, muốn nhờ anh thiết lập quan hệ tốt hơn với Âu Dương gia. Đúng là một lũ giả dối mà anh càng cảm thấy trên đời này chỉ có một mình cô bé Tiểu Linh Linh đó là tốt với anh nhất mà thôi.

Trải qua nhiều chuyện như vậy anh ngày càng thay đổi trở nên trầm ổn ít nói hơn, làm việc luôn ổn trọng. Chỉ có một điều chưa từng thay đổi anh muốn mình trở nên thật mạnh mẽ để bảo vệ Tiểu Linh Linh đáng yêu của anh mà thôi. Cả cuộc

Tg chương này thật dài xem như đền bù cho mọi người nhé. Thấy mấy ngoại truyện của ta có nhạt lăm không, nhạt thì cứ tự nhiên thêm muối nhe. Cầu ủng hộ nhiều hơn để có thêm động lực.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Ngoại truyện 4

* Lăng Vân Hoài *

Từ lúc sinh ra anh luôn nhận được sự yêu thương bảo bọc từ gia đình. Ba mẹ đều rất thương yêu và cưng chiều anh hết mực. Mọi người gia tộc đều rất tốt với anh vì anh là cháu đích tôn trong nhà. Đặc biệt là chú hai của anh, chú ấy lúc nào cũng mang cho anh rất nhiều đồ chơi và các loại bánh kẹo rất ngon. Nên anh rất hay dính lấy chú ấy và xem chú ấy như người ba thứ hai của mình.

Cho đến một ngày biến cố ập đến với gia đình anh, mẹ đột nhiên mất tích. Ba anh yêu mẹ anh hết mực nên nhanh chóng đi khắp nơi tìm kiếm. Ông lo lắng cho anh không có người chăm sóc nên đã gửi anh cho chú hai. Vì ông biết anh rất quý chú ấy và ông cũng tin tưởng chú ấy sẽ yêu thương và chăm sóc thật tốt cho anh.

Khi anh đến sống cùng chú hai mọi việc đều rất vui vẻ và đầm ấm. Sáng sớm trước khi đi làm chú sẽ ăn sáng cùng anh, buổi chiều sau khi tan tầm sẽ mua rất nhiều bánh trái và đồ chơi về cho anh. Mọi việc đều thật sự tốt đẹp nếu như không có đêm hôm đó. Anh không tài nào ngủ được nên ra lên trốn ra ngoài không ngờ lại nghe được tiếng động lạ bên trong nhà kho sau vườn. Anh vốn tò mò nên len lén vào đó xem thử không ngờ lại phát hiện được 1 bí mật động trời. Chú hai bình thường ôn nhu như nước của anh đang cầm dao không ngừng cắt xẻ những thi thể động vật. Mùi máu tanh nồng bay khắp nơi, gương mặt chú trở nên hung ác khác hẳn bình thường. Chú ấy nở một nụ cười như điên như dại cầm lấy các bộ phận hoặc nội tạng sau khi cắt ra quăng khắp nơi.

Nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng đó anh thật sự rất kinh hoàng và buồn nôn. Anh muốn mau chóng rời khỏi chỗ này một cách nhanh nhất có thể. Không ngờ trong lúc bối cảnh anh đã giẫm phải một cành cây khô, nó tạo ra một tiếng động không hề nhỏ trong đêm khuya yên tĩnh. Làm chú hai phát hiện ra sự tồn tại của anh, Lăng Vân Hoài lấy hết tất cả sức lực của mình để chạy trốn. Không ngờ vẫn bị ông ta bắt được một cách nhanh chóng.

Ông ta nở một nụ cười quý dị: “Đây không phải đứa cháu yêu quý của ta sao? Đêm không ngủ lại đi rình mò người khác. Thật là một đứa trẻ hư mà, mà trẻ hư thì phải phạt.”

Anh cố gắng phản kháng nhưng không được sức lực của ông ta quá lớn. Rồi đột nhiên ông ta như nói chuyện với chính bản thân mình. Ông ta không ngừng ôm đầu mình tự hỏi tự trả lời. Anh nhanh chóng chột lẩy cơ hội để chạy về phòng mình nhưng mới đi được nửa đường thì đã bị ông ta bắt lại.

Ông ta trói chặt tay anh rồi nhốt anh vào cái nhà kho lúc nãy. Khắp nơi đều là mùi máu tanh hôi còn có vô số thi thể động vật được cắt xẻ. Có mèo, có chó, có dê còn có một số khác đã bắt đầu phân hủy bốc mùi hôi thối. Anh không chịu được mà không ngừng nôn ói.

Cứ như vậy anh ở trong nhà kho đó suốt 1 ngày 1 không anh không uống, khung cảnh thì tù túng ngột ngạt khó thở. Tinh thần của anh gần như bị bòn rút đi hết. Đến buổi tối hôm đó ông ta lại đến còn đem theo rất hình dụng cụ tra tấn.

“ Bé con ngoan của chú nếu con đã phát hiện bí mật thì ta không cần phải lén lút che giấu nữa rồi. Cháu có biết hằng ngày chú hai của cháu luôn tìm mọi cách che giấu ta, ngăn cản không cho ta xuất hiện. Không cho ta làm những việc ta yêu thích thật sự rất khó chịu. Đặc biệt lúc nào hấn ta cũng tỏ ra mình là một người thiện lương làm những việc ta thật sự kinh tởm muốn ới.” Ông ta nhìn anh nở một nụ cười đầy nuy hiểm: “ Thật may là dạo gần đây ta đã tìm được cách trốn được ra ngoài. Nhờ có cháu mà ta đã hoàn toàn làm cho hấn tuyệt vọng và nghe lời ta rồi. Cháu thử nói xem ta phải khen thưởng cho cháu như thế nào đây.”

Ông ta đi lại trước mặt anh lấy một con dao gọt trái cây thật sắc nhọn không ngừng quơ qua quơ lại trước mặt anh. Anh cố gắng hết sức trấn định tinh thần của mình để đối mặt với con quỷ trước mặt.

“ Ông muốn như thế nào mới chịu buông tha tôi. Thả tôi ra ngoài.”

“ Cháu của ta cháu đang nói gì thế ta chỉ là muốn chơi đùa với cháu trai yêu quý của mình một chút thôi mà. Còn việc cháu muốn ra ngoài cũng có thể. Chỉ cần cháu làm ta vui vẻ ta sẽ thả cháu đi. trước đây chơi đùa với những con vật kia quả thật không có chút thú vị gì cả. Tiếng kêu thể thảm của chúng khi bị tra tấn và giết chết nghe cũng rất vui tai. Nhưng chúng lại không biết cầu xin ta, càng không biết nói chuyện. không thể chơi các trò chơi cùng ta được thật là quá nhàm chán rồi. Nhưng cháu trai à cháu thì khác nh, có vẻ rất thú vị đó.” Nói xong hấn không ngừng cười ghê rợn.

“ Bây giờ chúng ta nên chơi trò thứ nhất rồi.” Nói xong ông ta treo ngược anh lên bằng một sợi dây. Sau đó ông ta đặt một cái bàn chong ở dưới.

“ Chúng ta bắt đầu trò chơi thôi nào. Nghe mọi người bảo rằng cháu của ta là một thiên tài hiếm có. Ta thật muốn khảo nghiệm một chút. Chú sẽ đặt 10 câu hỏi chỉ cần cháu trả lời sai một câu ta sẽ cắt đứt dây thừng để cháu rơi xuống đó. Kết quả như thế nào thì ta không biết được. Có thể chỉ bị thương một chút thôi không chết được đâu cháu yên tâm”

Ông ta bắt đầu đặt những câu hỏi vô cùng quái gở, anh phải dùng hết tất cả tinh thần và IQ của mình để trả lời. Thông qua 10 câu hỏi anh thờ dài một hơi, ông trời vẫn còn chiều cố anh.

Nhưng ông ta lại nổi giận dưng dưng: “ Không vui gì hết. Tại sao mày lại thông minh như vậy chứ. Từ nhỏ ba của mày vẫn luôn dùng trí thông minh để lấy lòng ba mẹ và tất cả mọi người. Bọn họ đều khinh thường ta ngu ngốc, nhát gan rồi ghét bỏ tao. Tao không phục tại sao ông trời lại bắt công với tao như vậy. Tao hận tất cả mọi người đặt biệt là cả nhà mày. Thằng khốn đi chết đi.” ông ta thế nhưng lại cắt sớ dây để anh rơi xuống bàn chong đó.

Giây phút nghẹt thở anh từ từ nhắm mắt tuyệt vọng không ngờ ông ta lại kéo sớ dây thừng lại. Sau đó thả anh xuống ôm lấy anh: “ Vân Hoài con mau chạy đi thoát khỏi chỗ này. Hấn ta bây giờ đã sắp chiếm giữ chú hoàn toàn rồi. Chú không thể nào bảo vệ cháu được nữa chạy mau đi.” chú hai mở mắt cho anh sau đó lại ngồi ôm đầu.

Anh biết lúc này chú hai anh đang phải đấu tranh tư tưởng hết sức khó khăn. Anh không muốn phụ lòng chú anh mau chóng chạy trốn. Nhưng công nhà đã bị khóa anh quyết định treo tường, chưa qua được bức tường anh đã bị ông ta lôi xuống. Anh ngã thật đau trên mặt đất, ông ta nắm đầu anh rồi không ngừng cho anh những cái tát thật mạnh. Trời đất như muốn quay vòng ông ta lôi anh vào cái nhà kho kia quăng anh trên mặt đất.

Ông ta hung ác nhìn anh “ Mày tốt nhất ngoan ngoãn ở đây để tao chơi đùa chán rồi sẽ thả mày đi. Còn không ngoan ngoãn tao sẽ cho mày sống không bằng chết nghe rõ chưa.”

Sau đó ông ta dùng roi ghim rất nhiều móc câu sắc bén không ngừng đánh anh. Vì đau đớn cực hạn anh không kêu rên rĩ kêu khóc xin tha. Càng nghe tiếng kêu khóc của anh ông ta càng hưng phấn hơn mà gia tăng tốc độ, cho đến khi anh ngất lịm đi trong sự đau đớn.

Khi anh tỉnh lại thì phát hiện mình đã ở một căn nhà khác không phải nhà chú của anh nữa. Nơi này rộng hơn cái nhà kho kia, nhưng lại hoàn toàn là một mảng tối tăm ngột ngạt. Khắp nơi đều là các loại dụng cụ tra tấn khác nhau nhìn mà rợn cả người. Cơ thể ngày càng đau nhức các vết thương không được xử lý đã bung mủ, chỉ cần anh cử động thì sẽ chảy máu. Anh yên lặng nằm dài trên đất lạnh chịu đựng từng cơn đói và đau.

Không lâu sau truyền đến tiếng mở cửa ông ta cầm một túi đồ quăng trên mặt đất “ Ăn đi con chó tao không muốn mày chết đói đâu, như vậy ta sẽ mất đi một món đồ chơi thú vị rồi. Mày có biết bây giờ mày giống một con chó hoang sắp chết không. Thật đáng thương tao cũng đau lòng lắm chứ mà biết làm sao được.”

Anh nhanh chóng bò tới lấy hộp cơm, ăn một cách thật nhanh. Mặt kẻ vết thương trên người truyền đến từng trận đau đớn. Ông ta nhìn anh như vậy càng nở một nụ cười thật vui vẻ.

Không biết từ lúc nào trong tay ông ta đã cầm một xô nước tạt thẳng lên người anh. Vết thương trên người anh không ngừng xùi bột, kèm theo đó là từng trận đau rất ngứa ngáy, khó chịu.

Ông ta nhìn anh càng ngày càng vui vẻ: “ Nhìn đáng vẻ đáng thương của mày mà xem. Tao chỉ muốn giúp mày tránh vết thương nhiễm trùng thôi mà. Mày có biết tao phải tốn nhiều tiền mới mua đủ thuốc rửa vết thương cho m không? Tao còn rất tốt bụng thêm vào đó không ít muối đâu.”

Lăng Vân Hoài cắn răng nhẫn nhịn chịu đựng cảm giác đau đớn này. Tự nhủ với lòng mọi việc rồi sẽ qua thôi. Ông ta quan sát anh hồi lâu rồi vui vẻ mà bỏ đi.

Cứ như vậy thời gian thấm thoát trôi qua càng ngày anh càng trở nên giảo hoạt hơn. Cả một tuần sống trong địa ngục với ông ta cùng ông ta chơi những trò chơi kỳ quái, nếu ông ta không vui sẽ tra tấn anh đủ các kiểu. Từ sau khi rút được những kinh nghiệm đầm máu anh ngày càng cố gắng lấy lòng ông

ta. Có khi tự làm mình bị thương để cho ông ta vui thì sẽ tạm thời buông tha cho anh.

Khấp cơ thể anh vết thương cũ chồng chất vết thương mới lại không được tắm rửa thay quần áo. Bây giờ nhìn anh thật rất đáng sợ giống như một con yêu quái vậy. Khấp người mang đầy xiềng xích nặng nề khó chịu. Anh muốn đứng dậy để máu huyết lưu thông, nhưng một cơn đau đột nhiên ập đến. Làm anh trực tiếp tá xuống đất, cơ thể anh bị đập vào cái thùng trong góc tường, không ngờ anh phát hiện một kinh hi.

Có một lỗ hổng trên tường bị cái thùng che mắt, Lăng Vân Hoài vội đẩy cái thùng qua một bên. Nhìn thật kỹ thì anh thất vọng không thôi, lỗ hổng quá nhỏ anh không thể chui qua được cùng lắm chỉ có thể thò cánh tay ra bên ngoài. Anh vẫn không thể từ bỏ bất cứ hi vọng nào, nhân lúc ông ta không có mặt ở đây mà thò tay ra ngoài hi vọng có người sẽ thấy và cứu giúp. Thật không ngờ trời cao không tuyệt đường của anh, Lăng Vân Hoài đã bắt được một cái gì đó.

Lúc này cô bé Tiểu Linh Linh vì đi lạc nên cứ đi mãi trong hoang mang lo lắng, thì đột nhiên bị một bàn tay đầy vết thương và bàn thủ túm lấy. Cô bé hoảng sợ té ngã trên mặt đất trong lòng không ngừng lo sợ mà khóc rống lên: “Hu hu Tiểu Linh Linh biết sai rồi xin ngài quái vật đừng dọa Tiểu Linh Linh nữa.”

Nghe tiếng khóc của cô bé trong lòng anh càng thêm chua xót. Quái vật đứng vậy bây giờ anh chẳng khác nào một con quái vật đáng sợ. Anh cất giọng nói yếu ớt của mình để làm cô bé trấn tĩnh: “Đừng sợ anh không phải là quái vật, anh là người bằng xương bằng thịt. Chỉ là anh bị thương một chút mà thôi, anh sẽ không làm hại em đâu.”

Cô bé nghe vậy vội chạm nhẹ vào cánh tay đầy vết thương đáng sợ của anh: “Anh thật sự là người. Sao đại ca ca lại bị thương nhiều đến vậy. Hu hu có phải rất đau không hu hu hu.” Cô bé lại nức nện không ngừng.

Lăng Vân Hoài một bộ dáng ngầy ngốc không hiểu: “Cô bé sao em lại khóc nữa rồi. Nín đi khóc nhiều không tốt đâu.”

“Em chỉ là khóc giùm đại ca ca mà thôi, em cảm thấy anh rất đau. Tiểu Linh Linh đau lòng thay đại ca ca, anh không khóc được em sẽ khóc thay anh. Mẹ em thường bảo với anh của em rằng con trai thì không được khóc. Nên đại ca ca nhất định không khóc được em sẽ khóc giùm anh.”

Anh ngăn người một hồi lâu thì ra cái cô bé ngốc lần đầu gặp mặt này lại đau lòng giùm anh, lại còn ngây thơ mà khóc mướn. Thật là một cô bé ngốc đáng yêu mà, đã lâu rồi tâm tình anh không được thả lỏng như vậy: “Em gái ngoan không được khóc nhè, đại ca ca không đau nữa. Nên em phải ngoan ngoan không khóc nữa.”

Cô bé nghe vậy ngoan ngoãn nín khóc “Vậy để Tiểu Linh Linh thổi cho đại ca ca như vậy sẽ không đau nữa.”

Hơi ấm từ bàn tay bé nhỏ truyền vào bàn tay lạnh ngắt của anh, từng hơi thở ấm áp không ngừng lướt qua vết thương và lướt qua lòng anh. Sống trong địa ngục lâu ngày nên anh thật sự khao khát hơi ấm con người. Cái cô bé ngầy ngốc này đã thật sự đã động lòng anh, cô bé cho anh cảm nhận hơi ấm của sự sống, hơi ấm của con người.

Như chợt nhận ra điều gì cô bé vội lục lọi trong balo nhỏ của mình, rồi cầm một túi gì đó đặt vào tay anh: “Đây là thuốc mẹ đưa cho em, bảo em khi nào bị thương thì phải bôi vào. Em tặng cho đại ca ca như vậy anh sẽ không bị đau nữa. Còn nữa tại sao anh lại ở trong đó còn bị thương nhiều như vậy. Anh chỉ thò tay ra ngoài bắt lấy Tiểu Linh Linh hù dọa em sợ muốn chết.”

Lăng Vân Hoài nhận lấy lọ thuốc của cô bé trong lòng lại tràn ngập ấm áp. Trên mặt anh nở một nụ cười yếu ớt “Anh là bị một kẻ rất xấu xa bắt vào đây, vết thương này cũng là kẻ xấu xa đó gây ra. Em có thể giúp anh một chuyện không?”

Tiểu Linh Linh lập tức đồng ý: “Em có thể giúp gì cho đại ca ca. Em sẽ làm ngay lập tức.”

“Bây giờ anh cho em số điện thoại nhà anh, em hãy nói là Lăng Vân Hoài đang gặp nguy hiểm cần người tới cứu. Như vậy là được rồi còn có không gọi được số này thì gọi số kia. 093946xxx, 098251xxx. Em đã nhớ chưa.” Lăng Vân Hoài lập tức thò dài một hơi đàn phai trong chờ vào cô bé ngốc này thôi. Bây giờ chắc hẳn ta cũng sắp về rồi, nếu bị phát hiện hậu quả khôn lường.

Cô bé nhảm nhảm một rồi rồi chắc chắn: “Em đã nhớ hết rồi ạ. Em sẽ gọi ngay lập tức, phải rồi đại ca ca phải thật cẩn thận người xấu kia nha. Em nhất định sẽ cứu được anh ra khỏi đó. “ Tiểu Linh Linh chần chừ một lúc rồi quyết định đưa con gấu của mình vào tay anh: “Đây là bạn gấu của em, đại ca ca nhất định rất sợ và cô đơn. Vậy em sẽ để bạn gấu lại làm bạn với anh.”

Anh nhận lấy con gấu bông thì trong lòng vô cùng buồn cười với cô bé quá mức ngây thơ này. Nhưng cô bé là hy vọng duy nhất giúp anh thoát khỏi cái địa ngục trần gian này: “Được rồi em mau đi đi để người xấu xa kia phát hiện, em sẽ rất nguy hiểm.”

“Em đi đây đại ca ca, anh phải cố gắng tự bảo vệ mình đó.”

Sau khi cô bé rời đi anh cũng không dám dùng thuốc sức chỉ dám uống vài loại thuốc kháng viêm để tránh ông ta lại nghi ngờ. Số thuốc còn lại và con gấu bông anh giấu thật kỹ không còn chút sơ hở nào anh mới dám thở ra.

Một ngày lại trôi qua anh vô cùng chờ đợi nhưng lại rơi vào tuyệt vọng vẫn không có người nào đến cứu anh. Trong lòng anh có ngàn vạn nghi ngờ tự hỏi, cho đến khi nghe được tiếng nói non nớt của cô bé: “Đại ca ca anh còn đó không? Tiểu Linh Linh đã cố gắng gọi điện thoại theo lời của anh. Nhưng không có ai trả lời hết thật lâu sau mới có người trả lời. Có vẻ như người đó rất gấp, em còn nghe nói là có chuyện gì lớn lắm à. Bọn họ nghe giọng em là một đứa trẻ, em còn chưa nói hết bọn họ đã cúp máy đi mất rồi. Không sao đại ca ca Tiểu Linh Linh nhất định sẽ giúp anh rời khỏi chỗ này.”

Trong lòng Lăng Vân Hoài cười khổ mẹ anh mất tích đã lâu không biết bây giờ như thế nào. Còn có những việc gì gấp đến như vậy nữa chứ ngay cả

một cú điện thoại cũng không thèm nghe từ tể. Không lẽ bọn họ nghĩ cô bé gọi đến để chọc phá. Nhưng cô bé lại không bỏ cuộc lại còn nói sẽ giúp anh bỏ trốn nữa chứ. Thật là quá ngốc mà cô không biết ở đây có bao nhiêu nguy hiểm hay sao chứ: “Em không cần lo lắng cho anh mau chạy đi ở đây rất nguy hiểm. Anh có thể tự lo cho mình, nếu em muốn giúp anh thì hãy nhờ người lớn trong nhà gọi điện lại cho người nhà anh là được rồi.”

Tiểu Linh Linh tự gõ đầu mình một cái: “Em thật ngốc mà sao lại không nhờ mẹ gọi điện chứ. Tiểu Linh Linh thật là vô dụng và ngốc mà hu hu em không giúp được đại ca ca hu hu.”

Đúng lúc này ở đằng sau cô bé xuất hiện một bóng người mà cô không biết đang không ngừng đến gần: “Ha ha con thô bé nhỏ nhà ai lại lạc vào đây nói chuyện với đồ chơi của ta vậy chứ. Không phải cô bé cũng muốn làm đồ chơi của ta chứ.”

Nghe thấy giọng nói ác ma đó anh giật cả mình ông ta không phải còn lâu mới về sao. Hôm nay để ông ta phát hiện cô bé đó sẽ gặp nguy hiểm khôn lường: “Cô bé em mau chạy đi, đó là người xấu mà anh nói đến. Không cần lo cho anh nữa em mau chạy đi. Từ giờ về sau không cần đến đây nữa, em mau trốn là được rồi càng xa càng tốt.”

Nhưng cô bé rất kiên quyết: “Em sẽ không đi đâu, em sẽ ở đây bảo vệ đại ca ca. Người xấu sẽ không ức hiếp được anh nữa.”

Nghe cô bé nói vậy ông ta càng nở một nụ cười nguy hiểm hơn: “Tốt lắm cơ bé nếu đã như vậy chúng ta cùng nhau chơi đùa thôi nào.” ông ta tóm lấy cô bé xách bằng một tay sau đó đi vào nhà kho. Ném cô bé xuống đất như một con vật “Hôm nay hai đứa mày muốn ai trước ai sau đây. Dù sao hôm nay cũng có hai món đồ chơi như vậy sẽ thú vị hơn biết bao. Tâm tình tao hôm nay rất tốt, nên chơi chúng bây sự lựa chọn.”

Cô bé sợ hãi bò tới chỗ của anh, cô chăm chú nhìn anh bằng ánh mắt trong suốt long lanh không nhiễm bụi trần. Anh vội che mặt mình lại: “Em đừng nhìn có phải anh rất đáng sợ không? Không cần nhìn anh như vậy sẽ dọa em.”

Tiểu Linh Linh dùng tay ôm lấy anh sợ hãi rút vào lòng của anh thủ thi: “Em không có sợ hãi anh, nhìn anh như vậy Tiểu Linh Linh cảm thấy rất đau lòng. Nhưng em rất sợ ông ta hu hu.”

Anh vội vàng trấn an cô bé trong lòng lại có một dòng nước ấm chạy qua. Lúc anh yếu đuối nhất đáng sợ như một con quái vật, cô bé ngốc ấy vẫn không sợ anh càng thêm đau lòng cho anh nữa. Anh vội trấn an Tiểu Linh Linh: “Không cần sợ hãi anh sẽ bảo vệ em.”

Sau đó Lăng Vân Hoài quay mặt đối mặt với con ác quỷ kia: “Để tôi trước đi dù sao tôi cũng quen rồi. Chỉ cần ông vui vẻ hãy tha cho con bé có được không? Nó còn nhỏ như vậy.”

“Được thôi hôm nay chúng ta chơi lớn một chút.” ông ta giờ cái bình đang cầm trên tay của mình lên: “Mày có biết đây là gì không? Là axit đậm đặc, mày hãy tưởng tượng nó chảy khắp người của mày. Từ từ ăn mòn từng tế bào da thịt. Có phải cảm giác rất vui hay không? Còn có không những có tiếng kêu la của mày còn có tiếng kêu la của nó, tiếng xèo xèo của từng thớ thịt bị ăn mòn. Chỉ nghĩ thôi cũng đủ làm tao hưng phấn rồi tới đây nào.”

Tiểu Linh Linh trong lòng vô cùng sợ hãi cô bé đã nghĩ kỹ trước khi làm như vậy. Hôm qua cô bé vốn dĩ đã cầu xin cha mẹ cứu đại ca ca nhưng không ai đồng ý cả. Họ nghĩ đây chỉ là một trò lờn gạt của trẻ con nên không ai chịu giúp. Ngay cả ông ngoại thương cô bé nhất cũng không chịu giúp cô bé huy động lực lượng cứu người. Tiểu Linh Linh vẫn không chịu từ bỏ sáng sớm cô bé đã nghĩ cách chạy trốn đến đây cũng đã được một khoảng thời gian. Trên người cô bé lúc nào cũng có thiết bị định vị vì Tiểu Linh Linh có bệnh lạc đường nghiêm trọng. Mọi người luôn lo lắng cho cô nên luôn dùng thiết bị định vị tối tân nhất để tìm cô. Cô bé tin rằng bây giờ mẹ và ông ngoại còn có các cậu đang cuốn cuộn đi tìm cô bé về vì trước khi đi cô bé còn viết lại một tờ giấy CON TỰ MÌNH ĐI CỨU ĐẠI CA CA. KHÔNG CẦN MỌI NGƯỜI QUAN TÂM thật to để trên bàn. Tiểu Linh Linh cảm thấy mình cũng không ngốc lắm. Bây giờ cô đã bị bắt thử xem bọn họ còn dám bỏ mặt cô hay không chứ.

Bây giờ phải kéo dài thời gian trước cái đã để có cái kế hoạch kia cái não nhỏ của cô đã sử dụng gần hết rồi à. Ông ta ngày càng tới gần cô bé càng lo sợ đại ca ca bị thương nên tự mình nhảy ra chắn trước mặt anh: “Không được chủ đạo trai đừng làm đại ca ca bị thương nữa mà. Chú đẹp trai ơi chú có thể để con trước mà. Con dù sao cũng lần đầu tiên trải nghiệm cảm giác này. Chú có thể để con trước chủ đừng làm hại đại ca ca nữa mà. Mà chú có thể đối phương pháp khác không vậy? Tiểu Linh Linh sợ xấu lắm hu hu “

Mặt Lăng Vân Hoài tràn ngập sợ hãi anh không ngờ cô bé sẽ vì anh mà đứng ra như vậy. Cô gái bé nhỏ đau lòng anh muốn bảo vệ anh, còn muốn vì anh mà bị thương. Trong lòng anh ngửi vị tạp trần ấm áp vì được cô bảo vệ, càng sợ hãi hơn cô bé sẽ vì mình chịu tổn thương.

Còn con ác quỷ khi nghe cô bé khóc nức nở ông ta càng hưng phấn hơn: “Được thôi, nếu cô bé đã muốn vậy chúng ta hảo hảo chơi đùa nào.” ông ta cầm một con dao từ từ đi lại chỗ này.

Tiểu Linh Linh vô cùng sợ hãi nắm chặt tay anh, anh cũng không buông tay cô bé. Dùng tất cả mọi thứ trấn an cô, trong lòng thầm nghĩ chỉ cần ông ta dám ra tay anh sẽ liều cả cái mạng này bảo vệ cô. Con dao bén nhọn giờ lên thật cao chuẩn bị đâm lên người cô bé từng nhát từng nhát một.

Nhát thứ nhất bị anh cản được ông ta hất anh qua một bên sau đó lòi cô bé ra chuẩn bị đâm xuống nhát thứ hai. Thì tay ông ta bị Tiểu Linh Linh cản một cái. Ông ta nói lỏng tay cô bé bỏ chạy, ông ta càng tức giận chém xuống nhát thứ 3 vào tay cô bé dù chỉ xước qua. Nhưng máu chảy không ngừng con đau làm Tiểu Linh Linh khóc lớn nhưng cô bé vẫn cố chạy trốn. Lăng Vân Hoài nhìn cô bé bị thương trong lòng càng đau xot. Anh dùng hết sức lực của mình xông ra bảo vệ cô.

Ba bên đang ở thế dẫn co thì cửa nhà kho bị người ta phá nát một người phụ nữ trẻ đẹp bay vào ôm lấy cô bé: “Tiểu Linh Linh của mẹ con làm mọi người lo lắng có biết không? Sau này không được hư hỏng như vậy nữa.”

Tiểu Linh Linh bị mẹ mình ôm trúng vết thương cái miệng nhỏ bắt đầu ứa máu: “Mẹ làm con đau rồi hu hu. Mọi người không ai thương con cả. Mọi người không cứu đại ca ca con phải tự mình đi hu hu.”

Âu Dương Phụng vội buông tay: “Con bị thương sao để mẹ xem. Các người còn đứng đó làm gì không bắt hấn ta lại cho tôi. Dám làm con tôi bị thương nhất định phải trả đại giá.”

Đám thuộc hạ vừa nghe vội đi bắt tên ác quỷ kia lại sau đó thả Lăng Vân Hoài ra. Anh vẫn không quên tìm con gấu Tiểu Linh Linh đưa cho anh trả lại cho cô. Dù rất ngốc nghếch nhưng con gấu này luôn cho anh cảm giác cô bé ở bên cạnh mình, mình có hy vọng sống sót ra ngoài. Hôm nay quả thật bọn anh đã an toàn ra khỏi cái địa ngục tàn nhẫn ấy, anh nở một nụ cười hạnh phúc. Âu Dương Phụng vội bôi thuốc cho con mình, mọi người cùng nhau về Âu Dương gia.

Lúc đến nơi anh mới biết cô bé cứu mình chính là công chúa nhỏ của Âu Dương gia và Mạc gia. Cô bé Tiểu Linh Linh khi cô về nhà mọi người đều lo lắng vây quanh mà hỏi thăm chăm sóc. Trong lòng anh chưa xót thêm trước kia anh cũng là như thế mà lớn lên. Bây giờ đến một người thân cũng không thấy hỏi thăm anh.

Di Âu Dương rất tốt cho người dẫn anh lên phòng tắm rửa thay đồ mới của anh trai Tiểu Linh Linh. Di ấy còn mời bác sĩ đến chăm sóc vết thương cho anh còn rất tận tình chăm sóc hỏi han anh. Sau đó đã báo cho gia tộc ngày mai đến đón anh về. Bọn nhỏ Tiểu Linh Linh thì không ngừng quần lấy anh còn bảo muốn ngủ cùng anh nữa. Nhưng đã bị các anh trai của mình mắng cho một trận rồi lôi về phòng ngủ.

Ngày hôm ba mẹ anh đến đón, Lăng Vân Hoài vội chạy vào lòng mẹ khóc một trận. Ba mẹ anh đều trong tủi tụy đi rất nhiều, mẹ ôm anh không ngừng khóc nức nở. Cả gia đình cùng nhau về nhà, bọn nhỏ Tiểu Linh Linh thì không ngừng cười vui vẻ vỗ tay với anh. Bảo anh nhất định phải đến nhà chơi đùa với em ấy.

Còn về chú hai của anh sau khi được Âu Dương gia thả ra người không ra người quỷ không ra quỷ. sau đó gia tộc đã tống ông ấy vào một trại tâm thần. Lúc này anh mới biết được thì ra chú anh bệnh đã lâu do một đã kích lúc nhỏ. Đã hình thành 2 nhân cách phân liệt. Nhưng thời gian gần đây bệnh tình ngày càng nặng hơn nhân cách ác xuất hiện ngày càng nhiều.

Ông ta bắt cóc mẹ của anh nhốt ở mọi nơi vô cùng bí mật, lại còn âm thầm phá hoại công ty của ba anh. Chia rẽ nội bộ gia tộc, làm tất cả mọi thứ xáo cả lên. Lại còn luôn tỏ ra mình là người tốt để không ai nghi ngờ ông ta. Để công ta có thể âm thầm hành hạ anh lâu như vậy mà không ai phát hiện. Cũng là một tài năng sau khi ba anh cứu mẹ anh về thì phát hiện mọi thứ không ổn, ông ta lại chơi trò mất tích. Ba mẹ anh cuống cuồng khắp nơi tìm anh, nhưng không có tin tức cho đến hôm qua Âu Dương gia gọi điện báo tình hình cho họ.

Ba mẹ và mọi người nhìn anh đầy đau lòng thương xót. Hằng ngày không ngừng tắm bổ chăm sóc vết thương cho anh. Trong vòng 1 tháng anh lại trở lại hình người, dù trên người vẫn còn một số vết sẹo.

Quan hệ của anh và Tiểu Linh Linh ngày càng tốt bọn anh đã trở thành bạn thân của nhau trong sự ủng hộ của hai gia tộc. Anh tự nhủ với lòng từ giờ trở về sau sẽ là người bảo vệ chăm sóc cô bé suốt cuộc đời. Cảm ơn em đã cứu anh khỏi địa ngục đó, cảm ơn em đã giải thoát cho anh. Từ giờ tới lượt anh bảo vệ em mãi mãi.

Bạn đang đọc truyện *Trở Về Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.